



การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทยระดับ
ปริญญาตรี



โดย
นางสาวกระรัตเพชร คงรอด

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร





การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษา
ไทยระดับปริญญาตรี



โดย
นางสาวกระรัตเพชร คงรอด

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2560
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

AN ANALYSIS OF LEXICAL ERRORS IN THE ENGLISH ACADEMIC WRITING OF
THAI UNDERGRADUATES



By
MISS Karatphet KHONGROD

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education (ENGLISH LANGUAGE TEACHING)

Department of Curriculum and Instruction
Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2017

Copyright of Graduate School, Silpakorn University

หัวข้อ	การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในการเขียนภาษาอังกฤษ
	เชิงวิชาการของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี
โดย	กะรัตเพชร คงรอด
สาขาวิชา	การสอนภาษาอังกฤษ แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ดร. ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

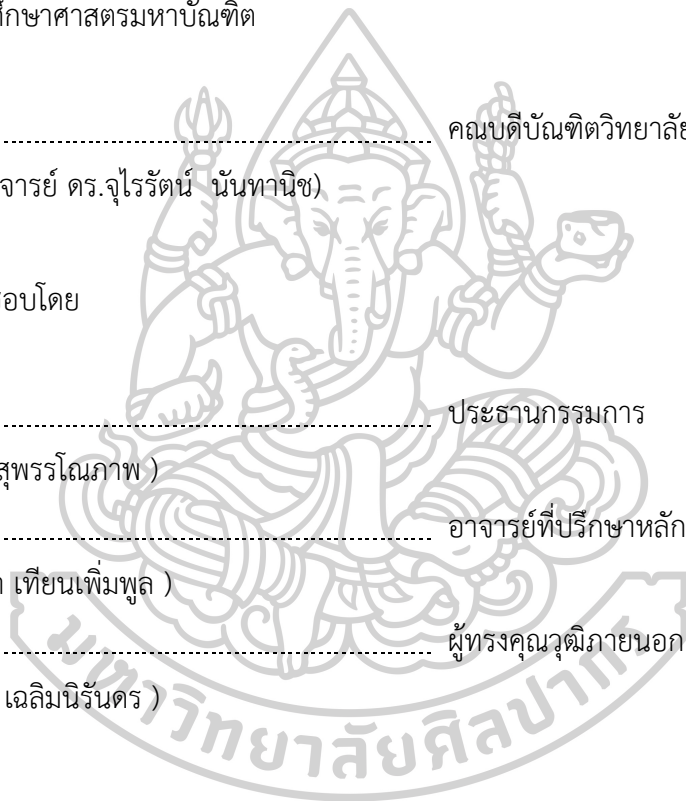
..... คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุไรรัตน์ นันทานิช)

พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(ดร. พิทักษ์ สุพรรณโณภาพ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ดร. ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(ดร. นิภาพร เฉลิมนิรันตร)



56254201 : การสอนภาษาอังกฤษ แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทบัณฑิต

คำสำคัญ : ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์, การเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ, คลังข้อมูลภาษา

นางสาว กระจิตเพชร คงรอด: การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ดร. ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการใช้ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่ใช้ในงานเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษา 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ กับสาขาวิชาของผู้เรียน และ 3) เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนในด้านการใช้คำในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยเป็นนักศึกษาในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 25 คน และในสาขาวิชาอื่นๆ จำนวน 27 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) คลังข้อมูลภาษาของนักศึกษาไทย โดยเป็นงานเขียนเชิงวิชาการของนักศึกษาจำนวน 2 หัวข้อ 2) ตารางบันทึกการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำของนักศึกษา และ 3) แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างของอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ การทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์ไคสแควร์ (Chi – Square)

ผลการวิจัย พบว่า 1) มีข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการทั้งหมด 13 ประเภท ซึ่งข้อผิดพลาดที่มีจำนวนมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนภาษาจากภาษาแม่ (L1 Transfer) คิดเป็นร้อยละ 31.89 การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition) คิดเป็นร้อยละ 19.46 และข้อผิดพลาดด้านรูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix) คิดเป็นร้อยละ 16.49 ตามลำดับ ส่วนข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือข้อผิดพลาดด้านการเลือกตัวสะกดผิด (Misselection) คิดเป็นร้อยละ 0.54 โดยพบว่าข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักศึกษาในสาขาวิชาอื่นๆ เกิดขึ้นสูงกว่าข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักศึกษาในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ 2) ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่าข้อผิดพลาดด้านการใช้คำกับสาขาวิชาของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) จากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนเพื่อหาแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนด้านการใช้คำ การเลือกใช้คำที่ถูกต้องจะเป็นประโยชน์ต่อการสื่อสารของผู้เรียน

ดังนั้นผู้เรียนและผู้สอนจะต้องให้ความร่วมมือกันแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยผู้เรียนควรศึกษาค้นคว้าเบื้องต้นเพิ่มเติมด้วยตัวเอง เช่น การฝึกแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนด้วยตนเอง การอ่านบทความที่เกี่ยวข้องกับงานเขียน เป็นต้น และผู้สอนควรสนับสนุนผู้เรียนให้มีการเลือกใช้คำให้ได้อย่างถูกต้อง เช่น การสอนการอ่านควบคู่กับการสอนการเขียนเพื่อให้ผู้เรียนมีต้นแบบในการเขียนและเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนจากบทอ่าน และการสอนการใช้พจนานุกรมเพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นหน้าที่ของคำ และเห็นตัวอย่างการใช้คำในบริบทที่ต่างๆ เพื่อเป็นต้นแบบให้ผู้เรียนเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง

56254201 : Major (ENGLISH LANGUAGE TEACHING)

Keyword : lexical errors, English academic writing, learner corpus

MISS KARATPHET KHONGROD : AN ANALYSIS OF LEXICAL ERRORS IN THE ENGLISH ACADEMIC WRITING OF THAI UNDERGRADUATES THESIS ADVISOR : PATTEERA THIENPERMPOOL, Ph.D.

The purposes of this research were to investigate: 1) the lexical errors in the English academic writing of Thai undergraduates; 2) the relationship between English Academic Writing and majors of study; and 3) the development of writing teaching especially the words used in English for Academic Purposes course. The research sample was fifty-two-sophomore students of the Faculty of Education, Silpakorn University. There were 25 students from English major and 27 students from other majors. The research instruments were: 1) a Thai Students Learner Corpus consisting of two topics of English academic writing; 2) a record form of lexical errors in English academic writing; and 3) a semi structured interview of English for Academic Purposes' instructors. The data were analyzed by frequency, percentage, and a Chi-square test.

The results of the study showed that there were 13 types of lexical error classification. It was found that 1) L1 transfer error (31.89%) was the most committed one, followed by preposition partners (19.46%), suffix error (16.49%), and misselection error was the least error committed by students. The lexical errors in the writings of other majors' students were higher than English major's students. 2) The hypothesis testing revealed that the lexical errors in English Academic Writing statistically significant related to majors of study at 0.05 level. 3) According to the interview, it can be concluded that using words properly will be beneficial for communication.

It was recommended that the learners and the instructors must collaborate to solve the problem. Students need to be more enthusiastic such as attempting to identify the lexical errors and to read related articles themselves. Similarly, instructors should support the learners as much as possible such as teaching the reading along with teaching writing, so that reading articles can be the sample for students to compose their own particular works, and they can learn the essential vocabulary that related to the writing topics. Besides, teaching the use of dictionaries can help students understand the functions of the words and the examples in various contexts.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สามารถสำเร็จไปได้ด้วยดีโดยได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่งจากอาจารย์ ดร.ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูน อาจารย์ไม่เพียงแต่ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์เกี่ยวกับการวิจัยเท่านั้น แต่คอยให้คำปรึกษาในทุกๆเรื่อง และเป็นกำลังใจที่ดีเสมอมา จนทำให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินการวิจัยจนสำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง

กราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.พิทักษ์ สุพรรณโณภาพ และอาจารย์ ดร.นิภาพร เถลิมนิรันดร ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์เป็นประธานกรรมการ และผู้ทรงคุณวุฒิในการสอบวิทยานิพนธ์ และขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.ธีรศักดิ์ อุ่นอารมย์เลิศ รองศาสตราจารย์ ดร.วิไลรัตน์ ศิริรินทร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บำรุง ไตรรัตน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสงี่ยม ไตรรัตน์ อาจารย์ ดร.อุดมกฤษณ์ ศรีรินทร์ และอาจารย์ ดร.สุพัชรา สุจรีตรีรักษ์ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ และปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์จนเสร็จสมบูรณ์ไปได้ด้วยดี

กราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.กมลพรรณ แจ่มอรุณ อาจารย์อรนุช เอกพงษ์เผ่า และอาจารย์ กุสุมา พิทักษ์วงศ์ ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ประจำรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ คณะศึกษาศาสตร์ทุกๆ ท่านโดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์ ดร. รินทร์ ชีพอรณัย อาจารย์จิกามาศ สุขเกษม อาจารย์วรัมภา อินทรางกูร ณ อยุธยา อาจารย์คนึงรัตน์ งามเกียรติขจร และอาจารย์นฤภร วุฒิจริยากุล ที่ให้คำแนะนำในการทำวิจัยและการสอนในรายวิชาดังกล่าวอย่างดีเสมอมา

กราบขอบพระคุณครอบครัววงศ์รอด คุณพ่อบรรจง และคุณแม่จุฑามาศ คงรอด รวมถึงญาติๆ ทุกๆ คนที่คอยให้กำลังใจ รับฟังความคิดเห็น และให้การสนับสนุนอย่างดีเสมอมา หากขาดความเข้าใจจากครอบครัว ผู้วิจัยคงไม่สามารถดำเนินการวิจัยจนสำเร็จ

ขอขอบคุณนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ทุกๆ คนเป็นอย่างยิ่ง ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยครั้งนี้ และเพื่อนๆ ร่วมรุ่นสาขาการสอนภาษาอังกฤษ ที่คอยช่วยเหลือ ร่วมทุกข์ ร่วมสุข และเป็นกัลยาณมิตรที่ดีเสมอมา

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณตัวผู้วิจัยเอง ที่สามารถเอาชนะใจและความคิดด้านลบต่างๆ ที่ผ่านเข้ามา โดยไม่ยอมแพ้ต่อความล้มเหลวต่างๆ ถึงแม้จะเกิดความท้อในหลายๆ ครั้ง แต่ก็ใช้ความมานะพยายามจนสามารถทำงานวิจัยชิ้นนี้ออกมาจนสำเร็จ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
บทที่ 1 บทนำ	12
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	12
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	15
ปัญหาของการวิจัย	16
ขอบเขตของการวิจัย.....	16
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	17
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	18
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	19
1. การเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ.....	21
1.1 นิยามของการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ	21
1.2 ความสำคัญของการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ.....	21
1.3 องค์ประกอบของงานเขียนเชิงวิชาการ	22
1.4 ประเภทของงานเขียนเชิงวิชาการ.....	24
2. คลังข้อมูลภาษา	26
2.1 นิยามของคลังข้อมูลภาษา.....	26
2.2 ภาษาศาสตร์คลังข้อมูล.....	27

2.3 ประเภทของคลังข้อมูลภาษา.....	28
2.4 การวิเคราะห์คลังข้อมูลภาษา.....	31
2.5 การนำคลังข้อมูลภาษามาใช้ในการสอนภาษา.....	32
3. วิธีการแบบคลังคำ.....	33
3.1 นิยามของวิธีการแบบคลังคำ.....	33
3.2 ความสำคัญของการเรียนรู้คำศัพท์.....	34
3.3 องค์ประกอบในการรู้คำศัพท์.....	34
3.4 ประเภทของคำ.....	36
3.5 การใช้วิธีการแบบคลังคำในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ.....	36
4. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำ.....	37
4.1 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด.....	37
4.2 ปัญหาในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด.....	39
4.3 ประโยชน์ของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด.....	39
4.4 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำ.....	40
4.5 สาเหตุของข้อผิดพลาด.....	45
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	48
5.1 งานวิจัยภายในประเทศ.....	48
5.2 งานวิจัยต่างประเทศ.....	51
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	54
1. ขอบเขตของการวิจัย.....	54
2. เครื่องมือที่ใช้.....	54
3. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ.....	55
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	61
5. ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	62

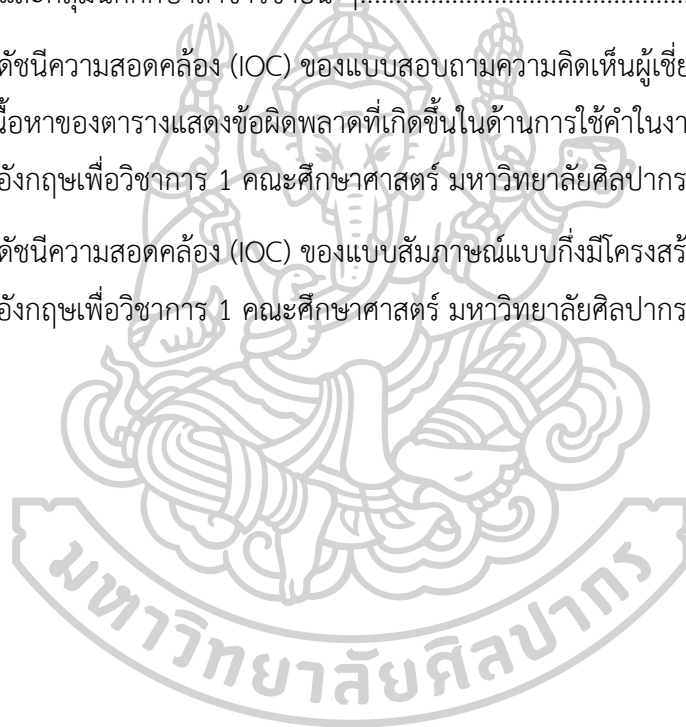
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	64
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่เกิดขึ้นโดยแสดงข้อมูลในรูปแบบของตารางแสดง ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในด้านการใช้คำ ซึ่งจะแสดงร้อยละและจำนวนข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ ที่เกิดขึ้นในงานเขียนของนักศึกษา ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ และนักศึกษา สาขาวิชาอื่น ๆ	64
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างสาขาการเรียนของนักศึกษา (นักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ กับนักศึกษา สาขาวิชาอื่น ๆ) กับข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่เกิดขึ้นใน งานเขียน โดยใช้ค่าสถิติ Chi square	72
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อ วิชาการ 1 ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จากการสัมภาษณ์แบบกึ่งมี โครงสร้าง	73
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	81
สรุปผลการวิจัย.....	83
การอภิปรายผล	86
ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้.....	92
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป.....	93
รายการอ้างอิง.....	94
ภาคผนวก ก แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของตารางแสดง ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในด้านการใช้คำในงานเขียนเชิงวิชาการในรายวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร	99
ภาคผนวก ข ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความ เที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของตารางแสดงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในด้านการใช้คำในงานเขียนเชิงวิชาการใน รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร	107
ภาคผนวก ค แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบ สัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างของอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะ ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร	116

ภาคผนวก ง ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างของอาจารย์ผู้สอน ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร	119
ภาคผนวก จ ประเภทของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ	121
ภาคผนวก ฉ หัวข้อสำหรับการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ	124
ภาคผนวก ช ตัวอย่างงานเขียน	129
ภาคผนวก ซ แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างของอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อ วิชาการ 1.....	150
ภาคผนวก ฌ หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัยและขออนุญาตเก็บตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย	152
ประวัติผู้เขียน	158



สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 แสดงตัวอย่างโปรแกรมคอนคอร์แดนซ์ (Concordance program)	31
ตารางที่ 2 แสดงการสังเคราะห์หัวข้อในการเขียนเรียงความเชิงวิชาการ	56
ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละความถี่เรียงตามจำนวนของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำของนักศึกษา ..	65
ตารางที่ 4 เปรียบเทียบจำนวนและร้อยละของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำของกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชา ภาษาอังกฤษ และกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ.....	67
ตารางที่ 5 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความ เที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของตารางแสดงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในด้านการใช้คำในงานเขียนเชิงวิชาการใน รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร	108
ตารางที่ 6 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างของอาจารย์ผู้สอนใน รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร	120



บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือที่มนุษย์สร้างขึ้นในการติดต่อสื่อสารเพื่อให้เกิดการรับรู้และการเข้าใจที่ตรงกัน การเรียนรู้ภาษาสามารถทำได้ในลักษณะของการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งนำไปสู่การถ่ายทอดวัฒนธรรมจากรุ่นสู่รุ่น การเรียนรู้ภาษาจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลที่ใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลกภาษาอังกฤษยังมีบทบาทสำคัญต่อการศึกษาของไทยในปัจจุบัน และจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของคนไทยปัจจุบันอีกด้วย

นอกจากนี้คือ ภาษาอังกฤษนั้นถือได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในช่วงศตวรรษที่ 21 โดย 21 กฏบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English” กล่าวได้ว่า “ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ” กล่าวคือ จะมีการเปิดกว้างให้ประชาชนในแต่ละประเทศสามารถเข้าไปทำงานในประเทศ อื่น ๆ ในประชาคมอาเซียนได้อย่างเสรีมากขึ้น เสมือนดังเป็นประเทศเดียวกัน นั้นหมายความว่าภาษาอังกฤษจะมีบทบาทสำคัญอย่างมากในกลุ่มประเทศอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ ได้แก่ ประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย บรูไนดารุส-ซาลาม เวียดนาม ลาว เมียนมาร์ และกัมพูชา เนื่องจากจะเป็นสื่อกลางในการสื่อสารของผู้คนใน 10 ประเทศเหล่านี้ ภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมืออันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียน ในการสื่อสารสร้างสัมพันธ์สู่โลกกว้างของภูมิภาคอาเซียน (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2554)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการศึกษาและการทำงานในปัจจุบัน แทบทุกองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนก็จะให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษ (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2554) การสื่อสารภาษาอังกฤษให้ได้อย่างถูกต้องจึงมีความสำคัญ เนื่องจากหากเราไม่สามารถสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้ การสื่อสารนั้นก็จะเป็นการสื่อสารที่ล้มเหลว โดยทักษะหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการเรียนภาษานั้นก็คือ ทักษะด้านการเขียน ทักษะนี้เป็นทักษะหนึ่งที่ค่อนข้างมีความซับซ้อน เนื่องจากการถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนเพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจในสิ่งที่เขียนให้ได้มากที่สุด ซึ่งไม่ว่าการเขียนนั้นมีลักษณะที่เป็นทางการ หรือไม่เป็นทางการ สิ่งที่สำคัญสำหรับ

การเขียนคือการถ่ายทอดข้อความดังกล่าวไปสู่ผู้อ่าน หรือผู้รับสารให้เกิดความเข้าใจ (ไพเราะ นราศรี, 2550)

Weigle (2002) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ว่า การเขียนนั้นไม่ได้เป็นเพียงแต่การส่งต่อข้อความจากผู้เขียนไปยังผู้อ่านเท่านั้น แต่ยังเป็นการสร้างสรรค์ความรู้ใหม่ ๆ ให้เกิดขึ้น นอกจากนี้ผู้อ่านจะได้รับสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกไปแล้ว ผู้อ่านยังได้รับความรู้จากการอ่านข้อความดังกล่าวอีกด้วย ซึ่งมีความสำคัญมากต่อกระบวนการเรียนรู้ การสอนการเขียนที่ดีจึงควรให้ความสำคัญทั้งในส่วนของกระบวนการเขียนและความถูกต้องของไวยากรณ์ ผู้เรียนควรสามารถสร้างงานเขียนได้อย่างมีลำดับขั้นตอน นอกจากนี้ก็ควรให้ความสำคัญไปที่ความถูกต้องของการใช้ภาษาของผู้เรียนด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่อาจเกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาได้มากกว่าเจ้าของภาษา เนื่องจากหากมีความแตกต่างกันของทั้งสองภาษา ก็อาจทำให้เกิดปัญหาในการใช้ภาษาเป้าหมาย (ภาษาอังกฤษ) ตามไปด้วย Lado (1996)

สาเหตุอย่างหนึ่งในการเกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาก็มักจะเกิดจากการแทรกซ้อนของภาษาแม่ ซึ่ง อัจฉรา เฟ่งพานิช (2556) ได้กล่าวถึงลักษณะของการเกิดจากการแทรกซ้อนของภาษาแม่ อย่างกว้างๆว่ามี 2 ลักษณะ คือ 1. การแทรกซ้อนของภาษาแม่โดยถ่ายทอดลักษณะภาษาแม่มายังภาษาที่สอง (Language Transfer) ลักษณะดังกล่าวนี้เกิดจากการถ่ายทอดความรู้เก่าเข้าไปผสมผสานกับความรู้ใหม่ เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาที่สองก็จะพกเอาความรู้ดั้งเดิมคือภาษาแม่ติดมาด้วยแล้วจะใช้ภาษาแม่ปนกับภาษาที่สองที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่ 2. การแปลคำต่อคำ (Word-for-word translation) กล่าวคือ ในบางครั้งผู้เรียนจะอาศัยภาษาแม่เพื่อเป็นตัวช่วยในการสื่อสาร เพราะไม่สามารถใช้ศัพท์หรือโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาที่สองได้ แต่จะใช้ภาษาแม่ของตนเป็นตัวช่วยเป็นตัวช่วยในการสื่อสาร เช่นการแปลแบบคำต่อคำ จึงเป็นสาเหตุในการเกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษานั้นเอง

ข้อผิดพลาดหนึ่งที่พบบ่อยในการเขียนภาษาอังกฤษนั้นก็คือ ข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำ โดยจากงานวิจัยที่วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนที่ผ่านมาแล้วนั้นพบว่า การใช้คำผิด เป็นปัญหาที่พบบ่อยมาก ซึ่งมักจะติด 1 ใน 10 อันดับแรกของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในงานเขียนภาษาอังกฤษ ดังเช่น งานวิจัยของ Sattayatham และ Honsa (2007) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักศึกษาแพทย์ ชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยมหิดล โดยให้นักศึกษาทำการ

แปลประโยคและย่อหน้าจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ และให้เขียนย่อความแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับจรรยาบรรณทางการแพทย์ โดยผลการวิจัยพบว่าการใช้คำผิด เป็น 1 ใน 5 อันดับแรกของการเกิดข้อผิดพลาดที่พบบ่อยมากที่สุด Bennui (2008) ได้ทำการวิเคราะห์การใช้ภาษาในงานเขียนของนักเรียนเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยทักษิณ โดยผลการวิเคราะห์พบว่าข้อผิดพลาดทางการใช้คำเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมากที่สุด ผู้วิจัยกล่าวว่า การใช้คำผิดดังกล่าวนี้มีสาเหตุหลักมาจากการแทรกซ้อนของภาษาแม่ ซึ่งเกิดมาจากการแปลแบบคำต่อคำ รวมไปถึงการเลียนแบบรูปแบบโครงสร้างประโยคของภาษาแม่ด้วย

ตัวอย่างการวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในงานเขียนข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำนั้น เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นบ่อยอันดับต้น ๆ ของการเกิดข้อผิดพลาดในการเขียน ซึ่งการใช้คำผิดนั้นก็อาจนำไปสู่การสื่อความหมายที่ผิดพลาดไปได้ คำศัพท์จึงเป็นหัวใจของการเรียนภาษาที่ผู้เรียนจำเป็นต้องตรวจสอบมากที่สุด และเป็นองค์ประกอบหลักในการเรียนภาษาซึ่งผู้เรียนที่มีความรู้คำศัพท์ในวงกว้างจะสามารถทำการเรียนภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าผู้ที่มีความรู้คำศัพท์น้อย

โดยเฉพาะในการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น เช่น การเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการที่มีความจำเป็นจะต้องสื่อความให้เข้าใจได้อย่างชัดเจน เนื่องจากหากเกิดข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำก็อาจทำให้ความหมายของสิ่งที่ต้องการจะสื่อเปลี่ยนไปได้ และในการให้ข้อมูลนั้นจะต้องมีความถูกต้องและมีที่มาที่ไปที่ชัดเจน ดังนั้นการเลือกใช้คำในงานเขียนในลักษณะนี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ผู้เขียนควรเลือกใช้คำให้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบท เพื่อให้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง หากเลือกใช้คำผิดความหมายของข้อความนั้นก็อาจจะเปลี่ยนไปทันที จนอาจทำให้เกิดความล้มเหลวในการสื่อสารได้

ดังเช่นงานวิจัยของ Sukritta Junthumrong และ Nisakorn Charumanee (2013) ทำการศึกษาปัญหาในการเขียนบทความวิจัยเป็นภาษาอังกฤษเพื่อการตีพิมพ์ของนักศึกษาปริญญาเอกมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษาในงานเขียนในระดับที่สูงขึ้น โดยทำการศึกษาถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในบทความวิจัยของนักศึกษาปริญญาเอกมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการเขียนงานวิชาการของนักศึกษา

ระดับปริญญาเอกอยู่ในระดับที่ต่ำกว่ามาตรฐาน และปรากฏปัญหาในการเขียนหลายประการ ได้แก่
1) การใช้คำศัพท์วิชาการ 2) โครงสร้างประโยค และ 3) การเรียบเรียงเนื้อหา เป็นต้น

จึงจะเห็นได้ว่าการศึกษาข้อผิดพลาดด้านการใช้คำศัพท์ที่ใช้ในงานเขียนเชิงวิชาการของผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องด้วยจะทำให้ผู้สอนได้ทราบถึงลักษณะการใช้คำของผู้เรียนว่ามีข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในลักษณะใดบ้างที่อาจจะเป็นลักษณะการใช้คำที่ไม่ถูกต้อง เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนสร้างกลวิธีในการสอนคำศัพท์แก่ผู้เรียน นอกจากนี้ก็จะทำให้ผู้เรียนได้ทราบถึงข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำในลักษณะต่าง ๆ ของตัวผู้เรียนเอง เพื่อให้สามารถได้หาแนวทางแก้ไขในการเลือกใช้คำนั้น ๆ ต่อไป และให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาลักษณะการใช้คำของนักศึกษาไทยในงานเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ โดยเพื่อหาข้อผิดพลาดด้านการใช้คำของนักศึกษาไทย โดยกลุ่มประชากรของนักศึกษาไทยคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 326 คน ได้แก่ นักศึกษาในสาขาวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา การศึกษาปฐมวัย การประถมศึกษา การศึกษาตลอดชีวิต วิทยาศาสตร์การกีฬา เทคโนโลยีการศึกษา จิตวิทยา และการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทย
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ กับสาขาวิชาของผู้เรียน
3. เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนในด้านการใช้คำในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปัญหาของการวิจัย

1. การใช้คำที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทยมีข้อผิดพลาดในลักษณะใดบ้าง
2. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ กับสาขาวิชาของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กันหรือไม่
3. แนวทางการเรียนการสอนการเขียนในด้านการใช้คำในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ในสาขาวิชาอื่น ๆ ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรควรมีลักษณะอย่างไร

สมมติฐานการวิจัย

ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการมีความสัมพันธ์กับสาขาของผู้เรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 326 คน ในสาขาวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา การศึกษาปฐมวัย การประถมศึกษา การศึกษาตลอดชีวิต วิทยาศาสตร์การกีฬา เทคโนโลยีการศึกษา จิตวิทยา และการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มที่ 1 นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 25 คน

กลุ่มที่ 2 นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ในสาขาวิชาอื่น ๆ จำนวน 27 คน ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่มจากกลุ่มห้องเรียนทั้งหมด 12 กลุ่ม

โดยนักศึกษาทุกกลุ่มมีความสามารถที่คล้ายกันในระดับเก่ง กลาง อ่อน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น คือ ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่เกิดขึ้นในงานเขียนของผู้เรียน
2. ตัวแปรตาม คือ สาขาการเรียนของนักศึกษา (นักศึกษาสาขารัฐศาสตร์ ภาษาอังกฤษ กับ นักศึกษา สาขาวิชาอื่น ๆ)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ คือ การเขียนความเรียงระดับระดับวิชาการ ความยาวประมาณ 250 คำของนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ 1 โดยมีทั้งหมด 2 หัวข้อ ได้แก่ หัวข้อที่ 1 How to improve your memory และหัวข้อที่ 2 Do you agree or disagree with the statement? “All human relationships depend on communication. Change the type of communication, and you change the relationships. Change the relationships, and you change the structure of society”, says Michael Weash. Do you think communication has caused those changes?

2. ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ คือ การเลือกใช้คำศัพท์ที่ไม่ถูกต้องในงานเขียนเชิงวิชาการของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 จำนวน 326 คน โดยจำแนกข้อผิดพลาดด้านการใช้คำดังเป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ 1. ข้อผิดพลาดจากรูปแบบคำ (Formal errors) ได้แก่ รูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix type) รูปแบบการใช้ตัวสะกดที่เป็นสระ (Vowel-based type) รูปแบบการใช้ตัวสะกด (Consonant-based type) การแปลจากภาษาแม่ (Translation from L1) การละตัวสะกด (Omission) การเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion) การเลือกตัวสะกดผิด (Misselection) การเรียงตัวสะกดผิด (Misordering) และการสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายคำเดิม (Blending) 2. ข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ (Semantic errors) ได้แก่ การเลือกใช้คำผิดความหมาย (Wrong choice of words) การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (Confusion words with similar meaning) การใช้คำที่ไม่เหมาะสมร่วมกัน (Unusual word pair) และการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partners)

3. นักศึกษา คือ ผู้เรียนที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ ในสาขาวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา การศึกษาปฐมวัย การประถมศึกษา การศึกษาตลอดชีวิต วิทยาศาสตร์การกีฬา เทคโนโลยีการศึกษา จิตวิทยา และการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 326 คน

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนสร้างกลวิธีในการสอนคำศัพท์แก่นักศึกษา เพื่อให้ไม่เกิดข้อผิดพลาดในการเลือกใช้คำผิดอีก
2. เป็นแนวทางสำหรับนักศึกษาในการพัฒนาการใช้คำศัพท์ในการเขียนเชิงวิชาการ เพื่อให้สามารถใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง
3. เป็นประโยชน์ต่อตัวผู้เรียนเอง เมื่อทราบถึงข้อผิดพลาดของตน ก็จะเกิดความรู้มึนระวังไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดนั้นซ้ำอีก



บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบคำที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาชาวไทยกับเจ้าของภาษา โดยผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ คลังข้อมูลภาษา วิธีการแบบคลังคำ ข้อผิดพลาดที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำ การเปรียบเทียบภาษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ

- 1.1 นิยามของการเขียนเชิงวิชาการ
- 1.2 ความสำคัญของการเขียนเชิงวิชาการ
- 1.3 องค์ประกอบของการเขียนเชิงวิชาการ
- 1.4 ประเภทของการเขียนเชิงวิชาการ

2. คลังข้อมูลภาษา

- 2.1 นิยามของคลังข้อมูลภาษา
- 2.2 ภาษาศาสตร์คลังข้อมูลภาษา
- 2.3 ประเภทของคลังข้อมูลภาษา
- 2.4 การวิเคราะห์คลังข้อมูลภาษา
- 2.5 การนำคลังข้อมูลภาษามาใช้ในการสอน

3. วิธีการแบบคลังคำ

- 3.1 นิยามของวิธีการแบบคลังคำ
- 3.2 ความสำคัญของการเรียนรู้คำ
- 3.3 องค์ประกอบในการรู้คำ
- 3.4 ประเภทของคำ
- 3.5 การใช้วิธีการแบบคลังคำในการเรียนรู้ภาษา

4. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำ

- 4.1 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

- 4.2 ปัญหาในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด
- 4.3 ประโยชน์ของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด
- 4.4 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำ
- 4.5 สาเหตุของข้อผิดพลาด

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 5.2 งานวิจัยภายในประเทศ
- 5.3 งานวิจัยต่างประเทศ



1. การเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ

1.1 นิยามของการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ

การเขียนมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นเครื่องมือในการแสดงความคิด การถ่ายทอดความรู้สึก เพื่อให้ผู้รับสารสามารถอ่านได้อย่างเข้าใจ และสามารถนำไปถ่ายทอดให้กับผู้อื่นสืบต่อไปได้ นอกเหนือไปจากนี้เรายังใช้งานเขียนเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดเรื่องราวในระดับสูง ไม่ว่าจะเป็นการเขียนที่เกี่ยวกับการศึกษา การวิจัยในสาขาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ หรือสังคมศาสตร์

โดยจากการเขียนระดับทั่วไปก็นำไปสู่การเขียนในระดับที่สูงขึ้น นั่นก็คือการเขียนเชิงวิชาการที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนการสอนระดับมหาวิทยาลัย Tribble (1996) กล่าวถึงการเขียนระดับวิชาการไว้ว่า งานเขียนในระดับนี้จะเป็นงานเขียนที่มีความเป็นทางการ มีจุดประสงค์เพื่อต้องการนำเสนอข้อมูลที่ชัดเจน และในการให้ข้อมูลนั้นจะต้องมีความถูกต้องและมีที่มาที่ไป จากลักษณะดังกล่าวจึงทำให้งานเขียนประเภทนี้ต่างจากงานเขียนในลักษณะทั่วไปที่อาจมีการใช้ภาษาแบบไม่เป็นทางการ

Fahmida (2010) กล่าวว่า การเขียนเชิงวิชาการจะต้องอยู่บนพื้นฐานของการให้เหตุผลที่ชัดเจน มีแนวทางในการเขียนที่จะต้องมีความเป็นทางการมากกว่างานเขียนในลักษณะทั่ว ๆ ไป ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะเป็นการให้ข้อมูลในมุมมองของบุคคลที่สาม มากกว่ามาจากความเห็นโดยตรงของผู้เขียน

ดังนั้นงานเขียนเชิงวิชาการ จึงหมายถึงงานเขียนที่ใช้ภาษาที่เป็นทางการ ทั้งยังมีการใช้ศัพท์เฉพาะในงานเขียนของแต่ละประเภท โดยรูปแบบการเขียนก็จะมีแตกต่างกันด้วย รวมไปถึงถึงลักษณะเฉพาะตัวของประเภทของงานเขียนนั้น ๆ ด้วย

1.2 ความสำคัญของการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ

สุทธิติ ชัดติยะ (2551) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นวิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่ง ที่มนุษย์สามารถถ่ายทอดข้อเท็จจริงต่าง ๆ รวมทั้งอารมณ์และความรู้สึกได้เป็นอย่างดี โดยการเขียนที่ดีจะสามารถทำให้ผู้อ่านเข้าใจและสามารถรับรู้ตามที่ผู้เขียนมีความประสงค์จะถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความรู้และเจตนาที่ผู้อ่านได้ โดยเป็นไปอย่างมีลำดับ ไม่สับสนและวุ่น จนทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจบทความของผู้เขียนได้อย่างลึกซึ้ง

ซึ่งการเขียนทั่วไปรวมไปถึงการเขียนเชิงวิชาการนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ มีการเลือกใช้คำที่เหมาะสม เนื่องจากงานเขียนบางชิ้นก็อาจจะได้รับการนำไปถ่ายทอดเผยแพร่ความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมไปยังกลุ่มผู้อ่านจำนวนมาก (วัฒนา แชมวงษ์, 2556)

วัฒนา แชมวงษ์ (2556) ได้กล่าวถึงลักษณะของงานเขียนวิชาการไว้ว่า

1. มีความใหม่และถูกต้องทางวิชาการ โดยจะต้องมีการนำเสนอข้อมูลใหม่ที่เป็นข้อเท็จจริง มีความถูกต้อง สามารถใช้เหตุผลทางวิชาการเป็นพื้นฐานในการอธิบายและแสดงความคิดเห็นได้

2. มีความกระชับ และชัดเจน โดยผู้เขียนต้องสามารถสื่อความ และอธิบายเนื้อหาได้อย่างละเอียด โดยไม่ทำให้ผู้อ่านเกิดข้อสงสัย

3. มีการเรียงลำดับที่ดี โดยเนื้อหาจะต้องมีความสอดคล้องและมีความสัมพันธ์กันอย่างมีเหตุผล

4. เป็นเหตุเป็นผล โดยจะต้องมีการนำเสนอเนื้อหาที่สมเหตุสมผล โดยจะต้องมีการอ้างอิงข้อมูลต่าง ๆ อย่างถูกต้องมีความน่าสนใจในการนำเสนอเนื้อหา ผู้เขียนจะต้องมีกลวิธีในการเสนอเนื้อหาที่น่าสนใจ ทั้งการใช้ภาษา ลีลาการเขียน และวิธีการนำเสนอ

กล่าวโดยสรุปได้ว่างานเขียนเชิงวิชาการนั้นจะสามารถเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านได้อย่างแท้จริง โดยผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงความถูกต้องชัดเจน มีการเรียงลำดับใจความสำคัญที่ดี มีความเป็นเหตุเป็นผลกันของข้อมูล ก็จะทำให้งานเขียนนั้นเป็นงานเขียนที่น่าสนใจ และสามารถเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านได้อย่างสูงสุด

1.3 องค์ประกอบของงานเขียนเชิงวิชาการ

โดยทั่วไปแล้วองค์ประกอบในการเขียนมักจะประกอบไปด้วยไวยากรณ์ คำศัพท์ ตัวสะกด และเครื่องหมายวรรคตอน ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับเนื้อหา รูปแบบ ลีลาการเขียน และกลวิธีในการเขียน

Harris (1974) กล่าวว่างานเขียนนั้นมีการบวกรวมกันที่ซับซ้อน และต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่างร่วมกัน โดยเขาได้จำแนกองค์ประกอบของการเขียนไว้ 5 ประการ ดังต่อไปนี้

1. เนื้อหา หมายถึง สาร และข้อมูลที่ใช้ในการเขียน

2. รูปแบบ หมายถึง การจัดเรียงเนื้อหาให้มีความต่อเนื่อง และสอดคล้องกัน

3. ไวยากรณ์ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาให้เขียนถูกต้องตามหลักภาษา

4. ลีลาภาษา หมายถึง การเลือกใช้ถ้อยคำในการเขียน

5. กลไกในการเขียน หมายถึง การใช้เครื่องหมาย สัญลักษณ์ต่าง ๆ ในการเขียน

สอดคล้องกับ Lado (1997) กล่าวถึงองค์ประกอบการเขียนว่า ผู้เขียนควรจะมีความรู้ในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน เพื่อให้สามารถสร้างงานเขียนที่ดีและมีคุณภาพได้ เช่นเดียวกับกับ เกติณี บำรุงไทย (2554) ที่กล่าวว่า โดยทั่วไปแล้ว องค์ประกอบทางการเขียนจะประกอบด้วยเนื้อหา ภาษา และรูปแบบ โดยเนื้อหาหมายถึง เนื้อเรื่องหรือเรื่องราวที่ผู้เขียนต้องการจะให้ผู้อ่านรับทราบ โดยอาจเป็นเรื่องราวของบุคคล เหตุการณ์ สถานที่ที่ผู้เขียนต้องการจะบรรยายและสื่อความไปถึงผู้อ่าน ต่อมาคือ ภาษา ในที่นี้หมายถึง การใช้ถ้อยคำสำนวน ไวยากรณ์ต่าง ๆ ซึ่งมีรูปแบบตามหลักภาษา โดยผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับเพศ วัย อายุ ระดับการศึกษา รวมทั้งยังต้องคำนึงถึงกาลเทศะและรูปแบบในการนำเสนอด้วย และอย่างสุดท้ายคือ รูปแบบ หมายถึง ลักษณะในการเขียนว่าจะไปในทิศทางใด โดยควรจัดสรรเนื้อหาให้มีความสอดคล้องและมีความต่อเนื่องกัน

ซึ่ง Whitaker (2009) ได้อธิบายถึงโครงสร้างของงานเขียนไว้ว่า ควรประกอบด้วยเนื้อหา 3 ส่วนหลัก ได้แก่ ส่วนนำ (Introduction) ส่วนเนื้อหา (Body paragraphs) และส่วนสรุป (Conclusion) ซึ่งในแต่ละส่วนของบทความก็ควรจะมีองค์ประกอบที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. ส่วนนำ (Introduction) ซึ่งเป็นส่วนแรกของการเขียนเชิงวิชาการ โดยบรรยายเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับภูมิหลังและความเป็นมาของเรื่องที่ต้องการเขียน ในส่วนบทนำนี้ควรใช้ถ้อยคำให้สามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน โดยส่วนที่สำคัญที่ขาดไปไม่ได้ในส่วนนำ (Introduction) นั่นก็คือการกำหนดแก่นของบทความ (Thesis statement) เพื่อบ่งชี้ว่าในบทความนั้นมีใจความหลักสำคัญใดบ้างที่จะเขียนต่อไปในส่วนเนื้อหา (Body paragraphs) แก่นของเรื่องนี้มักจะปรากฏอยู่ในประโยคสุดท้ายของส่วนนำ โดยเพื่อเป็นการบอกจุดประสงค์และเป้าหมายของการเขียนนั่นเอง

2. ส่วนเนื้อหา (Body paragraphs) โดยเนื้อหาที่เขียนในส่วนนี้สามารถแตกประเด็นไปได้หลายย่อหน้า โดยเนื้อหาในแต่ละย่อหน้าจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสนับสนุนและสอดคล้องกับแก่นของเรื่อง (Thesis statement) ที่ได้เขียนไปในส่วนนำ (Introduction) เนื้อหาในส่วนนี้จะต้องประกอบไปด้วยประโยคนำ (Topic sentence) เพื่อบอกถึงใจความสำคัญของย่อหน้าหนึ่ง ๆ มักจะเป็นประโยคแรกของย่อหน้า โดยอาจมีการขยายความของประโยคนำเพื่อเพิ่มความเข้าใจให้ผู้อ่านมากขึ้น ส่วนถัดมาของส่วนเนื้อหา (Body paragraphs) ก็คือประโยคสนับสนุน (Supporting sentences) โดยประโยคสนับสนุนนี้จะเป็นการอธิบายขยายความ และอธิบายรายละเอียดเพื่อเพิ่มความกระจ่างให้กับประโยคนำ (Topic sentence) หรือใจความสำคัญของเรื่อง (Main point) และต่อมาก็คือส่วนประโยคสรุป (Concluding sentence) ซึ่งมักจะเป็นประโยคท้ายสุดของส่วนเนื้อหา (Body paragraphs) โดยเป็นการกล่าวสรุปถึงใจความสำคัญของย่อหน้าและเชื่อมโยงเนื้อหาไปสู่ย่อหน้าถัดไป

3. ส่วนสรุป (Conclusion) โดยส่วนมากแล้วส่วนสรุปมักเป็นส่วนที่มีเนื้อหาน้อยที่สุดแต่กลับเป็นส่วนที่มีความสำคัญมากที่สุด เนื้อหาในส่วนนี้จะเป็นการกล่าวถึงแก่นของเรื่องอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้ข้อความที่ต่างไปจากเดิมแต่ยังคงความหมายเดิมไว้อยู่ ซึ่งจะสรุปประเด็นหลัก ๆ ที่ปรากฏในส่วนเนื้อหา (Body paragraphs) โดยจะไม่มีกรให้ข้อมูลหรือใจความสำคัญใหม่ ๆ เนื้อหาในส่วนนี้จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องคุณค่าและความกระจ่างแก่ผู้อ่าน

โดยสามารถสรุปได้ว่าองค์ประกอบในงานเขียนเชิงวิชาการที่สำคัญ ๆ นั้นจะต้องประกอบไปด้วยความถูกต้องในด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน ลีลาการเขียน กลวิธีในการเขียน และยังรวมถึงรูปแบบโครงสร้างของงานเขียนโดยอาจแตกต่างกันตามประเภทของงานเขียนนั้น ๆ ด้วย

1.4 ประเภทของงานเขียนเชิงวิชาการ

Andersson และ Beveridge (2007) ได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับประเภทของงานเขียนวิชาการไว้ว่า งานเขียนแต่ละประเภทก็จะมี ความแตกต่างกันโดยผู้เขียนจะเลือกเขียนงานเขียนประเภทใดก็จะขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการเขียนนั้น ๆ ซึ่งโดยทั่วไปก็จะมีอยู่ 4 ประเภทหลัก คือ

1. การเขียนแบบบรรยายโวหาร (Narrative) การเขียนในลักษณะนี้เป็นการเขียนเพื่อเล่าเรื่องทั่วไป โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นการเขียนเพื่อบรรยายเรื่องเล่าของตัวเอง

สรรพนามที่ใช้มักจะใช้ “I” แทนตัวผู้เขียน หรืออาจเป็นการเล่าเรื่องบรรยายเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั่ว ๆ ไป

2. การเขียนแบบพรรณนาโวหาร (Description) การเขียนแบบพรรณนาโวหารนี้ผู้เขียนจะต้องบรรยายเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อ่านเห็นภาพได้อย่างชัดเจน และเกิดจินตนาการจากการอ่าน โดยจะใส่ใจในรายละเอียดปลีกย่อยมากกว่าการเขียนในลักษณะแรก เช่น การเขียนกลอน เป็นต้น

3. การเขียนเชิงอธิบาย (Exposition) การเขียนในลักษณะนี้เป็นการเขียนเพื่ออธิบายและให้ข้อมูลบางอย่างแก่ผู้อ่าน ซึ่งเป็นการอธิบายถึงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจถึงแนวความคิด และทฤษฎีของเรื่องต่าง ๆ รวมไปถึงการให้ข้อมูลทางสถิติอีกด้วย ซึ่งงานเขียนประเภทนี้ก็จะรวมไปถึงการเขียนเพื่อเปรียบเทียบและเปรียบเทียบต่าง (comparison and contrast) การเขียนเพื่ออธิบายเหตุและผล (cause and effect) การเขียนแนะนำหรือบอกขั้นตอนของบางสิ่งบางอย่าง (“how to” or process) การเขียนในลักษณะนี้จะแตกต่างจากการเขียนแบบอื่น ๆ คือจะมุ่งเน้นไปที่การให้ข้อเท็จจริง โดยจะไม่ใส่ความรู้สึกของผู้เขียนไปด้วย

4. การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ (Persuasive) การเขียนในลักษณะนี้จะเป็นการเขียนเพื่อโน้มน้าวใจผู้อ่าน โดยจะต้องทำให้ผู้อ่านเข้าใจแนวความคิดของผู้เขียนให้ได้ โดยอาจมีการยกตัวอย่างประกอบการอธิบาย มีการบอกเหตุผล ความคิดเห็นต่าง ๆ ของผู้เขียน เพื่อให้ผู้อ่านมีอารมณ์ร่วมในงานเขียน และทำให้ผู้อ่านคล้อยตามความคิดของผู้เขียน

นอกจากนี้ยังมีวิธีการแบ่งประเภทของงานเขียนตามสาขาวิชาต่าง ๆ โดย O'Hare และ Kline (1993) ได้แบ่งประเภทของงานเขียนออกเป็น 3 สาขาวิชา ดังต่อไปนี้ คือ

1. งานเขียนเชิงมนุษยศาสตร์ งานเขียนประเภทนี้จะรวมไปถึงงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับ การสื่อสาร ประวัติศาสตร์ ภาษาและวรรณกรรม ปรัชญา ศาสนา เพศศึกษา และยังรวมไปถึงงานเขียนเกี่ยวกับศิลปะ ดนตรี และการละคร งานเขียนเชิงมนุษยศาสตร์จะมีรูปแบบการเขียนอยู่ใน 2 ลักษณะ คือ เขียนเพื่ออธิบายความตามความรู้สึกของผู้เขียน และเขียนเพื่อจูงใจผู้อ่าน

2 งานเขียนเชิงสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ทั่วไป และวิทยาศาสตร์ประยุกต์

2.1 งานเขียนเชิงสังคมศาสตร์ หมายถึง งานเขียนเชิงสังคมศาสตร์นั้นจะมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องมานุษยวิทยา เศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ จิตวิทยา และสังคมวิทยา เป็นต้น งานเขียนในเชิงสังคมศาสตร์นั้นส่วนใหญ่แล้วจะเป็นการเขียนเพื่อแสดงสาเหตุและเหตุผลของเรื่อง

หนึ่ง ๆ เช่น เรื่องความแตกต่างของกลุ่มสังคมต่าง ๆ ในประเทศไทย เป็นต้น และยังสามารถเป็นการเขียนอธิบายเรื่องพฤติกรรมของมนุษย์ในกลุ่มสังคมต่าง ๆ โดยจะมีการอ้างทฤษฎีมาเพื่อสนับสนุนข้อสมมติฐาน เพื่อให้งานเขียนชิ้นนั้น ๆ มีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

2.2 งานเขียนเชิงวิทยาศาสตร์ทั่วไป หมายถึง งานเขียนเชิงวิทยาศาสตร์ทั่วไปจะมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับสาขาด้านชีววิทยา วิทยาศาสตร์สุขภาพ เคมี ธรณีวิทยา คณิตศาสตร์ และฟิสิกส์ งานเขียนในสาขานี้จะมุ่งเน้นไปที่การเขียนเพื่อแสดงสาเหตุและเหตุผล และการเขียนผลการทดลองทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

2.3 งานเขียนเชิงวิทยาศาสตร์ประยุกต์ หมายถึง งานเขียนในเชิงวิทยาศาสตร์ประยุกต์นั้นส่วนใหญ่แล้วจะเกี่ยวข้องกับงานเขียนในสาขาวิศวกรรมศาสตร์ ได้แก่ งานเขียนเกี่ยวกับเรื่องวิศวกรรมการบิน วิศวกรรมเคมี วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ วิศวกรรมไฟฟ้า วิศวกรรมปิโตรเลียม เป็นต้น โดยในงานเขียนประเภทดังกล่าวจะเป็นการเขียนเพื่อการรายงานการทำงานของโปรแกรม เครื่องมือ หรือการทดลองต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

3. งานเขียนเชิงธุรกิจ งานเขียนประเภทนี้จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความชัดเจนและถูกต้อง เนื่องจากหากเกิดข้อผิดพลาดในการเขียน หรือเขียนข้อมูลผิดพลาดจนสื่อความผิด ก็อาจจะสร้างความเสียหายให้กับองค์กรที่เกี่ยวข้องได้ ซึ่งโดยส่วนใหญ่งานเขียนประเภทนี้จะมีรูปแบบในการเขียนที่ชัดเจน

จึงสามารถสรุปได้ว่างานเขียนในแต่ละประเภทนั้นก็จะมีจุดประสงค์ที่แตกต่างกันออกไป โดยจะมุ่งเน้นในเรื่องเฉพาะด้าน ซึ่งในงานเขียนแต่ละประเภทก็จะมีรูปแบบที่แตกต่างกันรวมทั้งคำศัพท์ที่ใช้ก็จะเป็นคำศัพท์เฉพาะทางที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนประเภทนั้น ๆ ด้วย

2. คลังข้อมูลภาษา

2.1 นิยามของคลังข้อมูลภาษา

Crystal (1991) ได้ให้นิยามของคลังข้อมูลภาษา (Corpus) หรือในรูปพหูพจน์ (Corpora) ในความหมายเฉพาะทางภาษาศาสตร์คลังข้อมูลไว้ว่า คือ ข้อมูลภาษาเขียนหรือภาษาพูดที่เป็นภาษาที่ใช้จริงในภาษาใดภาษาหนึ่งซึ่งถูกรวบรวมขึ้นมาในปริมาณที่มากพอตามข้อกำหนดหรือเงื่อนไขที่กำหนดขึ้น เพื่อนำคลังข้อมูลนั้นมาใช้ประโยชน์ในการศึกษาเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับภาษา

วิโรจน์ อรุณมานะกุล (2545) กล่าวว่า คลังข้อมูลภาษาเป็นแหล่งข้อมูลภาษาที่สำคัญต่อการศึกษาวิจัยทางด้านภาษาและการสอนภาษา แนวคิดการสร้างคลังข้อมูลภาษานี้ได้เริ่มขึ้นมาตั้งแต่ในช่วงทศวรรษที่ 50 เช่น คลังข้อมูลภาษา Brown Corpus ที่เป็นคลังข้อมูลภาษาในยุคแรก ๆ ที่มีขนาดเพียงหนึ่งล้านคำ และในยุคถัดมาที่มีการเจริญทางเทคโนโลยีที่มากขึ้น ก็ทำให้การสร้างคลังข้อมูลมีขนาดใหญ่และถูกต้องแม่นยำมากขึ้น เช่น คลังข้อมูล BNC (British National Corpus) ซึ่งมีขนาดหนึ่งร้อยล้านคำ

โดยสามารถกล่าวสรุปได้ว่าคลังข้อมูลภาษานั้น เป็นข้อมูลที่อยู่ในรูปแบบของภาษาเขียนหรือภาษาพูดในภาษาใดภาษาหนึ่ง โดยคลังข้อมูลภาษาดังกล่าวจะเป็นแหล่งข้อมูลทางภาษาที่มีความสำคัญต่อการวิจัยทางด้านภาษาและการสอนภาษา รวมไปถึงการศึกษาลักษณะของภาษาในคลังข้อมูลนั้น ๆ อีกด้วย

2.2 ภาษาศาสตร์คลังข้อมูล

Biber และคณะ (1998) กล่าวว่า การใช้คลังข้อมูลภาษาจะช่วยทำให้เห็นถึงโครงสร้างและการใช้ภาษาที่ดีขึ้น นั่นคือสามารถนำคลังข้อมูลภาษาเข้ามาใช้เพื่อช่วยอธิบายโครงสร้างภาษาได้ ซึ่งการใช้คลังข้อมูลภาษาจะช่วยให้เห็นตัวอย่างการใช้ภาษาจริง ๆ เช่น การเห็นถึงการปรากฏของรูปโครงสร้างที่ดูคล้ายคลึงกัน (seemingly similar structure) แต่ปรากฏในบริบทและในหน้าที่ที่ต่างกัน

วิโรจน์ อรุณมานะกุล (2545) ได้อธิบายเกี่ยวกับการศึกษาภาษาโดยอาศัยคลังข้อมูลภาษาในปัจจุบันว่ามีลักษณะสำคัญดังต่อไปนี้ คือ เป็นการศึกษาเชิงประจักษ์จากภาษาที่เกิดขึ้นจริงที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ยังเป็นการศึกษาที่ใช้คอมพิวเตอร์ช่วย (Computer-based) ทั้งในรูปแบบที่ให้คอมพิวเตอร์ช่วยวิเคราะห์โดยอัตโนมัติหรือแบบที่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใช้ โดยวิธีการที่ใช้ในการศึกษานั้น สามารถเป็นได้ทั้งการวิเคราะห์แบบเชิงคุณภาพ (qualitative) และแบบเชิงปริมาณ (quantitative)

อรนุช เอกพงษ์เผ่า (2557) กล่าวว่า ภาษาศาสตร์คลังข้อมูลเป็นสาขาย่อยสาขาหนึ่งในวิชาภาษาศาสตร์ ที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการวิเคราะห์ภาษาตามการใช้จริงเพื่อหาทฤษฎีหรือสำรวจแนวโน้มการใช้ภาษาตามสภาพความเป็นจริงในสังคม โดยข้อมูลเก็บข้อมูลอยู่ในรูปของ electronic files เพื่อให้คอมพิวเตอร์สามารถคำนวณความถี่ และช่วยทดสอบทางสถิติได้อย่าง

รวดเร็ว และแม่นยำ ทั้งยังทำให้ผู้วิจัยสามารถมองเห็นแบบแผนและแนวโน้มทางภาษา ช่วยยืนยันสมมติฐานทางภาษา สามารถตั้งคำถาม และทฤษฎีเกี่ยวกับภาษาได้

โดยสามารถกล่าวสรุปได้ว่าหัวใจสำคัญของการวิเคราะห์ภาษาศาสตร์คลังข้อมูลนั้น จะต้องหาตัวอย่างของข้อมูลที่เป็นตัวแทนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถเป็นไปได้ และจะต้องมีขนาดของข้อมูลที่อยู่ในรูปที่คอมพิวเตอร์อ่านได้ (Electronic files) โดยจะทำให้ผู้วิจัยสามารถเข้าใจแบบแผนและแนวโน้มทางภาษาที่เกิดขึ้น ทั้งยังช่วยยืนยันสมมติฐานทางภาษา สามารถตั้งคำถาม และทฤษฎีเกี่ยวกับภาษาได้อีกด้วย ตัวอย่างเช่น หากผู้วิจัยต้องการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการใช้คำในงานเขียนเชิงวิชาการ คลังข้อมูลภาษาที่ผู้วิจัยจะเลือกใช้นั้นก็ต้องเป็นงานเขียนเชิงวิชาการ และมีขนาดที่เหมาะสมแก่การวิเคราะห์ข้อมูลได้ เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลนั้นเป็นไปได้อย่างถูกต้อง และแม่นยำที่สุด

2.3 ประเภทของคลังข้อมูลภาษา

Biber และคณะ (1998) ได้แบ่งลักษณะของคลังข้อมูลภาษาออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. คลังข้อมูลภาษาแบบทั่วไป (general corpus) เป็นคลังข้อมูลที่มีขนาดใหญ่ และแสดงรูปแบบการใช้ภาษาในภาพกว้าง โดยจะมีการเลือกเก็บข้อมูลภาษาอย่างมีระบบ และกำหนดสัดส่วนที่แน่นอนสำหรับการใช้แหล่งข้อมูลแต่ละแหล่ง

2. คลังข้อมูลภาษาเฉพาะทาง (specialized corpus) เป็นคลังข้อมูลที่ถูกจัดทำคัดเลือกและรวบรวมเฉพาะข้อมูลของภาษาที่ต้องการศึกษาโดยเฉพาะ เช่น คลังข้อมูลภาษาเด็ก CHILDES (Child Language Data Exchange Systems) ของมหาวิทยาลัย Carnegie Mellon

Tognini-Bonelli (2001) ได้แบ่งประเภทของคลังข้อมูลภาษาเป็น 8 ลักษณะดังต่อไปนี้

1. คลังข้อมูลภาษาตัวอย่าง (Sample corpus) เป็นคลังข้อมูลภาษาขนาดใหญ่ที่แสดงถึงการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน หรือลักษณะความหลากหลายทางภาษาในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง เช่น คลังข้อมูลภาษา BNC และคลังข้อมูลภาษา Brown

2. คลังข้อมูลภาษาเพื่อเปรียบเทียบ (Corpora for comparison) เป็นคลังข้อมูลภาษาที่ออกแบบมาเพื่อเปรียบเทียบกับคลังข้อมูลภาษาที่มีขนาดเท่ากัน โดยส่วนใหญ่เป็นการเปรียบเทียบเพื่อหาความหลากหลายทางภาษา

3. คลังข้อมูลภาษาเฉพาะ (Special corpus) เป็นคลังข้อมูลภาษาที่ออกแบบมาเพื่อรวบรวมภาษาของกลุ่มเฉพาะหนึ่ง ๆ เช่น คลังข้อมูลภาษา Leuven Drama Corpus of Frequency List ที่เป็นการรวบรวมคำศัพท์ในของบทละคร 61 เรื่องในช่วงปี ค.ศ. 1965 – 1972

4. คลังข้อมูลภาษาตามลำดับช่วงเวลา (Corpus along time dimension) เป็นคลังข้อมูลภาษาที่รวบรวมการใช้ภาษาในแต่ละช่วงเวลา เพื่อศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงของภาษา

5. คลังข้อมูลสองภาษาและพหุภาษา (Bilingual and multilingual corpus) เป็นคลังข้อมูลภาษาที่ถูกสร้างขึ้นหลังจากมีการแปลภาษาของคลังข้อมูลเป้าหมาย เช่น คลังข้อมูลภาษา PAROLE

6. คลังข้อมูลภาษาของเจ้าของภาษา (Normativeness corpus) เป็นคลังข้อมูลภาษาที่สร้างขึ้นโดยเจ้าของภาษานั้น ๆ เช่น คลังข้อมูลภาษา Birmingham Collection of English Texts

7. คลังข้อมูลภาษาที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (Non-native speaker corpus) เป็นคลังข้อมูลภาษาที่สร้างขึ้นจากการเรียนรู้ภาษาจากภาษาที่ใช้จริงชีวิตประจำวันของผู้เรียน เช่น คลังข้อมูลภาษาของมหาวิทยาลัย Louvain ในประเทศเบลเยียม

8. คลังข้อมูลภาษาพูด (Spoken corpus) เป็นคลังข้อมูลภาษาที่รวบรวมภาษาพูดที่ใช้ในบริบทต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน

T. McEnery และคณะ (2006) ได้แบ่งลักษณะของคลังข้อมูลภาษาที่มีความเฉพาะมากขึ้น โดยแบ่งเป็นประเภทได้ดังนี้

1. คลังข้อมูลภาษาแบบทั่วไป (General corpus) เป็นคลังข้อมูลภาษาที่มีความหลากหลายในประเภทและเป้าหมายของข้อมูล ดังเช่น คลังข้อมูล BNC (the British National English) ที่รวบรวมคำทั้งในรูปของภาษาพูดและภาษาเขียนในช่วงศตวรรษที่ 20 จำนวนกว่าหนึ่งร้อยล้านคำ ซึ่งก็เป็นคลังข้อมูลที่ได้รับความนิยมเพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยในยุคปัจจุบันนี้

2. คลังข้อมูลภาษาเฉพาะทาง (Specialized corpus) เป็นคลังข้อมูลภาษาที่มีความเฉพาะเจาะจงในประเภทและเป้าหมายของข้อมูล ดังเช่น คลังข้อมูล MICASE (the Michigan Corpus of Academic Spoken English) ซึ่งเป็นคลังข้อมูลภาษาที่เก็บรวบรวมภาษาพูดที่ใช้ในมหาวิทยาลัย Michigan

3. คลังข้อมูลภาษาเขียน (Written corpus) เป็นคลังข้อมูลที่อยู่ในรูปแบบของภาษาเขียนที่ใช้ในงานเขียนประเภทต่าง ๆ เช่น คลังข้อมูลภาษา Brown (The Brown Corpus) เป็น

คลังข้อมูลที่เก็บรวบรวมตัวอย่างงานเขียนกว่า 500 ตัวอย่าง โดยมีจำนวนคำประมาณ 2000 คำ ต่องานเขียนแต่ละงาน โดยงานเขียนดังกล่าวเป็นงานเขียนภาษาอังกฤษแบบทั่วไปในประเทศอเมริกา

4. คลังข้อมูลภาษาพูด (Spoken corpus) เป็นคลังข้อมูลที่อยู่ในรูปแบบของภาษาพูด ซึ่งคลังข้อมูลนี้อาจมาจากส่วนหนึ่งของคลังข้อมูลภาษาทั่วไป เช่น คลังข้อมูลภาษาพูดในคลังข้อมูลภาษา BNC (the British National English Corpus)

5. คลังข้อมูลภาษาที่เกิดในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง (Synchronic corpus) เป็นคลังข้อมูลภาษาที่สร้างขึ้นเพื่อเปรียบเทียบการใช้ภาษาที่แตกต่างกันในแต่ละพื้นที่ เช่น คลังข้อมูลภาษา ICE (the International Corpus of English) ที่ได้ออกแบบเพื่อเปรียบเทียบภาษาอังกฤษแบบหลากหลายระดับโลก (World Englishes)

6. คลังข้อมูลภาษาตามลำดับเวลา (Diachronic corpus) เป็นคลังข้อมูลภาษาที่รวบรวมการใช้ภาษาในแต่ละช่วงเวลา เพื่อที่จะทำให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของภาษาในแต่ละช่วง เช่น คลังข้อมูลภาษา Frown ซึ่งได้รับการพัฒนามาจากคลังข้อมูลภาษา Brown เพื่อให้เห็นถึงการใช้ภาษาในแต่ละยุค

7. คลังข้อมูลภาษาผู้เรียน (Learner corpus) เป็นคลังข้อมูลภาษาของผู้เรียนที่เป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันโดยผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เช่น คลังข้อมูลภาษา CLC (the Cambridge Learner Corpus) ที่รวบรวมงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษจากทั่วโลก

8. คลังข้อมูลภาษาเพื่อตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงของภาษา (Monitor corpus) เป็นคลังข้อมูลภาษาที่ถูกออกแบบมาเพื่อตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงของภาษาเช่นเดียวกับลักษณะของ คลังข้อมูลภาษาตามลำดับเวลา (Diachronic corpus) แต่ Monitor corpus นั้นมีขนาดใหญ่กว่า และจะให้ความสนใจเพียงช่วงเวลาสั้น ๆ เท่านั้น ดังนั้น Monitor corpus จึงเหมาะกับการตรวจสอบภาษาที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เช่น คลังข้อมูลภาษา Global English Monitor Corpus ที่รวบรวมคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษชั้นนำ

จากประเภทของคลังข้อมูลภาษาข้างต้นนั้นสามารถสรุปได้ว่า คลังข้อมูลภาษาในแต่ละประเภทนั้น มีความแตกต่างกันไปตามบริบทของการใช้งาน ในบางกรณีผู้วิจัยเองก็ต้องสร้างคลังข้อมูลภาษาใหม่ขึ้นมาเพื่อให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยนั้น ๆ เช่น หากผู้วิจัยต้องการศึกษาเกี่ยวกับการใช้คำในงานเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ผู้วิจัยก็จำเป็นต้องคัดเลือกคลังข้อมูลภาษาที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนเชิงวิชาการ เป็นต้น

2.4 การวิเคราะห์คลังข้อมูลภาษา

ในสมัยแรกเริ่มของการสร้างคลังข้อมูลภาษานั้น จะใช้เพียงแคคนในการวิเคราะห์และเก็บข้อมูล (McEnery และ Wilson, 1996) แต่ในปัจจุบันนั้นคอมพิวเตอร์และโปรแกรมได้ถูกออกแบบขึ้นมาเพื่อช่วยเหลือผู้วิจัยในการวิเคราะห์ข้อมูลทางภาษาที่อยู่ในรูปของตัวอักษรให้ง่ายและสะดวกยิ่งขึ้น (Fraser และ Condrón, 2000)

โดยโปรแกรมคอนคอร์แดนซ์ (Concordance program) ซึ่งเป็นโปรแกรมที่สามารถอ่านข้อมูลภาษาที่เก็บอยู่ในรูปแบบที่คอมพิวเตอร์สามารถประมวลผลได้ (Electronic Text) โดยโปรแกรมเหล่านี้จะสามารถวิเคราะห์ คำนวณความถี่ในการใช้คำ วิเคราะห์การใช้คำในลักษณะต่าง ๆ ได้ (Higgins, 1991) โดยโปรแกรมคอนคอร์แดนซ์ (Concordance program) ที่เลือกมาใช้นั้นก็จะขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะของโปรแกรมนั้น ๆ ด้วย

ตารางที่ 1 แสดงตัวอย่างโปรแกรมคอนคอร์แดนซ์ (Concordance program)

โปรแกรม	ผู้ผลิต	แหล่งดาวน์โหลด
Complete Lexical Tutor	Thomas Michael Cobb	http://www.lextutor.ca/ http://conc.lextutor.ca/vp/bnc/
MonoConc 1.2	Athelstan	http://athel.com/README.html
Sketch Engine	Adam Kilgarriff, Pavel Rachly	http://the.sketchengine.co.uk/register/trial/
WordSmith Tools 6.0	Oxford University Press	http://lexically.net/wordsmith/version6/index.html
AntConc 3.4	Laurence Anthony	http://www.laurenceanthony.net/software/antconc/

โปรแกรมหนึ่งที่ได้รับคามนิยมนั้นก็คือ WordSmith Tools ที่ได้รับการพัฒนาโดย Scott (2012) โปรแกรมนี้สามารถแสดงลำดับของการใช้คำในคลังข้อมูลต่าง ๆ โดยสามารถเรียงลำดับตามความถี่ของการใช้คำ หรืออาจเป็นตามความถี่ของการใช้คำ ทั้งยังสามารถแสดงข้อมูลทางสถิติต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงความถี่ของคำทั้งหมด ความยาวของจำนวนคำ จำนวนประโยคในคลังคำนั้น ๆ (จงรักษ์ เลี้ยงพานิชย์, 2553) แต่สำหรับการเข้าใจง่ายโปรแกรมนี้จะมีค่าใช้จ่ายอยู่ที่ประมาณ £51.95

ส่วนอีกโปรแกรมหนึ่งที่ได้รับคามนิยมนั้นเช่นเดียวกัน และยังเป็นโปรแกรมที่สามารถเข้าใช้บริการได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย นั่นก็คือโปรแกรม AntConc ซึ่งเป็นโปรแกรมหนึ่งที่ใช้ในการวิเคราะห์คลังข้อมูลภาษาเพื่อวิเคราะห์หาจุดอ่อน-จุดแข็งของคลังข้อมูล เปรียบเทียบภาษาและแหล่งข้อมูลอ้างอิงในการวิเคราะห์ภาษาในเชิงประจักษ์ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น (อรนุช เอกพงษ์เผ่า, 2557)

โดยโปรแกรมต่าง ๆ ที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นนั้นก็ล้วนเป็นโปรแกรมที่ช่วยวิเคราะห์คลังข้อมูลภาษา ทั้งในรูปแบบการใช้คำ รูปแบบประโยค และยังสามารถแสดงถึงความถี่ในการใช้คำ การเปรียบเทียบระหว่างคลังข้อมูลต่าง ๆ ซึ่งในแต่ละโปรแกรมก็มีคุณลักษณะ คุณสมบัติที่แตกต่างกันออกไป โดยการเลือกใช้โปรแกรมต่าง ๆ เหล่านี้ก็ขึ้นอยู่กับลักษณะการวิเคราะห์คลังข้อมูลนั้น ๆ ซึ่งก็จะมีรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป ผู้วิจัยจึงต้องเลือกโปรแกรมที่เหมาะสมสำหรับการวิเคราะห์คลังข้อมูลที่ตนศึกษา เพื่อให้สามารถวิเคราะห์ได้ตรงตามจุดประสงค์ให้ได้มากที่สุด

2.5 การนำคลังข้อมูลภาษาใช้ในการสอนภาษา

การเรียนในลักษณะนี้เป็นการเรียนภาษาจากคลังข้อมูลภาษาที่มี โดยในการสร้างคลังข้อมูลภาษาสำหรับการเรียนการสอน จำเป็นต้องมีการคัดเลือกตัวข้อมูลภาษาที่จะนำมาใช้ ทั้งยังต้องเตรียมข้อมูลให้มีปริมาณที่มากพอสำหรับนำมาอนุมานกฎเกณฑ์ของการใช้ภาษาได้ (Reppen, 2010)

แต่เนื่องจากข้อมูลภาษาที่มีในคลังข้อมูลนั้นจัดว่าเป็นส่วนหนึ่งของการใช้ภาษา จึงต้องระมัดระวังในการใช้ข้อมูลนั้นตีความและสรุปว่าเป็นการใช้ในทุกบริบทของภาษา (วิโรจน์ อรุณมานะกุล, 2545) กล่าวคือ ข้อดีของการเรียนด้วยวิธีนี้คือ ผู้เรียนสามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยตรง โดยไม่ได้

เป็นการเรียนจากสิ่งที่มีผู้อื่นสรุปมาให้เช่นในการสอนโดยวิธีอื่น ๆ ดังนั้นการใช้คลังข้อมูลภาษาจะทำให้ผู้เรียนสามารถสร้างภาพเข้าใจในแง่การใช้ตามบริบทต่าง ๆ ได้ด้วยตัวเอง

ซึ่งการศึกษาภาษาด้วยการใช้คลังข้อมูลภาษาดังกล่าว ก็จำเป็นที่จะต้องอาศัยการใช้โปรแกรมคอนคอร์แดนซ์ (Concordance program) ดังที่ผู้วิจัยได้อธิบายไว้ข้างต้น ช่วยในการเรียกข้อมูลที่ต้องการขึ้นมา โดยโปรแกรมนี้สามารถสร้างรายการแสดงคำศัพท์ ค้นหาข้อมูลภาษาที่ต้องการ พร้อมทั้งแสดงบริบทที่เกิดร่วมกับคำนั้น ๆ ออกมาได้ (Reppen, 2010) เช่น การเรียนการสอนการอ่าน รายการคำศัพท์ที่แสดงออกมาในโปรแกรมหักก็ช่วยระบุคำศัพท์ที่ผู้เรียนจะพบในบทอ่าน ผู้สอนก็จะใช้รายการคำศัพท์ดังกล่าวเพื่อกำหนดบทอ่านที่มีคำศัพท์ที่เหมาะสมกับผู้เรียนมากที่สุด โปรแกรมนี้ยังสามารถแสดงความถี่ในการใช้คำโดยเรียงลำดับตามตัวอักษร ซึ่งโดยใหญ่คำที่มีความถี่ในการใช้ต่ำก็มักจะเป็นคำศัพท์เฉพาะทาง

จึงสามารถสรุปได้ว่าการเรียนการสอนจากคลังข้อมูลภาษานั้น จะมีการสร้างคลังข้อมูลภาษาเฉพาะสำหรับการเรียนการสอน ซึ่งจะมีการคัดเลือกตัวข้อมูลภาษาที่นำมาใช้ รวมไปถึงการเตรียมข้อมูลให้เพียงพอ โดยการเรียนในลักษณะนี้จะทำให้ผู้เรียนเข้าถึงข้อมูลได้โดยตรง เนื่องจากไม่ได้เป็นการเรียนจากสิ่งที่มีผู้อื่นสรุปมาให้เช่นการสอนโดยวิธีอื่น ๆ ดังตัวอย่างเช่น หากผู้สอนทำการสอนเกี่ยวกับการเขียนเชิงวิชาการ ผู้สอนอาจนำรายการคำศัพท์จากคลังคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องก่อนหน้านี้ซึ่งอาจมาจากงานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องที่แสดงออกมาในโปรแกรมคอนคอร์แดนซ์ (Concordance program) ก็ช่วยระบุคำศัพท์ที่ผู้เรียนจะสามารถนำไปใช้ในงานเขียนได้ ซึ่งก็จะเป็นประโยชน์ต่อทั้งผู้เรียนและตัวผู้สอนเองด้วย

3. วิธีการแบบคลังคำ

3.1 นิยามของวิธีการแบบคลังคำ

วิธีการแบบคลังคำได้ถูกออกแบบขึ้นตั้งแต่ปีค.ศ. 1993 โดยคำว่า “Lexical approach” หรือวิธีการเรียนรู้แบบคลังคำนี้ได้ถูกบัญญัติขึ้นโดย Michael Lewis เขามีแนวความคิดที่ว่าคำศัพท์นั้นเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยเขากล่าวว่า “language is grammaticalised lexis, not lexicalised grammar” (Lewis, 1993)

วิธีการแบบคลังคำจะเน้นเฉพาะเจาะจงไปที่วิธีการสอนคำศัพท์ โดยวิธีการนี้จะให้ความสำคัญไปที่การพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านหน่วยคำ และคำ (lexis or words) และ

คำศัพท์ที่ใช้ร่วมกัน (word combinations) โดยใจความสำคัญของวิธีการนี้นั้นก็คือ คำศัพท์นั้นเป็นศูนย์กลางในการสร้างความหมายของคำนั้น ๆ ส่วนหลักไวยากรณ์นั้นเป็นเรื่องรองลงมา

จึงสามารถสรุปได้ว่า วิธีการแบบคลังคำนี้จะให้ความสำคัญไปที่การเรียนรู้คำศัพท์มากกว่าการเรียนรู้ไวยากรณ์ โดยผู้สอนก็สามารถประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนในชั้นเรียนได้โดยไม่มีข้อยกเว้น เช่น การเรียนการสอนเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการนั้น ก็สามารถนำวิธีการแบบคลังคำไปใช้ได้เช่นกัน โดยผู้สอนอาจให้ผู้เรียนนำเสนอคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อของการเขียนนั้นๆ เพื่อเน้นให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงความหมายของคำศัพท์และแนวทางการใช้คำศัพท์ ก่อนที่ผู้เรียนจะลงมือเขียนงานเขียนของตนต่อไป

3.2 ความสำคัญของการเรียนรู้คำศัพท์

Harmer (1991) ได้เปรียบเทียบคำศัพท์กับโครงสร้างทางภาษาไว้ว่า หากโครงสร้างทางภาษาคือร่างกาย คำศัพท์ก็คืออวัยวะ เพราะหากรู้คำศัพท์ที่ถูกต้องก็จะไม่สามารถแสดงศักยภาพของการใช้โครงสร้างทางภาษาได้ ซึ่งหากผู้เรียนมีปริมาณคำศัพท์ไม่เพียงพอก็อาจทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารได้ ทั้งยังเห็นว่าไม่ว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองจะมีความสามารถทางไวยากรณ์หรือการออกเสียงที่ดีเพียงใด แต่ถ้าหากขาดความรู้ทางด้านคำศัพท์ก็ไม่อาจสื่อสารได้อย่างสมบูรณ์

Curtis และ Longo (2001) กล่าวว่า การเรียนรู้คำศัพท์นั้นมีความสำคัญ และเป็นหนึ่งในวิธีที่จำทำให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านและการฟังต่อไป นอกจากนี้การรู้ศัพท์มากก็จะมีส่วนช่วยเพิ่มพูนความรู้ในการอ่านได้ดีขึ้นด้วย ดังนั้นเพื่อให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการอ่านสูง ก็ควรจะมีการฝึกเทคนิคต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ยากขึ้นได้

โดยสามารถสรุปได้ว่าคำศัพท์นั้นมีความสำคัญอย่างมากต่อการเรียนรู้ภาษา ซึ่งจะมีผลต่อการสื่อสารและการพัฒนาทักษะอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นทักษะฟัง พูด อ่าน หรือเขียน หากผู้เรียนไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง ก็จะทำให้ไม่สามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้องและสมบูรณ์ตามหลักไวยากรณ์

3.3 องค์ประกอบในการรู้คำศัพท์

Nation (2003) ได้ระบุถึงองค์ประกอบในการเรียนรู้คำศัพท์แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่

1. รูปแบบ (Form) โดยในภาษาพูด หมายถึงการสามารถจำแนกเสียงคำศัพท์ และรู้วิธีการออกเสียง ส่วนในรูปภาษาเขียน หมายถึงสามารถจำแนกลักษณะของคำ และรู้ถึงการสะกดคำนั้น ๆ

2. ตำแหน่ง (Position) โดยในด้านไวยากรณ์ หมายถึงการรู้รูปแบบของคำที่ปรากฏ และใช้รูปแบบของคำได้ถูกต้องเหมาะสม ส่วนในด้านการประกอบคำศัพท์ (Collocation) คือสามารถระบุคำศัพท์หรือชนิดของคำศัพท์ที่สามารถนำไปประกอบโดยวางไว้ข้างหน้าหรือข้างหลังได้

3. หน้าที่ (Function) สามารถเลือกใช้คำศัพท์ให้เหมาะสมกับสถานการณ์หรือบริบทนั้น ๆ ได้

4. ความหมาย (Meaning) สามารถรู้ความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ รู้ความสัมพันธ์ของคำหนึ่งที่มีต่อคำอื่น ๆ และเลือกใช้คำอื่น ๆ มาแทนได้

Newton และคณะ (2008) ได้แบ่งองค์ประกอบในการรู้คำศัพท์ออกเป็น 5 ลักษณะ ได้แก่

1. การเพิ่มความเข้าใจในความหมายของคำศัพท์ (Incrementally) หมายถึงในแต่ละครั้งที่ผู้เรียนพบคำศัพท์คำใหม่ ความรู้ของผู้เรียนที่มีต่อคำศัพท์นั้น ๆ ก็จะค่อย ๆ ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. มิติความหมายของคำศัพท์ (Multidimensionality) หมายถึงการรู้ความหมายของคำศัพท์ที่มากกว่าคำจำกัดความสั้น ๆ แต่ยังรวมไปถึงรายละเอียดของข้อแตกต่างด้านความคิดรวบยอดของคำที่มีความหมายเหมือนกันด้วย

3. ความหลากหลายของความหมายคำศัพท์ (Polysemy) หมายถึงการรู้ความหมายที่หลากหลายของคำนั้น ๆ เช่นคำว่า “work” สามารถนำไปใช้ได้หลายบริบท

4. ความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (Interrelatedness) หมายถึงการรู้ศัพท์มักเกี่ยวข้องกับการรู้ลักษณะเฉพาะของคำนั้น ๆ ด้วย โดยรวมไปถึงการที่คำ ๆ นั้นเชื่อมโยงกับคำอื่น ๆ หรือความคิดรวบยอดอื่น ๆ เช่นเมื่อนึกถึงคำว่า “dog” ก็สามารถเห็นลักษณะของสุนัขได้

5. การได้มาจากจำพวกที่ต่างกัน (Heterogeneity) หมายถึงความหมายของคำศัพท์ขึ้นอยู่กับบริบทด้านความหมายและโครงสร้าง

จึงสามารถสรุปได้ว่าองค์ประกอบในการรู้คำศัพท์นั้นจะรวมไปถึงความรู้ในด้านความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ รวมไปถึงความสัมพันธ์ของคำศัพท์ที่มีต่อบริบทใกล้เคียง ทั้งในการใช้ในภาษาพูด และภาษาเขียน

3.4 ประเภทของคำ

Richards (1985) ได้แบ่งลักษณะของคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภทได้แก่

1. คำศัพท์เพื่อการใช้ (Active vocabulary) หมายถึงคำศัพท์ที่ผู้เรียนพบบ่อยและใช้ในชีวิตประจำวัน ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน
2. คำศัพท์เพื่อการรับรู้ (Passive vocabulary) หมายถึงคำศัพท์ที่ผู้เรียนพบในชีวิตประจำวันน้อย ซึ่งอาจเป็นคำศัพท์เฉพาะทางที่ใช้ในวงการต่าง ๆ

ส่วน Hatch และ Brown (1995) แบ่งคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. คำศัพท์ที่ใช้เพื่อการรับรู้ (Receptive vocabulary) หมายถึงคำศัพท์ที่ผู้เรียนสามารถจำได้ และเข้าใจเมื่อคำ ๆ นั้นอยู่ในบริบท แต่ไม่สามารถใช้ได้ถูกต้องในชีวิตประจำวัน เนื่องจากคำเหล่านั้นเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันน้อย
2. คำศัพท์ที่ใช้เพื่อการสื่อสาร (Productive vocabulary) หมายถึงคำศัพท์ที่ผู้เรียนเข้าใจสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง และสามารถใช้ได้ถูกต้องในด้านการพูดและการเขียน เนื่องจากคำศัพท์เหล่านี้สามารถพบได้บ่อยในการใช้ในชีวิตประจำวัน

โดยสามารถสรุปได้ว่าลักษณะของคำศัพท์นั้นสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ คำศัพท์ที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน และคำศัพท์ที่ไม่พบบ่อยซึ่งจะเป็นการเรียนรู้เพื่อรู้ความหมายเท่านั้น

3.5 การใช้วิธีการแบบคลังคำในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

Lewis (1993) กล่าวว่า วิธีการแบบคลังคำนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ได้หลากหลาย โดยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ผ่านประสบการณ์ของผู้เรียน เพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติมากที่สุด ซึ่งไม่ทำให้เป็นเรื่องยากเกินไปในการเรียนรู้ และตัวผู้สอนก็สามารถรู้ได้ว่าคำศัพท์ที่ใช้ในการเรียนเป็นไปในทิศทางไหนนั้นก็ขึ้นอยู่กับคลังข้อมูลภาษาของผู้เรียนด้วย (Willis, 1994)

โดย Lado (1986) ได้เสนอแนวทางในการสอนคำศัพท์ไว้ดังนี้

1. คำศัพท์ที่ใช้ในการสอนจะต้องมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ และความสนใจของผู้เรียน
2. ควรมีปริมาณของตัวอักษรในคำศัพท์ที่เหมาะสมกับระดับอายุและสติปัญญาของผู้เรียน
3. ไม่ควรมีคำศัพท์มากเกินไป หรือน้อยเกินไปในบทเรียนหนึ่ง ๆ แต่ควรเลือกให้เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน
4. ควรเป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

Ek และ Trim (1991) กล่าวว่า คำศัพท์ที่ใช้ในการสอนนั้น จะต้องเป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างประสบผลสำเร็จในสังคม รวมไปถึงสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน โดยจะต้องพิจารณาในคำศัพท์เหล่านั้นเหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน

โดย Lewis (1997) ก็ได้ให้เทคนิคในการเรียนรู้คำศัพท์แก่ผู้เรียนไว้ว่า ในการเรียนรู้คำศัพท์นั้นผู้เรียนจะต้องให้ความสำคัญกับความหมายของคำศัพท์ และรู้ว่าคำ ๆ นั้นควรใช้อย่างไรในบริบทใด นอกจากนี้ยังให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาโดยการฟัง การตั้งข้อสังเกต และให้ผล รวมไปถึงการฝึกทำแบบฝึกหัดและกิจกรรมที่ได้ออกแบบไว้ในบทเรียน การฝึกเดาคำศัพท์จากบริบทใกล้เคียง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถคาดเดาความหมายของคำศัพท์ได้ด้วยตนเอง และรวมไปถึงการใช้พจนานุกรมเป็นแหล่งการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น

โดยสามารถสรุปได้ว่าวิธีการแบบคลังคำนี้จะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ที่หลากหลายผ่านประสบการณ์ของผู้เรียนเอง ซึ่งจะทำให้ไม่เป็นเรื่องยากต่อการเรียนรู้ วิธีการนี้จะให้ความสำคัญไปที่การพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในด้านหน่วยคำ รวมไปถึงคำศัพท์ที่ใช้ร่วมกัน (word combinations) โดยให้ความสำคัญของวิธีการนี้นั้นก็คือ ให้คำศัพท์นั้นเป็นศูนย์กลางในการสร้างความหมายของคำนั้น ๆ ส่วนหลักไวยากรณ์นั้นเป็นเรื่องรองลงมา

4. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำ

4.1 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษาของผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Error Analysis in Second Language Acquisition) นั้น ได้ถือกำเนิดขึ้นโดย Stephen Pit Corder และคณะในปี 1960s โดย Corder (1973) ได้ให้คำจำกัดความของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดไว้ว่า การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด คือ การเปรียบเทียบระหว่างภาษาแม่ของผู้เรียนและภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียน

กำลังเรียนอยู่โดยการบรรยายหรืออธิบายภาษา ข้อผิดพลาดดังกล่าวนี้เกิดจากการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ โดยในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดก็ต้องวิเคราะห์โดยหาข้อมูลจากผู้ที่ใช้ภาษาจริง ซึ่งส่วนหนึ่งก็มาจากลักษณะความแตกต่างของภาษา เนื่องจากลักษณะของภาษาแม่ของผู้เรียน และภาษาเป้าหมายของผู้เรียนมีความแตกต่างกัน จนอาจเกิดข้อผิดพลาดจากการใช้ภาษาได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการใช้คำ

Brown (2000) กล่าวถึงความสำคัญของการศึกษาข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษาของผู้เรียนไว้ว่าเป็นการศึกษาเพื่อให้ทราบถึงความสามารถของผู้เรียน นอกจากนี้ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจะช่วยให้ผู้สอนทราบถึงลักษณะการใช้ภาษาของผู้เรียนอีกด้วย (Khanom, 2014) โดยเมื่อผู้สอนทราบถึงลักษณะการใช้ภาษาของผู้เรียนแล้วนั้น ก็ทำให้สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นตามมาได้

โดยมีผู้วิจัยหลายท่านได้ให้ความสนใจในการวิเคราะห์ลักษณะของผิดพลาดด้านการใช้ภาษาของผู้เรียน ดังเช่นงานวิจัยของ Hemchua และ Schmitt (2006) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวไทย พบว่าข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่พบมากที่สุดคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำเหมือนที่ใกล้เคียงกัน การใช้คำบุพบท และการใช้ปัจจัย ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่าข้อผิดพลาดดังกล่าวมีสาเหตุมาจากอิทธิพลจากภาษาแม่ งานวิจัยของ รวมไปถึงงานวิจัยของ Bennui (2008) ที่ได้ทำการวิเคราะห์การใช้ภาษาในงานเขียนของนักเรียนเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยทักษิณ โดยผลการวิเคราะห์พบว่าข้อผิดพลาดทางการใช้คำเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมากที่สุด โดยผู้วิจัยพบว่าส่วนหนึ่งมีสาเหตุมาจากการแปลแบบคำต่อคำ

จะเห็นได้ว่าการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษาของผู้เรียนนั้น จะทำให้ผู้สอนได้ทราบถึงข้อผิดพลาดของผู้เรียน และสามารถนำไปหาแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษาของผู้เรียนได้ต่อไป เพื่อให้ผู้เรียนมีแนวทางในการใช้ภาษาที่ถูกต้องและดียิ่งขึ้นต่อไปในอนาคต เช่น ใน การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ซึ่งเป็นการใช้ภาษาอังกฤษในระดับสูง หากมีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของผู้เรียนก็จะเป็นประโยชน์ต่อทั้งผู้เรียนและผู้สอน โดยเมื่อผู้สอนทราบข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษาของผู้เรียนแล้วนั้นก็จะเป็นแนวทางให้ผู้สอนพัฒนาแนวทางการเรียนการสอนต่อไปในอนาคต และทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง

4.2 ปัญหาในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

ปัญหาที่มักพบให้การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจะเกิดจากการตีความจากข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาผิด โดย Corder (1973) ได้แยกปัญหาที่เกิดจากการตีความในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดออกเป็น 2 กรณี คือ

1. การตีความโดยมีผู้เรียนอธิบายว่าสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อคืออะไร โดยผู้เขียนจะคอยอธิบายว่าประโยคหรือข้อความที่เขียนนั้นต้องการให้ความหมายว่าอย่างไร จึงมักไม่พบปัญหาที่เกิดในการวิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดพลาด

2. การตีความโดยไม่มีผู้เรียนอธิบายหรือให้คำตอบว่าสิ่งที่ผู้เรียนนั้นต้องการสื่ออะไร หรือต้องการให้ความหมายว่าอย่างไร ซึ่งพบว่าการตีความที่เกิดขึ้นในกรณีนี้จะเป็นปัญหาต่อการตีความข้อผิดพลาดอย่างมาก เนื่องจากไม่ได้มีผู้เรียนอธิบายว่าต้องการจะให้ความหมายกับประโยคหรือข้อความนั้น ๆ อย่งไร ด้วยเหตุนี้ครูผู้สอนหรือผู้วิจัยจำต้องตีความข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเอง โดยอาศัยจากข้อความบริบท

จากปัญหาที่อาจเกิดขึ้นข้างต้นสามารถสรุปได้เป็น 2 ประเด็นใหญ่ ๆ ซึ่งก็คือ ประเด็นแรกข้อผิดพลาดหนึ่ง ๆ ที่เกิดขึ้นอาจเกิดจาก ความคลุมเครือในการสื่อความหมาย โดยในข้อความหนึ่ง ๆ อาจสื่อได้หลายความหมาย ทำให้ผู้สอนไม่สามารถสรุปได้ว่าข้อผิดพลาดดังกล่าวนั้น ต้องการสื่อความว่าอย่างไร โดยยิ่งในงานเขียนในระดับที่สูงขึ้น เช่น งานเขียนเชิงวิชาการ ผู้สอนอาจจำเป็นต้องให้ผู้เรียนคอยอธิบายถึงงานเขียนของตน ประเด็นถัดมาอาจเกิดจาก การเขียนประโยคหรือข้อความไม่เหมาะสมกับบริบทซึ่งอาจเกิดจากการที่ผู้เรียนไม่เข้าใจคำหรือบริบทของการเขียนดีพอ โดยผู้สอนจำเป็นต้องอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจถึงข้อผิดพลาดดังกล่าวเพื่อไม่ให้ผู้เรียนทำผิดพลาดแบบเดิมอีก

4.3 ประโยชน์ของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดนั้นยังมีประโยชน์หลายประการ โดย Corder (1973) กล่าวถึงประโยชน์ของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดไว้ 2 ด้าน คือ ด้านทฤษฎี และด้านปฏิบัติ

1. ด้านทฤษฎี การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดนั้นเป็นวิธีหนึ่งที่นักวิจัยจะสามารถค้นพบขบวนการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน (Language Learning Process) ทั้งยังทำให้ทราบถึง

ขบวนการเชิงจิตวิทยาของการเรียนภาษาด้วยซึ่งจะเป็นข้อมูลที่สามารถนำไปสนับสนุนวิชา
ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics)

2. ด้านปฏิบัติ

2.1. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทำให้ผู้สอนทราบถึงระดับความรู้ของผู้เรียนว่าอยู่ในระดับใด และผู้เรียนควรจะต้องเรียนรู้อะไรเพิ่มเติมอีกบ้าง

2.2. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเป็นตัวช่วยในการสร้างหลักสูตรหรือจัดทำตำราให้แก่ผู้เรียน

2.3. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทำให้ผู้สอนทราบว่าตำรา อุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนนั้น ใช้ได้ผลเพียงใด และช่วยให้ผู้สอนสามารถนำข้อผิดพลาดดังกล่าวไปแก้ไข หรือปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้นกว่าเดิม

2.4. หากผลของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด ส่วนมากเกิดจากการแทรกซ้อนของภาษาแม่ มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องแจ้งเตือนให้ครูผู้สอนทราบ เนื่องจากผู้เรียนอาจไม่ได้อ่านหรือไม่ได้ยินภาษาต่างประเทศที่เรียนมากพอ ครูผู้สอนจึงควรให้ผู้เรียนได้อ่านและฟังภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น และควรใช้ภาษาแม่ในการเรียนภาษาต่างประเทศให้น้อยลง

โดยสามารถสรุปได้ว่าประโยชน์ของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดนั้นจะทำให้ผู้เรียนสามารถทราบถึงข้อผิดพลาดของตนเอง และนำข้อผิดพลาดเหล่านั้นไปปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้เมื่อผู้สอนได้ทราบถึงข้อผิดพลาดของผู้เรียนแล้วนั้น ก็จะสามารถหาวิธีการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง โดยเพื่อไม่ให้ผู้เรียนกลับมาผิดซ้ำข้อผิดพลาดเดิมอีก

4.4 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำ

James (1998) ได้แบ่งข้อผิดพลาดด้านการใช้คำออกเป็น 2 ประเภทหลัก ๆ คือ ข้อผิดพลาดจากรูปแบบคำ (Formal word errors) และ ข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ (Semantic errors) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ คือ

1. ข้อผิดพลาดจากรูปแบบคำ (Formal word errors)

1.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำผิดรูปแบบ (Formal word misselection)

1.1.1 ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix type) หมายถึง การ

ใช้คำศัพท์ที่มีรากศัพท์ (root word) เดียวกัน แต่ใช้ปัจจัยอื่น (suffix) จนทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลงหรือไม่มี ความหมายในภาษาอังกฤษ เช่น “Tom’s team win the football competitiveness.” ควรแก้ไขเป็น Tom’s team win the football competition.

1.1.2 ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบการใช้อุปสรรค (Prefix type) หมายถึง การใช้อุปสรรค (prefix) ผิดโดยสะกดอุปสรรค (prefix) ไม่ถูกต้อง ทำให้ความหมายบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มี ความหมายในภาษาอังกฤษ เช่น “They preserve the room for two nights.” ควรแก้ไขเป็น They reserve the room for two nights.

1.1.3 ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบการใช้ตัวสะกดที่อยู่ในรูปเสียงสระ (Vowel-based type) หมายถึง การเลือกใช้ตัวสะกดที่อยู่ในรูปเสียงสระผิด จนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มี ความหมายในภาษาอังกฤษ เช่น “To summurize, the choice of food is essential to a healthy body” ควรแก้ไขเป็น To summarize, the choice of food is essential to a healthy body.

1.1.4 ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบการใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type) หมายถึง การเลือกใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด จนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มี ความหมายในภาษาอังกฤษ เช่น “I thing of you” ควรแก้ไขเป็น I think of you.

1.2 การแปลงรูปแบบการใช้คำ (Misformations) โดยได้แบ่งข้อผิดพลาดออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1.2.1 การยืมคำในภาษาแม่ (Borrowing L1 word) หมายถึง การนำคำในภาษาแม่มาใช้ในภาษาเป้าหมาย (ภาษาอังกฤษ) โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบตัวสะกดใดๆ เช่น “I shoot him with gun in kopf.” จากประโยคดังกล่าว ผู้เขียนนำคำในภาษาเยอรมันมาใช้ในประโยค โดยคำว่า “kopf” ในภาษาเยอรมัน แปลว่า ศีรษะ

1.2.2 การสร้างคำใหม่จากภาษาแม่ (Coinage) หมายถึง การสร้างคำใหม่โดยใช้คำเดิมจากภาษาแม่ เช่น “Smoking can be very nocive.” จากประโยคดังกล่าว ผู้เขียนนำคำในภาษาโปรตุเกสมาใช้ในประโยค โดยคำว่า “nocive” ในภาษาโปรตุเกส แปลว่า เป็นอันตราย

1.2.3 การถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer) หมายถึง การแปลคำศัพท์วลี หรือประโยคจากภาษาแม่เป็นภาษาอังกฤษ เช่น “Have many kinds of tree in the garden.” ควรแก้ไขเป็น There are many trees in the garden.

1.3 การเปลี่ยนตัวสะกด (Distortions)

1.3.1 ข้อผิดพลาดด้านการละตัวสะกด (Omission) หมายถึง การละตัวสะกดในคำหนึ่งจนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ เช่น “The human brain is divided into three sections that is Forebrain, Midbrain and Hidbrain.” ควรแก้ไขเป็น The human brain is divided into three sections that is Forebrain, Midbrain and Hindbrain.

1.3.2 ข้อผิดพลาดด้านการเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion) หมายถึง การเพิ่มตัวสะกดในคำหนึ่งจนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ เช่น “John feels so pround of his daughter.” ควรแก้ไขเป็น John feels so proud of his daughter.

1.3.3 ข้อผิดพลาดด้านการเลือกตัวสะกดผิด (Misselection) หมายถึง การเปลี่ยนตัวสะกดในคำหนึ่งจนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ เช่น “I love Thai food because it is dilitouse.” ควรแก้ไขเป็น I love Thai food because it is delicious.

1.3.4 ข้อผิดพลาดด้านการเรียงตัวสะกดผิด (Misordering) หมายถึง การสลับตัวสะกดในคำหนึ่ง ๆ จนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ เช่น “Frist, you have to take care of your eating habit.” ควรแก้ไขเป็น First, you have to take care of your eating habit.

1.3.5 ข้อผิดพลาดด้านการสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายคำเดิม (Blending) หมายถึง การสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายคำเดิมจนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ เช่น “It is a waste time and energy trying to advize my daughter.” ควรแก้ไขเป็น It is a waste time and energy trying to advise my daughter.

2. ข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ (Semantic errors)

2.1 ข้อผิดพลาดด้านการเลือกใช้คำ (Confusion of sense relations)

2.1.1 ข้อผิดพลาดด้านการเลือกใช้คำผิดความหมาย (Wrong words choices) หมายถึง การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ใช้ในบริบทต่างกัน ทำให้ความหมายของประโยคผิด เช่น “It protects you from losing your brain.” ควรแก้ไขเป็น It protects you

from losing your memory.

2.1.2 ข้อผิดพลาดด้านการเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (Near synonyms) หมายถึง การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันจนมีผลกระทบต่อความหมายของประโยคโดยรวม เช่น “The big news did not seem to effect everyone.” ควรแก้ไขเป็น The big news did not seem to affect everyone.

2.2 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำปรากฏรวม (Collocation errors)

2.2.1 ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำปรากฏรวมที่ไม่เหมาะสมร่วมกัน (Unusual word pair) การใช้คำปรากฏรวมที่ไม่เหมาะสมร่วมกันจนทำให้ความถูกต้องทางภาษาอังกฤษผิดเพี้ยน เช่น “I often play yoga.” ควรแก้ไขเป็น I often do yoga.

2.2.2 การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partners) การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสมหรือละการใช้คำบุพบทจนมีผลกระทบต่อความหมายของประโยคโดยรวม เช่น “I always run onto my ex-boyfriend.” ควรแก้ไขเป็น I always run into my ex-boyfriend.

นอกจากนี้ Fahmida (2010) แบ่งลักษณะข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำที่ไม่เหมาะสมได้เป็น 3 ลักษณะใหญ่ๆ คือ

1. การเลือกใช้คำ (Word choice)

1.1 การใช้คำผิด (Wrong choice of words) ดังอย่างเช่น This party will stay in her member forever. จากประโยคดังกล่าวควรแก้ไขเป็น This party will stay in her memory forever. ควรแก้จากคำว่า member เป็น memory ซึ่งข้อผิดพลาดในลักษณะนี้อาจเกิดมาจากความสะเพร่าของผู้เรียนเอง เนื่องจากคำทั้งสองคำไม่ได้มีความหมายใกล้เคียงกันเลย เพียงแต่มีรูปแบบการสะกดคำที่คล้ายกัน

1.2 ความสับสนในการใช้คำเนื่องจากมีความหมายคล้ายคลึงกัน (Confusion words with similar meaning) ดังเช่น I make housework before sleeping. จากประโยคดังกล่าวควรแก้ไขเป็น I do housework before sleeping. กริยาที่ใช้คู่กับ housework ควรเป็น กริยา do ซึ่งในกรณีนี้ผู้เรียนอาจเกิดความสับสนจากการแปลคำต่อคำกับภาษาไทย ซึ่งเมื่อแปลเป็นภาษาไทยทั้ง make และ do จะมีความหมายว่า “ทำ” โดยต่างภาษาอังกฤษที่กริยา make และ do มีกฎการใช้ที่ต่างกัน โดยจะมีคำที่ใช้คู่กันที่เรียกว่า “collocations” ซึ่งคำกริยาหนึ่ง ๆ จะใช้คู่กับ คำนามอีกคำหนึ่งเสมอๆ เช่นในตัวอย่างนี้คือ do housework ไม่สามารถใช้ make housework ได้

1.3 การที่ผู้เรียนจำรูปแบบรูปแบบไวยากรณ์หนึ่ง แล้วนำมาดัดแปลงเพื่อนำไปใช้กับรูปแบบไวยากรณ์อีกรูปแบบหนึ่ง (Overgeneralization of the use of one translation equivalence) เช่น การเติม suffix -ed หลังคำกริยาเพื่อบ่งบอกการใช้รูปกริยาในอดีตของกริยาบางตัวที่ไม่มีการเติม suffix -ed แต่มีการเปลี่ยนรูปแบบของการสะกดคำไปเลย He taked me when I was young. ควรแก้ไขเป็น He took me when I was young.

2. การใช้ชนิดของคำ (Part of speeches)

เนื่องจากชนิดของคำในภาษาอังกฤษมี 8 ประเภท ได้แก่ คำนาม (Noun) คำสรรพนาม (Pronoun) กริยา (Verb) กริยาวิเศษณ์ (Adverb) คำคุณศัพท์ (Adjective) บุพพท (Preposition) คำสันธาน (Conjunction) คำอุทาน (Interjection) ด้วยลักษณะการเลือกใช้ชนิดของคำในภาษาไทย และภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกัน ก็อาจทำให้ผู้เรียนชาวไทยเกิดความสับสนในการใช้คำศัพท์ โดยอาจเลือกใช้ชนิดของคำผิดได้ (Fahmida, 2010)

และเนื่องด้วยภาษาไทยไม่มีการเติม Suffix เพื่อเปลี่ยนประเภทคำจากประเภทหนึ่งไปเป็นอีกประเภทหนึ่ง เช่น เปลี่ยนจากคำกริยาเป็นคำคุณศัพท์ คำนามเป็นคำคุณศัพท์ คำนามเป็นคำกริยาวิเศษณ์ และคำคุณศัพท์เป็นคำกริยา รวมทั้งการเติม prefix เพื่อเปลี่ยนความหมายของคำ ซึ่งต่างจากภาษาอังกฤษที่มีใช้คำในลักษณะดังกล่าว ตัวอย่าง suffix -able เมื่อใส่ suffix นี้ต่อท้ายคำกริยา คำกริยาค่านั้นจะเปลี่ยนเป็นคำวิเศษณ์ เช่นคำว่า believe ที่เป็นคำกริยา เมื่อเติม suffix -able ต่อท้ายจะเป็นคำว่า believable ซึ่งจะเปลี่ยนหน้าที่เป็นคำวิเศษณ์ (วิทยา นาทอง ม.ป.ป. : 47-147 อ้างถึงใน สุวรรณี ลักนวนิช) ซึ่งจากเหตุผลดังกล่าวอาจทำให้ผู้เรียนไทยเลือกใช้ชนิดของคำผิด เนื่องจากการขาดความรู้ในการเลือกใช้ชนิดของคำต่างๆในภาษาอังกฤษ

3. การสะกดคำผิด

การสะกดคำผิดนั้นเป็นข้อผิดพลาดที่พบได้บ่อยในงานเขียนของผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ซึ่งการสะกดคำผิดนี้ก็จะส่งผลไปสู่การเข้าใจผิดในเนื้อหา ทำให้ผู้อ่านหรือผู้ตรวจงานเขียนนั้นๆไม่เข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อได้ โดย Brown (2001) เชื่อว่าการสะกดคำผิดแสดงให้เห็นถึงการขาดความใส่ใจในการเรียนรู้ โดยเขาอธิบายว่าสาเหตุหลักของการสะกดผิดมาจากการขาดความเข้าใจที่ความสอดคล้องกันระหว่างเสียงของคำกับตัวสะกด ซึ่งก็เป็นเรื่องที่ยากสำหรับผู้เรียนบางคนเนื่องจากคำศัพท์ภาษาอังกฤษบางคำ ก็สามารถสะกดได้

หลายแบบ เช่น colour กับ color ที่มีความหมายเหมือนกัน แต่รูปแบบการสะกดนั้นต่างกัน เนื่องจากเป็นการสะกดแบบภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน กับ การสะกดแบบภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ

โดย Greenberg (1994) ได้แบ่งลักษณะของการสะกดคำผิดไว้ 5 ลักษณะได้แก่

- 3.1 การเพิ่มตัวอักษร (Addition)
- 3.2 การลดตัวอักษร (Deletion)
- 3.3 การเปลี่ยนตำแหน่งตัวอักษรในตำแหน่งที่อยู่ใกล้กัน
(Transposition)
- 3.4 การเปลี่ยนตัวอักษรที่มีเสียงคล้ายกัน (Substitution)
- 3.5 การใช้คำที่เสียงคล้ายกันแต่ความหมายและการสะกดไม่เหมือนกัน
(Homonym)

4.5 สาเหตุของข้อผิดพลาด

จากการวิเคราะห์ถึงปัญหาในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจึงทำให้ทราบได้ว่าสาเหตุที่เกิดขึ้นในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดนั้น ไม่ได้มีเพียงสาเหตุเดียว หรือสาเหตุที่แน่นอนในการทำให้เกิดข้อผิดพลาด และที่สำคัญไปกว่านั้น คือ เมื่อเราทราบถึงสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดของผู้เรียนก็ทำให้เราสามารถหาวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น

สาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งของการเกิดข้อผิดพลาดเรื่องหลักการใช้ภาษาผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนั้นก็คือ เกิดจากการแทรกซ้อนของภาษาแม่ เนื่องจากลักษณะของภาษาไทยและภาษาอังกฤษนั้นมีความแตกต่างกัน โดยอัจฉรา เฟ่งพานิช (2556) ได้ระบุถึงสาเหตุของการแทรกซ้อนของภาษาแม่โดยได้แบ่งสาเหตุผลได้ 2 สาเหตุย่อย คือ

1. การแทรกซ้อนของภาษาแม่โดยถ่ายทอดลักษณะภาษาแม่มายังภาษาที่สอง (Language Transfer) เกิดจากการถ่ายทอดความรู้เก่าเข้าไปผสมผสานกับความรู้ใหม่ ซึ่งตรงกับแนวคิดเชิงพฤติกรรมนิยมของ Skinner (1957) โดยเขากล่าวว่าการพูดภาษาใด ๆ ได้เป็นเรื่องของนิสัยและความเคยชิน ด้วยเหตุนี้เมื่อเราเริ่มเรียนภาษาใดภาษาหนึ่งใหม่อีกภาษาหนึ่ง เราก็จะตั้งต้นนิสัยใหม่อีก ส่วนนิสัยเก่าที่เรารู้ (ภาษาแม่) ก็ย่อมเข้ามาแทรกซ้อนนิสัยใหม่ คือภาษาที่สองที่เรากำลังเรียน ด้วยเหตุนี้จึงเกิดการแทรกซ้อนของภาษาแม่ขึ้น (Mother tongue interference) หมายความว่า

ว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาที่สองจะพกเอาความรู้ดั้งเดิมคือภาษาแม่ติดมาด้วย แล้วจะใช้ภาษาแม่ปนกับภาษาที่สองที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่ ดังเช่น

1.1. ด้านการออกเสียง

1.1.1. ภาษาไทยไม่มีเสียงสะกด -l มีแต่เสียง -n ผู้เรียนจึงมักอ่านคำภาษาอังกฤษต่อไปนี้เป็นสำเนียงไทย เช่น bill ที่ออกเสียงว่า /bIl/ แต่ผู้เรียนบางคนอ่านว่า /bIn/ เป็นต้น

1.1.2. เสียงพยัญชนะที่เป็นตัวสะกดในภาษาอังกฤษบางตัวไม่มีเสียงนั้นในภาษาไทย แต่ด้วยความเคยชินผู้เรียนมักจะออกเสียงโดยจะเปลี่ยนเสียงเป็นเสียงตัวสะกดแบบไทย เช่น ตัวสะกดที่ลงท้ายด้วย /tʃ/ จะออกเสียงเป็น /t/ ตัวอย่างเช่นคำว่า peach ซึ่งออกเสียงว่า /pitʃ/ แต่ผู้เรียนบางคนออกเสียงเป็น /pit/

1.1.3. การออกเสียงหนักเบา (Stress) ในภาษาไทยมักจะเน้นหนักในพยางค์สุดท้าย แต่ในการออกเสียงภาษาอังกฤษจะมีความแตกต่างโดยแต่ละคำจะให้ความหนักเบาของเสียงไม่เหมือนกัน ดังเช่นในตาราง พยางค์ที่ขีดเส้นใต้คือพยางค์ที่เน้นเสียง

1.2. การแทรกซ้อนของภาษาแม่ด้านไวยากรณ์

1.2.1. ภาษาไทยไม่มีการเติมปัจจัย (Suffix) ที่กริยาเพื่อบ่งบอกถึงกาลเวลาต่างๆ ของกริยา ซึ่งต่างกับภาษาอังกฤษที่มีการเปลี่ยนรูปแบบต้องกริยาอย่างชัดเจนเพื่อบ่งบอกถึงกาลเวลาในขณะต่าง ๆ

1.2.2. ประโยคคำถามในภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนลำดับคำ ส่วนในภาษาอังกฤษนั้นประโยคการสร้างประโยคคำถามจะต้องย้ายประธานไปอยู่หลังกริยาช่วย และถ้ามีคำบ่งคำถาม เช่น when, where, why หรือ how คำเหล่านี้จะต้องอยู่ข้างหน้าประโยค ทว่าคำที่แสดงคำถามของภาษาไทย เช่น เมื่อไร ใคร ที่ไหน อย่างไร จะอยู่ท้ายประโยค ดังนั้นอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนไทยเขียนประโยคคำถามภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง ดังเช่นในประโยค

“When does he go to Chiangmai?” ผู้เรียนไทยบางคนจะเขียนผิดเป็น “He went to Chiangmai when?” จะเห็นว่าข้อผิดพลาดนี้ผู้เรียนไม่ได้มีเพิ่มกริยาช่วยในประโยคคำถาม (does) และตำแหน่งของคำบ่งคำถาม (When) ก็ยังอยู่ในรูปประโยคภาษาไทย ซึ่งความผิดพลาดนี้ก็เกิดขึ้นเนื่องด้วยรูปแบบการลำดับคำในประโยคคำถามของภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่มีความแตกต่างกัน

1.2.3. ภาษาไทยไม่มีคำนำหน้าคำนาม (Determiners) ด้วยเหตุนี้ผู้เรียนไทยบางคนจึงมักไม่ค่อยใส่คำนำหน้าคำนามเมื่อใช้ภาษาอังกฤษ ดังเช่นในประโยค “Jane is a beautiful girl.” คำนำหน้าคำนามในประโยคนี้คือ “a” แต่ผู้เรียนไทยบางคนอาจเขียนว่า “Jane is beautiful girl.” โดยไม่มีการใส่คำนำหน้าคำนาม “a”

2. การแปลคำต่อคำ (Word-for-word translation)

ในบางครั้งนั้นผู้เรียนภาษาที่สองก็จะอาศัยภาษาแม่เพื่อเป็นตัวช่วยในการสื่อสาร เพราะขณะที่สื่อสารภาษาที่สองออกไปนั้น ผู้เรียนอาจไม่สามารถใช้ศัพท์หรือโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาที่สองได้ แต่จะใช้ภาษาแม่ของตนเป็นตัวช่วยเป็นตัวช่วยในการสื่อสาร เช่นการแปลแบบคำต่อคำ เช่นในประโยค “มีต้นไม้หลายชนิดอยู่ในสวน” ผู้เรียนไทยบางคนจะแปลเป็นภาษาอังกฤษแบบตรงตัวเป็นคำต่อคำได้ว่า “Have many kinds of tree in garden” ซึ่งการแปลแบบดังกล่าวเป็นการแปลความที่ไม่ถูกต้องหลักไวยากรณ์ โดยรูปแบบประโยคที่ถูกต้องในภาษาอังกฤษที่ควรใช้คือ “There are many kinds of tree in the garden.”

นอกจากนี้พบว่ายังมีสาเหตุอื่น ๆ ที่ไม่ได้เกิดจากการแทรกซ้อนของภาษาแม่ด้วย ซึ่งอาจเกิดจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1. การใช้กฎเกินการ (Overgeneralization) Richards (1974) กล่าวว่า การใช้กฎเกินการเกิดจากการที่ผู้เรียนจำรูปแบบรูปแบบไวยากรณ์หนึ่ง แล้วนำมาดัดแปลงเพื่อนำไปใช้กับรูปแบบไวยากรณ์อีกรูปแบบหนึ่ง เช่น ครูผู้สอนกำหนดประโยคมาหนึ่งประโยคซึ่งอยู่ในรูปของ Present Simple แล้วให้นักเรียนเปลี่ยนประโยคนั้นให้อยู่ในรูปของ Present Continuous นักเรียนบางคนจะจดจำรูปแบบประโยคของ Present Simple มาใช้กับ Present Continuous ทำให้ได้รูปประโยคที่ผิด โดยมีตัวอย่างเหตุการณ์ เช่น ครูผู้สอนให้เปลี่ยนประโยค “He sleeps in the room.” ที่อยู่ในรูป Present Simple เป็น Present Continuous นักเรียนบางคนจะเปลี่ยนประโยคดังกล่าวเป็น “He is sleeps in the room.” ซึ่งก็เกิดมาจากการที่ผู้เรียนนำเอากฎการใช้ Present Simple มาผสมกันกับ Present Continuous

2. การใช้กฎอย่างไม่เหมาะสม เกิดจากที่ผู้เรียนเปลี่ยนกฎทางไวยากรณ์ให้ง่ายขึ้น (Simplification) โดยเป็นการกำหนดขึ้นเองโดยไม่คำนึงถึงข้อยกเว้นของกฎนั้นๆ โดย James (1998) เรียกการเรียนรู้นี้ว่า False analogy ดังเช่น การทำคำนามเอกพจน์ให้เป็นพหูพจน์โดยการ

เติม Suffix -s หรือ -es ท้ายคำ เช่นเปลี่ยน คำว่า “child” ที่อยู่ในรูปเอกพจน์ ให้เป็นคำที่อยู่ในรูปพหูพจน์โดยเติม Suffix -s ท้ายคำจนเป็นคำว่า “childs” ซึ่งที่ถูกต้อง คือ “children”

3. สาเหตุของข้อผิดพลาดที่เกิดจากความสะเพร่า (Carelessness) เป็นสาเหตุที่เกิดจากการขาดแรงจูงใจ (motivation) ในการเรียน (Norrish, 1983) โดยผู้เรียนอาจมีความตั้งใจไม่มากพอจนเกิดความผิดพลาดในงานเขียน เมื่อข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดจากความสะเพร่าก็ไม่สามารถทราบถึงศักยภาพในการเขียนที่แท้จริงของผู้เรียนได้

4. สาเหตุของข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลจากวิธีการถ่ายทอดภาษาของผู้สอน (Transfer of training) สาเหตุดังกล่าวอาจเกิดมาจากการที่ตัวผู้สอนเองยังไม่มีความรู้แตกฉานในภาษาต่างประเทศดีพอ นอกเหนือไปจากนั้นยังอาจเกิดมาจากการใช้แบบฝึกหัดหรือตำราที่ใช้สอนไม่มีประสิทธิภาพมากพอที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาบทเรียนได้อย่างลึกซึ้ง (อัจฉรา เฟ่งพานิช, 2556)

โดยสามารถสรุปได้ว่าสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดนั้นมาจาก 2 สาเหตุใหญ่ ๆ คือเกิดจากการแทรกซ้อนของภาษาแม่ของผู้เรียน และเกิดจากสาเหตุอื่น ๆ ได้แก่ การใช้กฎเกินการ (Overgeneralization) การใช้กฎอย่างไม่เหมาะสม ความสะเพร่า และวิธีการถ่ายทอดภาษาของผู้สอน (Transfer of training) โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของอุดม ศรีนนท์ (2542) ที่ได้ทำการวิเคราะห์หาสาเหตุข้อผิดพลาดในงานเขียนเรียงความเรียงความแบบอิสระของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย โดยพบสาเหตุของข้อผิดพลาดดังต่อไปนี้คือ 1) การแทรกซ้อนจากภาษาแม่ 2) ความสะเพร่า 3) การสรุปกฎเกินความเป็นจริง 4) การไม่รู้ข้อจำกัดของกฎ 5) การมีมโนทัศน์ที่ผิดพลาด 6) การใช้กฎไม่สมบูรณ์ 7) ความจำ และ 8) ความเคยชิน

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้แบ่งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบคำที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทยกับเจ้าของภาษาไว้ใน 2 ลักษณะคือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบภาษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในงานเขียน

5.1 งานวิจัยภายในประเทศ

อุดม ศรีนนท์ (2542) ได้ทำการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความแบบอิสระของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย สังกัด

พระนครศรีอยุธยา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ประเภทของข้อผิดพลาด ความถี่ของข้อผิดพลาด อัตราเฉลี่ยของจำนวนคำข้อผิดพลาดต่อ 100 คำ สาเหตุของข้อผิดพลาดและการถ่ายโอน โครงสร้างภาษาไทยในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแบบอิสระของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 50 ชิ้น ผลการวิจัยพบว่า 1) กลุ่มตัวอย่างมีข้อผิดพลาดในการเขียนทั้ง 47 ชนิด โดยสามารถเรียงลำดับความถี่ของข้อผิดพลาดจากมากไปหาน้อยจำนวน 10 อันดับ คือ 1) Error in the use of tenses 2) Error in the use of determiners 3) Error in the use of prepositions 4) Error in the use of verb forms 5) Punctuation 6) Literal translation from L1 (Thai) to English (L2) 7) Error in the use of adverbs 8) Wrong choice of words 9) Error in the use of nouns 10) Error in the use of agreement 2) อัตราเฉลี่ยของจำนวนคำข้อผิดพลาดของกลุ่มตัวอย่างคิดเป็นจำนวน 15.66 คำต่อการ เขียน 100 คำ 3) สาเหตุของข้อผิดพลาดสามารถเรียงตามลำดับความถี่จากสูงมาต่ำได้ คือ การแทรกซ้อนจากภาษาแม่ คิดเป็นร้อยละ 32.10 ความสะเพร่า คิดเป็นร้อยละ 17.70 การสรุปกฎเกินความเป็นจริง คิดเป็นร้อยละ 15.63 การไม่รู้ข้อจำกัดของกฎ คิดเป็นร้อยละ 14.40 การมีมีโนทัศน์ที่ผิดพลาด คิดเป็นร้อยละ 10.29 และการใช้กฎไม่สมบูรณ์ คิดเป็นร้อยละ 9.88 นอกจากนี้ยังพบ สาเหตุของข้อผิดพลาดเพิ่มเติมอีก 2 สาเหตุ คือ ความจำและความเคยชิน และกลุ่มตัวอย่างเขียนเรียงความภาษาอังกฤษโดยใช้โครงสร้างจากภาษาไทย ซึ่งเป็น สาเหตุใหญ่ที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียน

ภูวเรศ อับดุลดา (2543) ได้ทำการศึกษการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนิสิตเอกวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในระดับคำศัพท์และ ระดับประโยคที่พบในงานเขียนของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลการศึกษาพบว่า มีข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในระดับประโยคสูงสุด 6 อันดับแรกดังต่อไปนี้ 1) relative clause 2) tense 3) singular and plural nouns 4) punctuation 5) subject-verb agreement และ 6) fragments and run-ons ส่วนข้อผิดพลาดในระดับคำนั้น พบข้อผิดพลาด 4 อันดับแรกดังต่อไปนี้คือ 1) article 2) preposition 3) diction และ 4) adjective

นฤพนธ์ อายูรวัฒนา (2545) ได้ทำการศึกษการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนเค้าโครงงานวิจัยของนักศึกษาเอกวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 4 โดยวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทั้งในระดับคำและระดับประโยคที่พบได้เค้าโครงงานวิจัยของนักศึกษาเอกวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยขอนแก่น

จำนวน 29 บทความ ผู้วิจัยได้ศึกษาประเภทของข้อผิดพลาด และหาความถี่ของข้อผิดพลาดเหล่านั้น รวมทั้งหาสาเหตุของการเกิดข้อผิดพลาดเหล่านั้น โดยศึกษาจากเค้าโครงงานวิจัย 29 ชุด พบว่ามีข้อผิดพลาดในระดับคำ 220 คำ และข้อผิดพลาดในระดับประโยค 411 ที่-ยูนิต โดยข้อผิดพลาดในระดับคำ 6 ประเภทที่พบมากที่สุดโดยเรียงตามลำดับ ได้แก่ 1) คำบุพบท 2) การเลือกใช้คำ 3) การสะกดคำ 4) คำนำหน้านาม 5) คำคุณศัพท์ และ 6) คำวิเศษณ์ ส่วนข้อผิดพลาดระดับประโยค 8 ประเภทเรียงตามลำดับ ได้แก่ 1) การใช้เครื่องหมายวรรคตอน 2) ความสัมพันธ์ของประธานและกริยา 3) ประโยคที่ยังไม่สมบูรณ์ 4) การใช้เอกพจน์และพหูพจน์กริยา 5) กาลของกริยา 6) กรรมวาจก 7) กริยาวลี และ 8) วิเศษณานุกรมประโยค

ศุภลักษณ์ นางาม (2548) วิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบบ่อยในงานเขียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่มีคะแนนสอบเข้าวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ จำนวน 30 คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบบ่อยในงานเขียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่มีคะแนนสอบเข้าวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ร่วมในงานเขียนของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 30 คน ที่ลงทะเบียนในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2547 ที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของนักศึกษาในงานวิจัยนี้ มีทั้งหมด 23 ประเภท ซึ่งพบทั้งในระดับคำและระดับประโยค โดยข้อผิดพลาดที่พบบ่อยเรียงตามลำดับ ได้แก่ 1) ข้อผิดพลาดในการใช้ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ 2) การใช้คำนาม 3) ความสอดคล้องกันในประโยค 4) การสะกดคำ 5) การใช้กาล และ 6) การใช้คำนำหน้านาม

Sukritta Junthumrong และ Nisakorn Charumanee (2013) ทำการศึกษาปัญหาในการเขียนบทความวิจัยเป็นภาษาอังกฤษเพื่อการตีพิมพ์ของนักศึกษาระดับปริญญาเอก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โดยงานวิจัยดังกล่าวได้ทำการศึกษาถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในบทความวิจัยของนักศึกษาระดับปริญญาเอกมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการเขียนงานวิชาการของนักศึกษาระดับปริญญาเอกอยู่ในระดับที่ต่ำกว่ามาตรฐาน และปรากฏปัญหาในการเขียนหลายประการ ได้แก่ 1) การใช้คำศัพท์วิชาการ 2) โครงสร้างประโยค และ 3) การเรียบเรียงเนื้อหา เป็นต้น

งานวิจัยข้างต้นได้ทำการวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาในงานเขียนของผู้เรียนชาวไทย โดยพบข้อผิดพลาดในงานเขียนที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเลือกใช้คำ และโครงสร้างประโยค ซึ่งมักจะมีสาเหตุมาจากการแทรกซ้อนของภาษาแม่ของผู้เรียนกับ ภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังรวมไปถึงความแตกต่างของทั้ง 2 ภาษาด้วย โดยงานวิจัยของอุดม ศรีนนท์ (2542) ภูวเรศ อับดุลดา (2543) และศุภลักษณ์ นางาม (2548) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทาง ภาษาที่เกิดขึ้นในงานเขียนระดับเรียงความ ส่วนงานวิจัยของนฤพนธ์ อายูวัฒนา (2545) และ Sukritta Junthumrong และ Nisakorn Charumanee (2013) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทาง ภาษาที่เกิดขึ้นในการเขียนบทความวิจัย ซึ่งเป็นการเขียนในระดับที่สูงขึ้นกว่างานเขียนทั่วไป

5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Fahmida (2010) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในงานเขียนเชิงวิชาการใน ระดับอุดมศึกษาของนักศึกษาในประเทศบังคลาเทศ โดยกลุ่มตัวอย่างจะเป็นนักศึกษาใน ระดับอุดมศึกษาจากหลากหลายสถาบันในประเทศบังคลาเทศ จำนวน 50 คน ผู้วิจัยยังได้สร้าง แบบสอบถามให้กับครูผู้สอนและผู้เรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างด้วย เพื่อที่จะได้ทราบถึงทัศนคติที่มีต่อ งานวิจัยชิ้นนี้ของทั้งตัวผู้สอนและผู้เรียน ซึ่งผู้วิจัยมุ่งหวังว่างานวิจัยชิ้นนี้จะเป็นประโยชน์แก่ครูผู้สอน ในการพัฒนาหลักสูตร ตลอดจนการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนเพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนมาก ที่สุด อีกทั้งงานวิจัยชิ้นนี้ยังสามารถช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจถึงสาเหตุและปัญหาที่เกิดขึ้นในงานเขียนเชิง วิชาการ ทั้งนี้เมื่อทราบถึงสาเหตุและปัญหาดังกล่าวก็จะทำให้ผู้เรียนได้สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น และนำไปสู่การพัฒนาในทางที่ดีขึ้นได้

Barrett และ Chen (2011) ได้ทำการศึกษาของผิดพลาดในการใช้คำนำหน้าคำนาม (Article) ในงานเขียนเชิงวิชาการของผู้เรียนชาวไต้หวันระดับปริญญาตรี โดยผลวิจัยสามารถสรุปได้ ว่าผู้เขียนได้ใช้คำนำหน้าคำนาม (Article) แบบเฉพาะจงเจาะ (the) และแบบไม่เฉพาะจงเจาะ (a/an) เกินความจำเป็น ทั้งมีสาเหตุที่เกิดจากการใช้คำนำหน้าคำนาม (Article) ผิดและการละคำ ดังกล่าวในส่วนที่ไม่ควรละ ซึ่งข้อผิดพลาดดังกล่าวอาจเกิดจากความแตกต่างของภาษา โดยผู้วิจัยได้ ให้ข้อแนะนำที่ว่าผู้เรียนจำเป็นต้องศึกษาเรื่องอรรถศาสตร์ (Semantics) และวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatic) จนเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

Ishak และคณะ (2012) ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 (L2) โดยเขาและคณะวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียน 2 ประเภท คือ การเขียนแบบบรรยายโวหาร และการเขียนแบบพรรณนาโวหารของนักเรียนระดับชั้นประถมต้นในประเทศมาเลเซีย ผลการวิจัยพบว่าข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในงานเขียนแบบบรรยายโวหารมากกว่าในงานเขียนแบบพรรณนาโวหาร ข้อผิดพลาดที่พบมากสุดในงานเขียนแบบบรรยายโวหารคือข้อผิดพลาดที่เกี่ยวกับการใช้ Tenses จากประเภทข้อผิดพลาดทั้งหมด 11 ข้อ ส่วนข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนแบบพรรณนาโวหารคือข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้คำนามพหูพจน์ และเอกพจน์ จากข้อผิดพลาดทั้งหมด 11 ข้อ ได้แก่ข้อผิดพลาดในเรื่อง 1) Singular/plural nouns 2) articles 3) verbs 4) subject and verb agreement 5) spelling 6) tenses 7) prepositions 8) pronouns 9) possessives 10) word choice 11) infinitive 'to'

Amiri และ Puteh (2017) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนเชิงวิชาการของนักศึกษานานาชาติระดับบัณฑิตศึกษาในประเทศมาเลเซีย โดยมีกลุ่มประชากรเป็นนักศึกษานานาชาติที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยของรัฐในประเทศมาเลเซียจำนวน 16 คน โดยนักศึกษากลุ่มดังกล่าวเป็นนักศึกษาที่มีคะแนนสอบ IELTS ต่ำกว่าระดับ 6 ซึ่งจะต้องเขียนงานเขียนเชิงวิชาการประมาณ 3-5 หน้า โดยหัวข้อเป็นหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มวิชาที่เรียนของนักศึกษาแต่ละคน โดยผลการวิจัยพบว่าข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด 4 อันดับแรกได้แก่ 1) ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างประโยค (Sentence structure) 2) ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้คำนำหน้าคำนาม (Article) 3) ข้อผิดพลาดด้านเครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation) และ 4) ข้อผิดพลาดด้านการใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ (Capitalization)

จากงานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์การใช้ภาษาข้างต้น งานวิจัยต่าง ๆ จะมุ่งวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาของผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 โดย Ishak และคณะ (2012) ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 โดยวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียน 2 ประเภท คือ การเขียนแบบบรรยายโวหาร และการเขียนแบบพรรณนาโวหาร ส่วนงานวิจัยของ Amiri และ Puteh (2017) Fahmida (2010) และ Barrett และ Chen (2011) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในงานเขียนเชิงวิชาการ ซึ่งงานวิจัยของ Barrett และ Chen (2011) งานวิจัยเน้นศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้คำนำหน้าคำนาม (Article)

จากการศึกษางานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ภาษาในงานเขียนนั้น งานวิจัยส่วนใหญ่เน้นเป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากการใช้ภาษาที่มาจากผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบถึงข้อผิดพลาดของตน จากนั้นจึงแก้ไขและพัฒนาให้มีทักษะทางการในภาษาอังกฤษที่ดียิ่งขึ้น โดยจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้นสามารถเป็นแนวทางให้ผู้วิจัยต่อยอดการศึกษาข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียนเชิงวิชาการได้เป็นอย่างดี เนื่องจากหนึ่งในข้อผิดพลาดที่พบมากในงานวิจัยที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้นั้นคือ ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ



บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบคำที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทยกับเจ้าของภาษานั้น ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 326 คน ในสาขา

วิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา การศึกษาปฐมวัย การประถมศึกษา การศึกษาตลอดชีวิต วิทยาศาสตร์การกีฬา เทคโนโลยีการศึกษา จิตวิทยา และการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยแบ่งเป็นกลุ่มห้องเรียนทั้งหมด 12 กลุ่ม

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มที่ 1 นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 25 คน

กลุ่มที่ 2 นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ในสาขาวิชาอื่น ๆ จำนวน 27 คน ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่มจากกลุ่มห้องเรียนทั้งหมด 12 กลุ่ม

โดยนักศึกษาทุกกลุ่ม มีความสามารถที่คละกันในระดับเก่ง กลาง อ่อน

2. เครื่องมือที่ใช้

2.1 คลังข้อมูลภาษาของนักศึกษาไทย (Thai Students Learner Corpus)

เป็นงานเขียนเชิงวิชาการของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 52 คน เป็นจำนวน 27,211 คำ โดยประกอบด้วยงานเขียนทั้งหมด 2 หัวข้อ ได้แก่

หัวข้อที่ 1 How to improve your memory ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเป็นจำนวน 5,464 คำ และในสาขาอื่น ๆ เป็นจำนวน 7,821 รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 13,285 คำ

หัวข้อที่ 2 Do you agree or disagree with the statement?

“ All human relationships depend on communication. Change the type of communication, and you change the relationships. Change the relationships, and you change the structure of society” , says Michael Weash. Do you think communication has caused those changes? ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเป็นจำนวน 6,951 และในสาขาอื่น ๆ เป็นจำนวน 6,975 รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 13,926 คำ

2.2 ตารางแสดงการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำในงานเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ

เป็นตารางที่แสดงถึงความถี่และร้อยละของข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำของคลังข้อมูลภาษาของนักศึกษาไทย ซึ่งได้มาจากงานเขียนเชิงวิชาการของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 52 ชั้น

2.3 แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างของอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559

เป็นแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างเพื่อสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 5 ท่าน โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน การเขียนในด้านการใช้คำในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

3. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

3.1 คลังข้อมูลภาษาของนักศึกษาไทย (Thai Students Learner Corpus)

เป็นงานเขียนเชิงวิชาการของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 52 คน ซึ่งมีขั้นตอนในการคัดเลือกหัวข้อเรียงความเชิงวิชาการดังต่อไปนี้

3.1.1 ผู้วิจัยศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิตและคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พุทธศักราช 2555 ดังนี้

อ่านบทความ ตำรา ภาษาอังกฤษ ติความและสรุปความงานวิชาการในแต่ละสาขาวิชาเอก และนำข้อมูลที่ได้จากการอ่านมาอภิปรายโดยการเขียนอย่างเป็นวิชาการ

3.1.2 ศึกษากรอบการอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (2001) และจากแบบเรียนในรายวิชาดังกล่าว ซึ่งแบบเรียนที่ใช้ คือ หนังสือ “PATHWAYS 2 Reading, Writing, and Critical thinking” เขียนโดย Laurie Blass, Mari Vargo และ Keith S. Folse แล้วทำการสังเคราะห์เพื่อให้ได้หัวข้อในการเขียนเรียงความเชิงวิชาการของผู้เรียนดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงการสังเคราะห์หัวข้อในการเขียนเรียงความเชิงวิชาการ

CEFR (2001)	หนังสือ Pathway 2	
	ชื่อบทเรียน	หัวข้อในการเขียน
1. Personal Identification	Happiness	Are people in your community generally happy or unhappy?
2. Daily life	Big Ideas	How new innovation change human life?
3. Relation with other people	Connected Lives	Do you agree or disagree with the statement? “All human relationships depend on communication. Change the type of communication, and you change the relationships. Change the relationships, and you change the structure of society”, says Michael Weash. Do you think communication has caused those changes?
	Mobile Revolution	Do children take too much time for tablet? Useful or harmful?
4. House and home,	Deep	How can people dedicate their lives to save the environment?

CEFR (2001)	หนังสือ Pathway 2	
	ชื่อบทเรียน	ข้อหัวในการเขียน
Environment	Trouble	
5. Health and body care	Memory and Learning	How to improve your memory?
6. Education	Dangerous Cures	Should scientists study toxins?
7. Weather	Nature's Fury	How to prepare yourself when the earthquake hits
	Form and Function	How can people survive in the drowned city
8. Places	Building Wonders	Live in the city VS countryside, which is better?
9. Shopping	-	-
10. Food and drink	-	-
11. Services	-	-
12. Free time, entertainment	-	-
13. Language	-	-

3.1.3 จากการศึกษากรอบการอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (2001) และจากแบบเรียนในรายวิชาดังกล่าว จากหนังสือแบบเรียน “PATHWAYS 2 Reading, Writing, and Critical thinking ผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์โดยเทียบเคียงลักษณะหัวข้อที่มีความใกล้เคียง สอดคล้องกัน โดยได้หัวข้อมาทั้งหมด 10 หัวข้อ ได้แก่

1. Are people in your community generally happy or unhappy?
2. How new innovation change human life?
3. Do you agree or disagree with the statement?

“ All human relationships depend on communication. Change the type of communication, and you change the relationships. Change the relationships, and you change the structure of society” , says Michael Weash. Do you think communication has caused those changes?

4. Do children take too much time for tablet? Useful or harmful?
5. How can people dedicate their lives to save the environment?
6. How to improve your memory?
7. Should scientists study toxins?
8. How to prepare yourself when the earthquake hits
9. How can people survive in the drowned city
10. Live in the city VS countryside, which is better?

3.1.4 อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 จำนวน 3 ท่านทำการคัดเลือกหัวข้อในการเขียนเรียงความเชิงวิชาการทั้งหมด 2 หัวข้อ ได้แก่

1. How to improve memory?
2. Do you agree or disagree with the statement?

“ All human relationships depend on communication. Change the type of communication, and you change the relationships. Change the relationships, and you change the structure of society” , says Michael Weash. Do you think communication has caused those changes?

3.1.5 นำหัวข้อเรียงความเชิงวิชาการทั้ง 2 หัวข้อที่ใช้กับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 326 คน โดยกำหนดให้เขียนโดยประมาณ 250 คำ

3.2 ตารางแสดงการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำในงานเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ (ภาคผนวก ก หน้า 95)

โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

3.2.1 ศึกษาวิธีการสร้างตารางวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ โดยอ้างอิงจากงานวิจัยของ อุดม ศรีนนท์ (2542) Hemchua และ Schmitt (2006) และ Fahmida (2010)

3.2.2 สังเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ งานวิจัยของ สุวรรณีย์ ลัคนวณิช (2531) อุดม ศรีนนท์ (2542) Corder (1973) O'Hare และ Kline (1993) Greenberg (1994) (James, 1998) Hemchua และ Schmitt (2006) และ Fahmida (2010)

3.2.3 นำหัวข้อของข้อผิดพลาด คำนิยามของข้อผิดพลาดดังกล่าว และตัวอย่างประโยคที่เกิดข้อผิดพลาดนั้น ๆ ที่ได้จากการสังเคราะห์จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับมหาวิทยาลัย ตรวจสอบความเหมาะสม

3.2.4 นำหัวข้อของข้อผิดพลาด คำนิยามของข้อผิดพลาดดังกล่าว และตัวอย่างประโยคที่เกิดข้อผิดพลาดนั้น ๆ ที่ได้รับการตรวจแล้วมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องโดยใช้สูตร (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2536) ดังนี้

$$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง

ΣR แทน ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3.2.5 นำผลที่ได้จากการคำนวณค่า IOC ที่ต่ำกว่า 0.5 มาพิจารณาแนวทางการปรับปรุงแก้ไขตารางการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำ (ภาคผนวก ข หน้า 103)

3.2.6 ปรับปรุงแก้ไขตารางการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำให้เหมาะสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.2.7 ให้อาจารย์ผู้สอนจำนวน 3 ท่าน โดยเป็นอาจารย์ชาวไทย 2 ท่าน และอาจารย์ชาวต่างชาติ 1 ท่านนำตารางการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำที่แก้ไขแล้วไปบันทึกข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำของนักศึกษา

3.3 แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างของอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ 1 (ภาคผนวก ค หน้า 113)

เป็นแบบสัมภาษณ์ของอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 5 คน เพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหาการเลือกใช้คำของผู้เรียนในรายวิชาดังกล่าว โดยลักษณะของการสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างนั้น ผู้วิจัยจะสร้างคำถามปลายเปิดที่มีค่าสำคัญที่ต้องการ มีความยืดหยุ่น พร้อมจะปรับเปลี่ยนถ้อยคำให้สอดคล้องกับผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยแต่ละคนและสถานการณ์การสัมภาษณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปได้ ซึ่งผู้วิจัยจะเน้นถามถึงแนวทางในการแก้ไขของผิดพลาดในการใช้คำของผู้เรียน รวมทั้งแนวทางการสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เพื่อที่จะเป็นตัวช่วยในการสัมภาษณ์ พร้อมกันนี้ผู้วิจัยจะทำการขออนุญาตบันทึกเสียงขณะการสัมภาษณ์กับอาจารย์ผู้สอนกลุ่มดังกล่าว และจะนำผลการบันทึกเสียงมาทำการถอดความอีกครั้งหนึ่ง โดยผู้วิจัยจะทำการสัมภาษณ์อาจารย์แต่ละท่านเป็นรายบุคคล

โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังต่อไปนี้

3.3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์ที่ไม่ได้ร่างคำถามที่ชัดเจนแน่นอนในแต่ละประเด็น (กิติพัฒน์ นนทปัทมะดุล, 2559)

3.3.2 สร้างประเด็นในการสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยหิวข้อคำถามอย่างหลวม ๆ ในลักษณะกึ่งโครงสร้าง

3.3.3 นำข้อคำถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบความเหมาะสมของคำถามและรูปแบบภาษา ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับมหาวิทยาลัยของรัฐ ตรวจสอบความเหมาะสม

3.3.4 นำคำถามที่ได้รับการตรวจแล้วมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องโดยใช้สูตร (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2536) ดังนี้

$$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง

ΣR แทน ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3.3.5 นำผลที่ได้จากการคำนวณค่า IOC ที่ต่ำกว่า 0.5 มาพิจารณาแนวทางการปรับปรุงแก้ไขแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างให้เหมาะสม (ภาคผนวก ง หน้า 116)

3.3.6 ปรับปรุงแก้ไขแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างให้เหมาะสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.3.7 นำแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างไปใช้กับอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1. นำหัวข้อเรียงความวิชาการทั้ง 2 หัวข้อ ได้แก่

1.) How to improve memory?

2.) Do you agree or disagree with the statement?

“All human relationships depend on communication. Change the type of communication, and you change the relationships. Change the relationships, and you change the structure of society”, says Michael Weash. Do you think communication has caused those changes?

นำหัวข้อเรียงความทั้ง 2 หัวข้อไปใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 326 คน

4.2. ตรวจสอบงานเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ทั้ง 2 หัวข้อของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 52 คน งานเขียนดังกล่าวจะตรวจโดยผู้วิจัย และอาจารย์ประจำรายวิชา

4.3 ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 โดยจะเป็นการสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง โดยจะสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนเพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหาในการเลือกใช้คำผิดของผู้เรียน

5. ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1. หลังจากตรวจงานเขียนของนักศึกษาแล้ว ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์หาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่เกิดขึ้น โดยบันทึกลงในตารางแสดงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในด้านการใช้คำ ซึ่งจะแสดงร้อยละและจำนวนข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่เกิดขึ้นในงานเขียนของนักศึกษา ของนักศึกษาในกลุ่มสาขาวิชาภาษาอังกฤษ และนักศึกษากลุ่มสาขาวิชาอื่น ๆ

5.2 จากนั้นผู้วิจัยทำการหาความสัมพันธ์ของสาขาการเรียนของนักศึกษา กับข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียน โดยหาว่าสาขาการเรียนของนักศึกษา (นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ กับนักศึกษา สาขาวิชาอื่น ๆ) มีความสัมพันธ์กับข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่เกิดขึ้นในงานเขียนหรือไม่ ซึ่งใช้ค่าสถิติ Chi square วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของ 2 ตัวแปร

ตัวแปรต้น : สาขาการเรียนของนักศึกษา (นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ กับนักศึกษา สาขาวิชาอื่น ๆ)

ตัวแปรตาม : ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่เกิดขึ้นในงานเขียนของผู้เรียน
โดยค่าสถิติ Chi square วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของ 2 ตัวแปร ซึ่งสูตรที่ใช้ในการคำนวณ คือ

$$X^2 = \sum_{i=1}^r \sum_{j=1}^c \frac{(O - E)^2}{E}, \quad df = (r - 1)(c - 1)$$

เมื่อ O แทน ความถี่ที่สังเกตได้

E แทน ความถี่ที่คาดหวัง

$$\frac{R \times C}{N}$$

สามารถหา E ได้จาก $E = \frac{R \times C}{N}$

เมื่อ R แทน ผลรวมของความถี่ในแถวนั้น

C แทน ผลรวมของความถี่ในคอลัมน์นั้น

5.3 วิเคราะห์เนื้อหาจากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อ
วิชาการ 1 ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 5 คน จากการสัมภาษณ์แบบกึ่งมี
โครงสร้าง โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)



บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทย” ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยโดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่เกิดขึ้น โดยแสดงข้อมูลในรูปแบบของตารางแสดงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในด้านการใช้คำ ซึ่งจะแสดงร้อยละและจำนวนข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่เกิดขึ้นในงานเขียนของนักศึกษา ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ และนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ

ตอนที่ 2 นำเสนอผลการวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างสาขาการเรียนของนักศึกษา (นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ กับนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ) กับข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่เกิดขึ้นในงานเขียน โดยใช้ค่าสถิติ Chi square

ตอนที่ 3 นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 5 คน จากการสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง

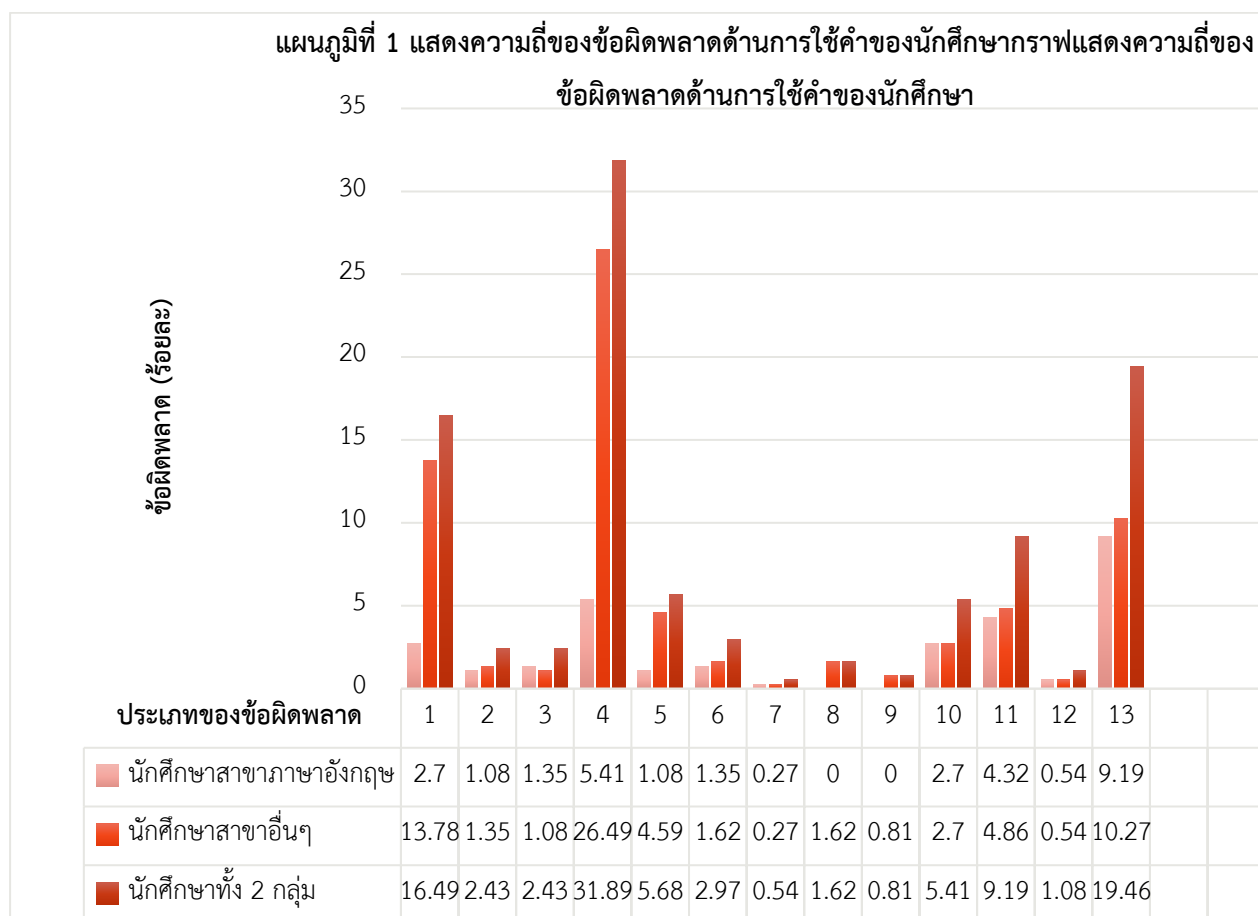
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่เกิดขึ้นโดยแสดงข้อมูลในรูปแบบของตารางแสดงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในด้านการใช้คำ ซึ่งจะแสดงร้อยละและจำนวนข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่เกิดขึ้นในงานเขียนของนักศึกษา ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ และนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ โดยแสดงในตารางตามลำดับดังนี้ คือ

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละความถี่เรียงตามจำนวนของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำของนักศึกษา

ลำดับ ที่	ประเภทข้อผิดพลาด	ความถี่	ร้อยละ
1	การถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer)	118	31.89
2	การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partners)	72	19.46
3	รูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix)	61	16.49
4	การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (Near synonyms)	34	9.19
5	การละตัวสะกด (Omission)	21	5.68
6	การเลือกใช้คำผิดความหมาย (Wrong words choices)	20	5.41
7	การเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion)	11	2.97
8	รูปแบบการใช้ตัวสะกดที่อยู่ในรูปเสียงสระ (Vowel-based type)	9	2.43
9	รูปแบบการใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type)	9	2.43
10	การเรียงตัวสะกดผิด (Misordering)	6	1.62
11	การใช้คำปรากฏร่วมกันที่ไม่เหมาะสมร่วมกัน (Unusual word pair)	4	1.08
12	การสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายคำเดิม (Blending)	3	0.81
13	การเลือกตัวสะกดผิด (Misselection)	2	0.54

จากตารางสามารถแสดงในรูปแบบของแผนภูมิได้ดังนี้



โดย

ประเภทที่ 1 แทน ข้อผิดพลาดจากรูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix type)

ประเภทที่ 2 แทน ข้อผิดพลาดจากรูปแบบการใช้ตัวสะกดที่อยู่ในรูปเสียงสระ (Vowel-based type)

ประเภทที่ 3 แทน ข้อผิดพลาดจากรูปแบบการใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type)

ประเภทที่ 4 แทน ข้อผิดพลาดจากการถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer)

ประเภทที่ 5 แทน ข้อผิดพลาดจากการละตัวสะกด (Omission)

ประเภทที่ 6 แทน ข้อผิดพลาดจากการเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion)

ประเภทที่ 7 แทน ข้อผิดพลาดจากการเลือกตัวสะกดผิด (Misselection)

ประเภทที่ 8 แทน ข้อผิดพลาดจากการเรียงตัวสะกดผิด (Misordering)

ประเภทที่ 9 แทน ข้อผิดพลาดจากการสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายคำเดิม (Blending)

ประเภทที่ 10 แทน ข้อผิดพลาดจากการเลือกใช้คำผิดความหมาย (Wrong words choices)

ประเภทที่ 11 แทน ข้อผิดพลาดจากการเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (Near synonyms)

ประเภทที่ 12 แทน ข้อผิดพลาดจากการใช้คำปรากฏร่วมกันที่ไม่เหมาะสมร่วมกัน(Unusual word pair)

ประเภทที่ 13 แทน ข้อผิดพลาดจากการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partners)

ซึ่งจากตารางที่ 3 และกราฟที่ 1 ได้แสดงผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำทั้ง 13 ชนิดย่อย พบว่า เมื่อจัดเรียงลำดับข้อผิดพลาดที่มีความถี่มากที่สุดไปหาน้อยที่สุด พบว่า ข้อผิดพลาดที่มีความถี่สูงสุด ได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 118 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 31.89 รองลงมา ได้แก่ ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partners) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 72 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 19.46 ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 61 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 16.49 การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (Near synonyms) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 34 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 9.19 และข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือ ข้อผิดพลาดด้านการเลือกตัวสะกดผิด (Misselection) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 0.54

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบจำนวนและร้อยละของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำของกลุ่มนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ และกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ

ประเภทของข้อผิดพลาด	นักศึกษา สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ		นักศึกษา สาขาวิชาอื่น ๆ		นักศึกษากลุ่ม ตัวอย่างทั้งหมด	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1. ข้อผิดพลาดจากรูปแบบคำ (Formal errors)						
1.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำผิดรูปแบบ (Formal word misselection)						
1.1.1 รูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix type)	10	2.70	51	13.78	61	16.49
1..12 รูปแบบการใช้ตัวสะกดที่อยู่ในรูปเสียงสระ (Vowel-based type)	4	1.08	5	1.35	9	2.43
1..13 รูปแบบการใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type)	5	1.35	4	1.08	9	2.43

ประเภทของข้อผิดพลาด	นักศึกษา สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ		นักศึกษา สาขาวิชาอื่น ๆ		นักศึกษากลุ่ม ตัวอย่างทั้งหมด	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
2.1 การแปลงรูปแบบการใช้คำ (Misformations)						
2.1.1 การถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer)	20	5.41	98	26.49	118	31.89
3.1 การเปลี่ยนตัวสะกด (Distortions)						
3.1.1 การละตัวสะกด (Omission)	4	1.08	17	4.59	21	5.68
3.1.2 การเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion)	5	1.35	6	1.62	11	2.97
3.1.3 การเลือกตัวสะกดผิด (Misselection)	1	0.27	1	0.27	2	0.54
3.1.4 การเรียงตัวสะกดผิด (Misordering)	0	0.00	6	1.62	6	1.62
3.1.5 การสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายคำเดิม (Blending)	0	0.00	3	0.81	3	0.81
2. ข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ (Semantic errors)						
2.1 ข้อผิดพลาดด้านการเลือกใช้คำ (Confusion of sense relations)						
2.1.1 การเลือกใช้คำผิดความหมาย (Wrong words choices)	10	2.70	10	2.70	20	5.41
2.1.2 การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (Near synonyms)	16	4.32	18	4.86	34	9.19
2.2 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำปรากฏร่วม (Collocation errors)						
2.2.1 การใช้คำปรากฏร่วมที่ไม่เหมาะสมร่วมกัน (Unusual word pair)	2	0.54	2	0.54	4	1.08

ประเภทของข้อผิดพลาด	นักศึกษา สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ		นักศึกษา สาขาวิชาอื่น ๆ		นักศึกษากลุ่ม ตัวอย่างทั้งหมด	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
2.2.2 การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partners)	34	9.19	38	10.27	72	19.46
รวม	111	30	259	70	370	100

จากตาราง 4 แสดงการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีประเภทของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำทั้งหมด 2 หัวข้อหลัก คือ ข้อผิดพลาดจากรูปแบบคำ (Formal errors) และข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ (Semantic errors) โดยในด้านข้อผิดพลาดจากรูปแบบคำ (Formal errors) แบ่งข้อผิดพลาดออกเป็น 3 หัวข้อใหญ่ ได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำผิดรูปแบบ (Formal word misselection) การแปลงรูปแบบการใช้คำ (Misformations) และการเปลี่ยนตัวสะกด (Distortions) โดยได้แบ่งออกเป็น 9 หัวข้อย่อย ได้แก่ รูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix type) รูปแบบการใช้ตัวสะกดที่อยู่ในรูปเสียงสระ (Vowel-based type) รูปแบบการใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type) การถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer) การละตัวสะกด (Omission) การเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion) การเลือกตัวสะกดผิด (Misselection) และการเรียงตัวสะกดผิด (Misordering) การสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายคำเดิม (Blending)

และในส่วนข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ (Semantic errors) ได้แบ่งข้อผิดพลาดออกเป็น 2 หัวข้อใหญ่ ได้แก่ ข้อผิดพลาดด้านการเลือกใช้คำ (Confusion of sense relations) และข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำปรากฏร่วม (Collocation errors) โดยได้แบ่งออกเป็น 4 หัวข้อย่อย ได้แก่ การเลือกใช้คำผิดความหมาย (Wrong words choices) การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (Near synonyms) การใช้คำปรากฏร่วมที่ไม่เหมาะสมร่วมกัน (Unusual word pair) และ การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partners) โดยรวมเป็นหัวข้อย่อยทั้งหมด 13 หัวข้อย่อย

ซึ่งพบจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 370 แห่ง โดยข้อผิดพลาดที่มีจำนวนมากที่สุด คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 118 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 31.89 รองลงมาได้แก่ ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partners) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 72 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 19.46 และ ข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือ ข้อผิดพลาดด้านการเลือกตัวสะกดผิด (Misselection) มีจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 0.54

อันดับหนึ่ง คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer) โดยพบข้อผิดพลาดทั้งหมด 118 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 31.89 เมื่อแยกเป็น 2 กลุ่ม พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีข้อผิดพลาด 20 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5.41 ต่างจากกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ ที่มีข้อผิดพลาดในหัวข้อดังกล่าวมากถึง 98 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 26.49

ตัวอย่างข้อผิดพลาดของกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เช่น

“It has decrease of the way family’s interaction.”

ควรแก้ไขเป็น There is decrease of the way family’s interaction.

ตัวอย่างข้อผิดพลาดของกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ เช่น

“It has two-way communication such as talking.”

ควรแก้ไขเป็น There is two-way communication such as talking.

จะเห็นได้ว่าผู้เรียนใช้รูปแบบการเขียนที่มีรูปแบบคล้ายกับภาษาแม่ โดยการใช้การแปลแบบคำต่อคำในตอนต้นของประโยคคือใช้ “It has” ที่สามารถแปลแบบคำต่อคำในภาษาแม่ของผู้เรียนได้ว่า “มันมี...” แทนการใช้ “There is” หรือ “There are” ซึ่งเป็นรูปประโยคที่เหมาะสมกว่า

รองลงมาคือ การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition) พบว่ามีข้อผิดพลาดทั้งหมด 72 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 19.46 โดยในกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีข้อผิดพลาด 34 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 9.19 โดยมีความใกล้เคียงกับกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ ที่มีข้อผิดพลาดในหัวข้อดังกล่าว 38 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 10.27

ตัวอย่างข้อผิดพลาดของกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เช่น

“You can work together on Google drive by sitting in front of computer at your house.”

ควรแก้ไขเป็น You can work together via Google drive by sitting in front of the computer at your house.

ตัวอย่างข้อผิดพลาดของกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ เช่น

“People have interested with communication.”

ควรแก้ไขเป็น People interested in communication.

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดด้านการใช้คำบุพบทดังกล่าวจะเห็นว่าทั้ง 2 กลุ่มเกิดข้อผิดพลาดไปในทิศทางเดียวกัน นั่นคือผู้เรียนเลือกใช้คำบุพบทได้ไม่ถูกต้อง

อันดับที่ 3 คือข้อผิดพลาดในด้านรูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix) โดยพบว่ามีข้อผิดพลาดทั้งหมด 61 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 16.49 เมื่อแยกเป็น 2 กลุ่มพบว่า กลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีข้อผิดพลาด 10 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 2.70 ต่างจากกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ มีข้อผิดพลาดในหัวข้อดังกล่าวมากถึง 51 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 13.78

ตัวอย่างข้อผิดพลาดของกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เช่น

“Moreover, we can speak out without violent.”

ควรแก้ไขเป็น “Moreover, we can speak out without violence.”

ตัวอย่างข้อผิดพลาดของกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ เช่น

“People in society will understand each other and live together happy.”

ควรแก้ไขเป็น People in society will understand each other and live together happily.

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดด้านการใช้ปัจจัย (Suffix) นั้น จะเห็นว่าทั้ง 2 กลุ่มเลือกใช้ประเภทของคำ (Part of speech) ได้ไม่ถูกต้อง จึงทำให้ข้อความดังกล่าวไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เช่น กันเลือกใช้คำว่า “violent” ที่ทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์ แทนการเลือกใช้คำว่า “violence” ที่เป็นคำนาม และเป็นคำที่ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทประโยคตัวอย่าง

ส่วนข้อผิดพลาดที่ปรากฏน้อยที่สุดคือ ข้อผิดพลาดด้านการเลือกตัวสะกดผิด (Misselection) โดยทั้ง 2 กลุ่ม พบข้อผิดพลาดเพียงกลุ่มละ 1 แห่งเท่านั้น โดยคิดเป็นร้อยละ 0.27 สำหรับกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ และคิดเป็นร้อยละ 0.27 สำหรับกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ

ตัวอย่างข้อผิดพลาดของกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ เช่น

“These are a few ways to improve your memory and you should fine the suitable ways for yourself.”

ควรแก้ไขเป็น These are a few ways to improve your memory and you should find the suitable ways for yourself.

ตัวอย่างข้อผิดพลาดของกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ เช่น

“I thing if we change a form of writing, speaking, and acting can change the relationship of people.”

ควรแก้ไขเป็น I think if we change a form of writing, speaking, and acting, we can change the relationship of people.

จากตัวอย่างข้อผิดพลาดด้านการเลือกใช้ตัวสะกด (Misselection) นั้น จะเห็นได้ว่าคำที่ผู้เรียนสะกดผิดนั้น มีลักษณะการออกเสียงที่คล้ายคลึงกับคำที่สะกดถูกต้อง หากแต่ความหมายของคำต่างกันโดยสิ้นเชิง เช่น การเลือกใช้คำว่า “fine” ซึ่งเป็นคำคุณศัพท์ที่แปลว่าสบายดี แทนการใช้ “find” ซึ่งเป็นคำกริยาที่แปลว่า ค้นหาหรือค้นพบ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างสาขาการเรียนของนักศึกษา (นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ กับนักศึกษา สาขาวิชาอื่น ๆ) กับข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่เกิดขึ้นในงานเขียน โดยใช้ค่าสถิติ Chi square

จากการทดสอบสมมติฐานที่ว่าข้อผิดพลาดด้านการใช้คำมีความสัมพันธ์กับสาขาของผู้เรียนหรือไม่ โดยหาความสัมพันธ์ของ 2 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรต้น คือ ประเภทของข้อผิดพลาด และตัวแปรตาม คือ สาขาวิชาของผู้เรียน (สาขาวิชาภาษาอังกฤษ และสาขาวิชาอื่น ๆ) โดยพบว่าทั้ง 2 ตัวแปร มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($\chi^2 = 44.783$, p-value = 0.00) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสามารถสรุปได้ว่าสาขาวิชาของผู้เรียนมีผลกับการเกิดข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียนเชิงวิชาการของผู้เรียน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อ
วิชาการ 1 ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร จากการสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง
โดยสามารถแบ่งเป็นประเด็นได้ดังต่อไปนี้

1. แนวทางการแก้ไขคำผิดของผู้เรียน

จากผลการสัมภาษณ์พบว่าอาจารย์ผู้สอนมีแนวทางในการแก้ไขการใช้คำผิดของ
ผู้เรียนโดยสามารถแยกเป็นประเด็นดังต่อไปนี้

อาจารย์ผู้สอนส่วนหนึ่งมีความคิดเห็นว่า ผู้สอนเสนอให้มีการบอกข้อผิดพลาด
ด้านคำศัพท์ในงานเขียนของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนรับทราบข้อผิดพลาดดังกล่าว โดยอาจใช้สัญลักษณ์
ในงานเขียนของผู้เรียน เช่น การโยงลูกศร เพื่อชี้ให้ผู้เรียนเห็นข้อผิดพลาดด้านการใช้คำผิดนั้น
ความสัมพันธ์และเกิดผลกระทบต่อไวยากรณ์อย่างไรบ้าง เช่น เรื่อง Subject-verb agreement,
verb tenses, parts of speech เป็นต้น จากนั้นให้ผู้เรียนได้ทำการศึกษาข้อผิดพลาดดังกล่าวและ
ให้ผู้เรียนลองแก้ไขเองก่อน โดยผู้สอนคอยให้คำปรึกษาและแนะนำเมื่อผู้เรียนต้องการ หากผู้เรียน
แก้ไขครั้งแรกแล้วยังไม่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดดังกล่าวได้ ผู้สอนจึงเฉลยคำตอบให้

ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนที่ได้กล่าวไว้ว่า

“วงกลมคำที่ใช้ผิด ให้ผู้เรียนลองไปแก้เองดูก่อน หากแก้แล้วยังผิดอยู่ จึงเฉลย
คำตอบให้” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 1)

“วงกลมคำที่ผิดและแก้ไขให้” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 2)

“แนะนำผู้เรียนโดยการใช้สัญลักษณ์ในงานเขียนของผู้เรียน เช่น การโยงลูกศร
เพื่อชี้ให้ผู้เรียนเห็นข้อผิดพลาดที่มีความสัมพันธ์และเกิดผลกระทบต่อไวยากรณ์ เช่น Subject-verb
agreement, verb tenses, parts of speech เป็นต้น” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 4)

“ให้ผู้เรียนได้ทำการศึกษาข้อผิดพลาดดังกล่าวและแก้ไขให้ถูกต้อง โดยผู้สอน
คอยให้คำปรึกษาและแนะนำเมื่อผู้เรียนต้องการ” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 5)

นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนบางท่านก็ได้เสนอให้มีการแนะนำผู้เรียนให้อ่านงาน
เขียนของตนอีกครั้งหนึ่ง เพื่อทบทวนควบคู่กับหลักไวยากรณ์ต่างๆที่ได้เรียนไป เพื่อให้ผู้เรียนมีความ
แม่นยำในการเลือกใช้คำมากยิ่งขึ้น

ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนที่ได้กล่าวไว้ว่า

“แนะนำให้ผู้เรียนอ่านงานเขียนของตนใหม่ แล้วให้ทบทวนควบคู่กับหลักไวยากรณ์ต่างๆที่เรียนไป เป็นการถามเพื่อให้ผู้เรียนทบทวนถึงหลักในการใช้ไวยากรณ์นั้น ๆ” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 3)

2. ผลกระทบต่อตัวผู้เรียนและต่อตัวผู้สอน

จากผลการสัมภาษณ์พบว่าอาจารย์ผู้สอนได้ในแสดงความเห็นเกี่ยวกับผลกระทบต่องานผู้เรียนและต่อตัวผู้สอนด้านการเลือกใช้คำผิดโดยแยกเป็นประเด็นดังต่อไปนี้

ต่อตัวผู้เรียน

โดยอาจารย์ส่วนหนึ่งได้ให้ความเห็นไว้ว่า การเลือกใช้คำผิดของผู้เรียนนั้น หากใช้คำผิดบ่อยๆก็จะเกิดความเคยชินและนำไปใช้ในงานเขียนในครั้งต่อไป หากผู้สอนไม่ทำการแก้ไขจะทำให้ผู้เรียนจดจำและใช้คำผิดอย่างต่อเนื่อง เช่น ผู้เรียนคุ้นเคยกับการแปลจากภาษาแม่ เช่น “I have knowledge.” ต้องแก้เป็น “I gain knowledge.” เพื่อให้ตรงกับบริบทและความหมายที่ผู้เรียนต้องการสื่อ กล่าวคือ ผู้เรียนจะจดจำการใช้งานที่ผิดนั้นๆ ไปจนกว่าจะได้รับความเข้าใจใหม่ที่ถูกต้อง

ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนที่ได้กล่าวไว้ว่า

“ส่งผลกระทบต่อผู้เรียนคือทำให้จำคำที่ผิดๆไปใช้ต่อไป”(อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 1)

“ในส่วนของผู้เรียนคือใช้คำผิด และหากไม่ได้รับการแก้ไขก็จะผิดอีกซ้ำๆ เช่น ผู้เรียนแปลจากภาษาแม่ : I have knowledge. ต้องแก้เป็น I gain knowledge. เพื่อให้ตรงกับบริบทและความหมายที่ผู้เรียนต้องการสื่อว่าได้รับความรู้เพิ่มขึ้น” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 2)

“ผลกระทบต่อผู้เรียน คือผู้เรียนจะจดจำการใช้งานที่ผิดนั้นๆ ไปจนกว่าจะได้รับความเข้าใจใหม่ที่ถูกต้อง” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 3)

นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนบางท่านก็ได้เสนอว่า การใช้คำผิดส่งผลต่อการสื่อสารของผู้เรียน ทำให้เกิดความผิดพลาดและความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน เช่น "ป่วยหนัก" ผู้เรียนใช้ "heavy sick" แต่ที่ถูกต้องคือ "serious illness" ผู้เรียนมักใช้คำศัพท์เดิมซ้ำๆ นอกจากนี้ผู้เรียนยังไม่รู้จักคำที่มีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกัน ทำให้เกิดความไม่สละสลวยทางภาษา เช่น decrease ที่มีความหมายว่า ลด ยังมีคำที่มีความหมายเดียวกันอื่นๆ อีก เช่น reduce, go down เป็นต้น

ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนที่ได้กล่าวไว้ว่า

“การใช้คำผิดส่งผลต่อการสื่อสารต่อทั้งผู้สอนและผู้เรียน ทำให้เกิดความผิดพลาดและความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน เช่น "ป่วยหนัก" ผู้เรียนใช้ "heavy sick" แต่ที่ถูกต้องคือ "serious illness" ผู้เรียนมักใช้คำศัพท์เดิมซ้ำๆ เนื่องจากไม่รู้จักคำที่มีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกัน ทำให้เกิดความไม่สละสลวยทางภาษา เช่น ลด = decrease มีคำที่มีความหมายเดียวกันอีก เช่น reduce, go down เป็นต้น” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 4)

ต่อตัวผู้สอน

โดยอาจารย์ส่วนใหญ่ได้ให้ความเห็นไว้ว่า การเลือกใช้คำผิดของผู้เรียนนั้นส่งผลต่อการสื่อสารต่อทั้งผู้สอนและผู้เรียน ทำให้เกิดความผิดพลาดและความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน ทำให้ผู้สอนต้องคิดหาวิธีที่จะทำให้ผู้เรียนใช้คำได้ถูกต้อง โดยผู้สอนจะต้องทบทวนให้ผู้เรียนเข้าใจอีกครั้ง นอกจากนี้อาจต้องมีการปรับปรุงกลยุทธ์ที่ใช้ในการนำเสนอการใช้งานของคำศัพท์นั้นให้กับผู้เรียนใหม่ให้ผู้เรียนเข้าใจ หรือเทคนิคในการสอนคำศัพท์ให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องมากขึ้น

ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนที่ได้กล่าวไว้ว่า

“ส่งผลกระทบต่อผู้สอนคือ ทำให้ผู้สอนต้องคิดหาวิธีที่จะทำให้ผู้เรียนใช้คำได้ถูกต้อง” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 1)

“กระทบต่อผู้สอนคือจำต้องสอนเพื่อทบทวนให้ผู้เรียนเข้าใจอีกครั้ง” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 2)

“ผลกระทบต่อผู้สอน คือจะต้องมีการปรับปรุงกลยุทธ์ที่ใช้ในการนำเสนอการใช้งานของคำศัพท์นั้นให้กับผู้เรียนใหม่ให้ผู้เรียนเข้าใจ” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 3)

“การใช้คำผิดของผู้เรียนทำให้ผู้สอนจะต้องเพิ่มเทคนิคในการสอนคำศัพท์ให้แก่ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องมากขึ้น ส่วนผู้เรียนหากใช้คำผิดบ่อยๆก็จะเกิดความเคยชินและนำไปใช้ในงานเขียนในครั้งต่อไป เมื่อผู้สอนพบว่าผู้เรียนใช้คำผิดควรจะหาวิธีแก้ไขอย่างทันถ่วงที” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 5)

3. ความสำคัญในการเลือกใช้คำให้ถูกต้อง

จากผลการสัมภาษณ์พบว่าอาจารย์ผู้สอนได้ในแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญในการเลือกใช้คำที่ถูกต้องโดยแยกเป็นประเด็นดังต่อไปนี้

โดยอาจารย์ส่วนหนึ่งได้ให้ความเห็นไว้ว่า ผู้สอนควรแสดงให้ผู้เรียนเห็นว่าหากผู้เรียนใช้คำผิด การสื่อความหมายก็จะไม่ถูกต้อง โดยผู้รับก็จะไม่เข้าใจในสิ่งที่สื่อออกไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าของภาษา การเลือกใช้คำที่ผิดจะก่อให้เกิดความเข้าใจที่ผิดพลาดซึ่งในบางครั้งผลของความเข้าใจที่ผิดพลาดคลาดเคลื่อนนั้นมีผลกระทบที่รุนแรง เช่น การใช้คำบุพบทผิด ก็อาจทำให้สื่อความหมายไปในทางตรงกันข้าม จนเกิดความเข้าใจผิดได้

ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนที่ได้กล่าวไว้ว่า

“จะบอกผู้เรียนว่า หากใช้คำผิด เจ้าของภาษาจะไม่เข้าใจ” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 1)

“ชี้ให้เห็นว่าหากใช้คำผิด การสื่อความหมายก็จะไม่ถูกต้อง สารที่ต้องการสื่อก็ลุ่มเหลว” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 2)

“ให้ความรู้กับผู้เรียนว่าการเลือกใช้คำที่ผิดจะก่อให้เกิดความเข้าใจที่ผิดพลาดซึ่งในบางครั้งผลของความเข้าใจที่ผิดพลาดคลาดเคลื่อนนั้นมีผลกระทบที่รุนแรง” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 3)

นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนบางท่านก็ได้เสนอว่า ผู้สอนควรแสดงให้ผู้เรียนเห็นว่าการเลือกใช้คำให้ถูกต้องจะทำให้งานเขียนของตนเข้าใจได้ง่าย และสามารถถ่ายทอดความคิดความรู้สึกได้เหมาะสมตามที่ผู้เขียนต้องการสื่อความ การเลือกใช้คำที่ถูกต้องเหมาะสม ตามหลักไวยากรณ์และความหมายเป็นสิ่งสำคัญที่จะสื่อความหมายได้ตรงประเด็นตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียน การเลือกใช้คำให้ถูกตามตำแหน่ง และหน้าที่ เช่น คำนาม คำสรรพนาม ใช้ทำหน้าที่เป็นประธาน กรรมของประโยค คำกริยา แสดงอาการกระทำ ผู้เรียนต้องรู้จักว่าคำใดควรอยู่ในตำแหน่งใดของประโยค เพื่อให้ข้อความที่ผู้เขียนต้องการส่งสารไปยังผู้อ่านสมบูรณ์ตามความหมายที่ตนต้องการสื่อความ

ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนที่ได้กล่าวไว้ว่า

“ชี้ให้ผู้เรียนเห็นว่าการเลือกใช้คำให้ถูกต้องจะทำให้งานเขียนของตนเข้าใจได้ง่าย และสามารถถ่ายทอดความคิดความรู้สึกได้เหมาะสมตามที่ผู้เขียนต้องการสื่อความ การเลือกใช้คำที่ถูกต้องเหมาะสม ตามหลักไวยากรณ์และความหมายเป็นสิ่งสำคัญที่จะสื่อความหมายได้ตรงประเด็นตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียน การเลือกใช้คำให้ถูกตามตำแหน่ง และหน้าที่ เช่น คำนาม คำสรรพนาม ใช้ทำหน้าที่เป็นประธาน กรรมของประโยค คำกริยา แสดงอาการกระทำ ผู้เรียนต้องรู้จักว่าคำใดควรอยู่ใน

ตำแหน่งใดของประโยค เพื่อให้ข้อความที่ผู้เขียนต้องการส่งสารไปยังผู้อ่านสมบูรณ์ตามความหมาย ที่ตนต้องการสื่อความ” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 4)

“ชี้ให้ผู้เรียนเห็นว่าการใช้คำผิดจะทำให้การสื่อความผิดพลาดไปได้ เช่น การใช้ คำบุพบทผิด ก็อาจทำให้สื่อความหมายไปในทางตรงกันข้าม จนเกิดความเข้าใจผิดได้” (อาจารย์ ผู้สอนท่านที่ 5)

4. แนวทางการสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

จากผลการสัมภาษณ์พบว่าอาจารย์ผู้สอนได้ในแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ ความสำคัญในการเลือกใช้คำที่ถูกต้องโดยแยกเป็นประเด็นดังต่อไปนี้

โดยอาจารย์ส่วนหนึ่งได้ให้ความเห็นไว้ว่า ผู้สอนควรทำการยกตัวอย่างประโยค การใช้คำในบริบทต่างๆให้หลากหลาย การใช้งานของคำนั้นๆ ในรูปประโยคที่แตกต่างกันไปในแต่ละ สถานการณ์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำได้อย่างถูกต้องเหมาะสมในบริบทต่างๆ

ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนที่ได้กล่าวไว้ว่า

“พูดบ่อย ๆ ให้ผู้เรียนจำได้” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 1)

“ยกตัวอย่างประโยค การใช้คำในบริบทต่างๆให้หลากหลาย” (อาจารย์ผู้สอน ท่านที่ 2)

“ยกตัวอย่างการใช้งานของคำนั้นๆ ในรูปประโยคที่หลากหลาย และแตกต่างกัน ไปในสถานการณ์” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 3)

“ยกตัวอย่างการใช้งานของคำนั้นๆ ในบริบทต่างๆให้ผู้เรียนเห็น เพื่อให้ผู้เรียน สามารถเลือกใช้คำได้อย่างถูกต้องเหมาะสมในบริบทต่างๆ” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 5)

นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนบางท่านก็ได้เสนอว่า ผู้สอนควรคอยแนะนำให้ผู้เรียน เลือกใช้คำศัพท์ในกลุ่มที่เหมาะสมและเกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ตนเองเขียน และเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ คำศัพท์ที่เป็นภาษาเขียน โดยให้ผู้เขียนได้ร่างเค้าโครง (outline) ก่อน จากนั้นให้ผู้เรียนได้ลองเขียน ร่างของงานเขียนของตน เมื่อผู้เรียนเขียนร่างงานเขียนของตนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ส่งให้ผู้สอนเพื่อรับ คำแนะนำจากผู้สอน

ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนที่ได้กล่าวไว้ว่า

“แนะนำให้ผู้เรียนเลือกใช้คำศัพท์ในกลุ่มที่เหมาะสมและเกี่ยวข้องกับหัวข้อที่ตนเองเขียน เน้นให้ผู้เรียนได้ใช้คำศัพท์ที่เป็นภาษาเขียน โดยให้ผู้เรียนได้ร่างเค้าโครง (outline) ก่อน จากนั้นให้ผู้เรียนได้ลองเขียนร่างของงานเขียนของตน เมื่อผู้เรียนเขียนร่างงานเขียนของตนเสร็จเรียบร้อย ส่งให้ผู้สอนเพื่อรับคำแนะนำจากผู้สอน” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 4)

5. การให้คำแนะนำหรือให้การตอบสนองกลับ (feedback) ต่องานเขียนของผู้เรียน

จากผลการสัมภาษณ์พบว่าอาจารย์ผู้สอนได้ในแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้คำแนะนำหรือให้การตอบสนองกลับ (feedback) ต่องานเขียนของผู้เรียนโดยแยกเป็นประเด็นดังต่อไปนี้

โดยอาจารย์ส่วนหนึ่งได้ให้ความเห็นว่า ผู้สอนควรเสนอให้มีการตั้งคำถามกับผู้เรียนว่าข้อผิดพลาดดังกล่าวเกี่ยวข้องกับเรื่องใด และให้ผู้เรียนลองแก้ไขก่อน หากผู้เรียนไม่สามารถแก้ไขได้อย่างถูกต้อง ก็จะอธิบายว่าข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับเรื่องใด พร้อมยกตัวอย่างประโยคให้ผู้เรียนเป็นแบบอย่าง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในประโยคอื่น ๆ ได้อย่างถูกต้อง

ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนที่ได้กล่าวไว้ว่า

“ให้ผู้เรียนลองเดามาเรื่อย ๆ ว่าควรใช้คำใด หากเดาหลายครั้งแล้วยังไม่ถูกต้องจึงเฉลยให้” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 1)

“ตั้งคำถามกับผู้เรียนว่าข้อผิดพลาดดังกล่าวเกี่ยวข้องกับเรื่องใด และให้ผู้เรียนลองแก้ไขก่อน หากผู้เรียนไม่สามารถแก้ไขได้อย่างถูกต้อง ก็จะอธิบายว่าข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับเรื่องใด พร้อมยกตัวอย่างประโยคให้ผู้เรียนเป็นแบบอย่าง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในประโยคอื่นๆได้อย่างถูกต้อง” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 5)

นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนบางท่านก็ได้เสนอว่า ผู้สอนควรให้ผู้เรียนมีอ่านพบทวนจากบทอ่านในหนังสือเพราะเนื้อหาจะเป็นลักษณะเดียวกัน และแนะนำให้สืบค้นจากอินเทอร์เน็ต เช่นหาจากเว็บไซต์ thesaurus เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำที่มีความหมายเดียวกันที่หลากหลายขึ้น โดยย้ำกับผู้เรียนว่าในแต่ละคำนั้นก็ไม่สามารถใช้แทนกันได้ทุกบริบท หรือให้ผู้เรียนลองค้นคว้าการใช้งานของคำเหล่านั้นในบริบทต่างๆ เพิ่มเติมจากแหล่งข้อมูลอื่นๆ โดยอาจให้ผู้เรียนพิจารณาความหมายให้สอดคล้องกับบริบทที่อยู่ในงานเขียนของตนเอง เช่น แนะนำคำใหม่ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อ ให้ผู้เรียน

ปรับเปลี่ยนข้อความโดยใช้คำที่มีความหมายเหมือน (synonym) และอาจแนะนำให้ผู้เรียนได้เขียนข้อความอธิบายคำศัพท์ที่ตนเองไม่รู้จัก

ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนที่ได้กล่าวไว้ว่า

“ให้อ่านบททวนจากบทอ่านในหนังสือเพราะเนื้อหาจะเป็นริมเดียวกัน และแนะนำให้สืบค้นจากอินเทอร์เน็ต เช่น หาจากเว็บไซต์ thesaurus เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำที่มีความหมายเดียวกันที่หลากหลายขึ้น แต่ทั้งนี้ก็ย้ำว่าในแต่ละคำนั้นก็ไม่สามารถใช้แทนกันได้ทุกบริบท” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 2)

“แนะนำให้ผู้เรียนลองค้นคว้าการใช้งานของคำเหล่านั้นในบริบทต่างๆ เพิ่มเติมจากแหล่งข้อมูลอื่นๆ เช่นเว็บไซต์ทางวิชาการต่างๆ” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 3)

“ผู้สอนแนะนำให้ผู้เรียนพิจารณาจากความหมายให้สอดคล้องกับบริบทที่อยู่ในงานเขียนของตนเอง เช่น แนะนำคำใหม่ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อ ให้ผู้เรียนปรับเปลี่ยนข้อความโดยใช้คำที่มีความหมายเหมือน (synonym) แนะนำให้ผู้เรียนได้เขียนข้อความอธิบายคำศัพท์ที่ตนเองไม่รู้จัก” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 4)

นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนยังเสนอข้อแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนในด้านการใช้คำในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรโดยแยกเป็นประเด็นดังนี้

อาจารย์ส่วนหนึ่งได้ให้ความเห็นไว้ว่า ผู้สอนเสนอให้ควรมีการยกตัวอย่างคำพร้อมบริบท ให้ผู้เรียนเห็นในการใช้ เพื่อแสดงให้เห็นว่าคำหนึ่งคำสามารถมีหลายความหมายได้ และในการสอนการใช้คำผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้เห็นรูปแบบประโยคที่หลากหลายในแต่ละบริบท ตลอดจนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้คำนั้น ๆ ในการสร้างประโยคที่หลากหลาย

ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนที่ได้กล่าวไว้ว่า

“ควรมีการยกตัวอย่างคำพร้อมบริบท ให้ผู้เรียนเห็นในการใช้ เพื่อแสดงให้เห็นว่าคำหนึ่งคำสามารถมีหลายความหมายได้” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 1)

“การสอนการใช้คำควรให้ผู้เรียนได้พบเจอคำที่จะสอนเหล่านั้นในตัวอย่งจากรูปแบบประโยคที่หลากหลายทางบริบทการใช้งาน ตลอดจนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้คำนั้นๆ ในการสร้างประโยคที่หลากหลาย” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 2)

นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนบางท่านก็ได้เสนอว่า ผู้สอนอาจแนะนำให้ผู้เรียนได้ค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำศัพท์ในหัวข้อที่ตนเองเขียน และเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์นั้นๆ อย่างถ่องแท้โดยอาศัยบริบท เช่น ตัวอย่างประโยค การอ่านเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขียน หรือ เพิ่มบทอ่านให้ผู้เรียนมากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเห็นบริบทการใช้คำในลักษณะที่แตกต่าง เป็นต้น

ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนที่ได้กล่าวไว้ว่า

“ผู้สอนอาจแนะนำให้ผู้เรียนได้ค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับคำศัพท์ในหัวข้อที่ตนเองเขียน และเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์นั้นๆ อย่างถ่องแท้โดยอาศัยบริบท เช่น ตัวอย่างประโยค การอ่านเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขียน เป็นต้น” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 3)

“เพิ่มบทอ่านให้ผู้เรียนมากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเห็นบริบทการใช้คำในลักษณะที่แตกต่าง” (อาจารย์ผู้สอนท่านที่ 4)



บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี” นี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการใช้ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทย เพื่อเปรียบเทียบข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ในสาขาวิชาอื่น ๆ ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และเพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนในด้านการใช้คำในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร กลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 25 คน และกลุ่มที่ 2 นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ในสาขาวิชาอื่น ๆ จำนวน 27 คน ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม จากกลุ่มห้องเรียนทั้งหมด 12 กลุ่ม โดยนักศึกษาทุกกลุ่ม มีความสามารถที่คละกันในระดับเก่ง กลาง อ่อน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. คลังข้อมูลภาษาของนักศึกษาไทย (Thai Students Learner Corpus)

เป็นงานเขียนเชิงวิชาการของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 52 คน เป็นจำนวน 27,211 คำ โดยประกอบด้วยงานเขียนทั้งหมด 2 หัวข้อ ได้แก่

หัวข้อที่ 1 How to improve your memory ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเป็นจำนวน 5,464 คำ และในสาขาอื่น ๆ เป็นจำนวน 7,821 รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 13,285 คำ

หัวข้อที่ 2 Do you agree or disagree with the statement?

“All human relationships depend on communication. Change the type of communication, and you change the relationships. Change the relationships,

and you change the structure of society”, says Michael Weash. Do you think communication has caused those changes? ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเป็นจำนวน 6,951 และในสาขาอื่น ๆ เป็นจำนวน 6,975 รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 13,926 คำ

2. แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างของอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559

เป็นแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างเพื่อสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 5 ท่าน โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน การเขียนในด้านการใช้คำในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

3. ตารางแสดงการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำของคลังข้อมูลภาษาของนักศึกษาไทย

เป็นตารางที่แสดงถึงความถี่และร้อยละของข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำของคลังข้อมูลภาษาของนักศึกษาไทย ซึ่งได้มาจากงานเขียนเชิงวิชาการของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 52 ชิ้น

ในการดำเนินการวิจัยผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามลำดับดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิตและคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พุทธศักราช 2555 รวมทั้งศึกษารอบการอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (2001) และจากแบบเรียนในรายวิชาดังกล่าว ซึ่งแบบเรียนที่ใช้ คือ หนังสือ “PATHWAYS 2 Reading, Writing, and Critical thinking” เขียนโดย Laurie Blass, Mari Vargo และ Keith S. Folse แล้วทำการสังเคราะห์เพื่อให้ได้หัวข้อในการเขียนเรียงความเชิงวิชาการ

2. นำหัวข้อเรียงความเชิงวิชาการทั้ง 2 หัวข้อที่ไปใช้กับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 326 คน โดยกำหนดให้เขียนโดยประมาณ 250 คำ

3. ตรวจสอบงานเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ทั้ง 2 หัวข้อของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 52 คน งานเขียนดังกล่าวจะตรวจโดยผู้วิจัย และอาจารย์ประจำรายวิชา

4. หลังจากตรวจงานเขียนของนักศึกษาแล้ว ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์หาข้อผิดพลาดด้านคำศัพท์ที่เกิดขึ้น โดยบันทึกลงในตารางแสดงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในด้านการใช้คำ ซึ่งจะแสดงข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ ความถี่ และร้อยละที่เกิดขึ้นในงานเขียนของนักศึกษา โดยจะแบ่งเป็นตารางแสดงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในด้านการใช้คำของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด นักศึกษาในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ และนักศึกษาในสาขาวิชาอื่น ๆ ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อหาลักษณะความต่างหรือความเหมือนของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำของผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำอย่างไรบ้าง เพื่อสรุปหาลักษณะการใช้คำของนักศึกษาในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ และสาขาวิชาอื่น ๆ ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ทั้งนี้เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ กับสาขาวิชาของผู้เรียน

5. ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 โดยจะเป็นการสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง โดยจะสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนเพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหาในการเลือกใช้คำผิดของผู้เรียน

6. วิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างของอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ 1

สรุปผลการวิจัย

1. จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำของนักศึกษาพบว่า มีข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำทั้งหมด 13 ประเภท ได้แก่ 1) ข้อผิดพลาดจากรูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix type) 2) ข้อผิดพลาดจากรูปแบบการใช้ตัวสะกดที่อยู่ในรูปเสียงสระ (Vowel-based type) 3) ข้อผิดพลาดจากรูปแบบการใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type) 4) ข้อผิดพลาดจากการถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer) 5) ข้อผิดพลาดจากการละตัวสะกด (Omission) 6) ข้อผิดพลาดจากการเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion) 7) ข้อผิดพลาดจากการเลือกตัวสะกดผิด (Misselection) 8) ข้อผิดพลาดจากการเรียงตัวสะกดผิด (Misordering) 9) ข้อผิดพลาดจากการสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายคำเดิม (Blending) 10) ข้อผิดพลาดจากการเลือกใช้คำผิดความหมาย (Wrong words)

choices) 11) ข้อผิดพลาดจากการเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (Near synonyms) 12) ข้อผิดพลาดจากการใช้คำปรากฏร่วมกันที่ไม่เหมาะสมร่วมกัน (Unusual word pair) และ 13) ข้อผิดพลาดจากการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partners) โดยสามารถแบ่งลักษณะการเกิดข้อผิดพลาดด้านการใช้คำตามกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

1.1 ข้อผิดพลาดที่พบในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดสี่อันดับแรก ได้แก่ อันดับหนึ่ง คือ การถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer) คิดเป็นร้อยละ 31.89 อันดับสอง คือ ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partners) โดยคิดเป็นร้อยละ 19.46 อันดับสาม คือ ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix type) คิดเป็นร้อยละ 16.49 อันดับสี่ คือ ข้อผิดพลาดด้านการเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (Near synonyms) คิดเป็นร้อยละ 9.19 และข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือ ข้อผิดพลาดด้านการเลือกตัวสะกดผิด (Misselection) ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 0.54

1.2 สำหรับข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษนั้น พบว่า ข้อผิดพลาดอันดับหนึ่ง คือ ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partners) โดยคิดเป็นร้อยละ 9.19 อันดับสอง คือ การถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer) คิดเป็นร้อยละ 5.41 อันดับสาม คือ ข้อผิดพลาดด้านการเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (Near synonyms) คิดเป็นร้อยละ 4.32 อันดับสี่ คือ ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix type) คิดเป็นร้อยละ 2.7 และอันดับสุดท้าย คือ ข้อผิดพลาดด้านการสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายคำเดิม (Blending) และข้อผิดพลาดด้านการเรียงตัวสะกดผิด (Misordering) โดยไม่พบข้อผิดพลาดดังกล่าว ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 0

1.3 ในส่วนของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียนของนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ พบว่า ข้อผิดพลาดอันดับหนึ่ง คือ ข้อผิดพลาดด้านการถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer) คิดเป็นร้อยละ 26.49 อันดับสอง คือ ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix type) คิดเป็นร้อยละ 13.78 อันดับสาม คือ ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partners) คิดเป็นร้อยละ 10.27 และอันดับสุดท้าย คือ ข้อผิดพลาดด้านการเลือกตัวสะกดผิด (Misselection) โดยคิดเป็นร้อยละ 0.27

1.4 ข้อผิดพลาด 2 ประเภทที่ไม่พบในกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเลยก็คือ ข้อผิดพลาดด้านการสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายคำเดิม (Blending) และข้อผิดพลาดด้านการเรียง

ตัวสะกดผิด (Misordering) ในขณะที่กลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ พบข้อผิดพลาดดังกล่าวร้อยละ 1.62 และร้อยละ 0.81

ซึ่งจะเห็นได้ว่าข้อผิดพลาด 4 อันดับแรกของทั้ง 2 กลุ่มนั้น เป็นข้อผิดพลาดที่เหมือนกัน หากต่างกันตรงจำนวนความถี่ ซึ่งนักศึกษากลุ่มวิชาอื่น ๆ มีความถี่ในการเกิดข้อผิดพลาดมากกว่า นักศึกษาในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดยข้อผิดพลาดที่มากที่สุด 4 อันดับแรกที่เหมือนกันของทั้ง 2 กลุ่ม คือ ข้อผิดพลาดด้านการถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer) ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partners) ข้อผิดพลาดด้านการใช้รูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix type) และข้อผิดพลาดด้านการเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (Near synonyms)

2. จากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างสองตัวแปร คือ ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียนและสาขาของผู้เรียน โดยใช้ค่าสถิติ Chi square พบว่าข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียนเชิงวิชาการและสาขาของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($\chi^2 = 44.783$, p-value = 0.00)

3. จากการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการเพื่อแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนในด้านการใช้คำในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พบว่าสามารถแยกเป็นประเด็นได้ดังต่อไปนี้

- 3.1 แนวทางการแก้ไขคำผิดของผู้เรียน
- 3.2 ผลกระทบต่อตัวผู้เรียนและต่อตัวผู้สอน
- 3.3 ความสำคัญในการเลือกใช้คำให้ถูกต้อง
- 3.4 แนวทางการสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม
- 3.5 การให้คำแนะนำหรือให้การตอบสนองกลับต่องานเขียนของผู้เรียน (feedback)

โดยอาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่มีความเห็นตรงกันว่า การเลือกใช้คำที่ถูกต้องจะทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อความได้อย่างเหมาะสม ตรงตามบริบทการใช้ภาษาหากผู้เรียนเลือกใช้คำผิด ความหมายของคำ และรูปแบบของประโยคก็จะเปลี่ยนไป อาจทำให้ไม่สามารถสื่อความได้อย่างถูกต้อง เนื่องจากผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนสื่อออกไปได้ ดังนั้นทักษะการเขียนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อ

การสื่อสาร เนื้อหาที่ผู้เขียนถ่ายทอดไปยังผู้อ่านนั้นจำเป็นต้องผ่านกระบวนการเรียบเรียง และกลั่นกรองทางความคิดอย่างมีระบบ โดยผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงสิ่งที่ผู้อ่านจะได้รับจากงานเขียนนั้นอีกด้วย (พิเชษฐ พินิจ, 2551) ประเด็นต่อมา คือ การแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักตัวผู้เรียนและผู้สอนจะต้องให้ความร่วมมือกันแก้ไขปัญหา ในส่วนของผู้เรียนอาจจะต้องมีการศึกษาค้นคว้าเบื้องต้นเพิ่มเติมด้วยตัวเอง เช่น การฝึกแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนด้วยตนเองหรือแลกเปลี่ยนงานกับเพื่อนร่วมชั้นเพื่อช่วยกันหาข้อผิดพลาดของกันและกัน และการอ่านบทความที่เกี่ยวข้องกับหัวข้องานเขียน เพื่อให้มีคลังคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องเพียงพอในการเขียนงานของตน ทั้งนี้บทความที่อ่านยังสามารถเป็นต้นแบบงานเขียนให้ผู้เรียนได้ด้วย และในส่วนของผู้สอนนั้นก็จะต้องคอยสนับสนุนผู้เรียนให้มีการเลือกใช้คำให้ได้อย่างถูกต้อง เช่น การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การใช้พจนานุกรมเพิ่มเติม โดยเฉพาะอย่างยิ่งพจนานุกรมแบบอังกฤษ-อังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นถึงลักษณะการใช้คำศัพท์นั้น ๆ ทั้งหน้าที่ของคำนั้น ๆ และยังได้ทราบถึงการใช้คำในบริบทที่แตกต่างกัน รวมทั้งผู้เรียนจะได้เห็นตัวอย่างประโยคซึ่งจะสามารถเป็นต้นแบบในงานเขียนของผู้เรียนได้อย่างดี นอกจากนี้ผู้สอนเสนอให้มีการสอนการอ่านควบคู่กับการสอนการเขียนโดยจะทำให้ผู้เรียนมีต้นแบบในการเขียนที่ดี และผู้เรียนก็ยังได้เรียนรู้คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องเนื่องกับงานเขียนจากบทอ่านอีกด้วย

การอภิปรายผล

1. การวิเคราะห์ประเภทและความถี่ของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียนเชิงวิชาการ ซึ่งสามารถอภิปรายผลของลักษณะการเกิดข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียนเชิงวิชาการไว้ดังนี้

1.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer) ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด ทั้งนี้อาจเกิดจากความแตกต่างทางภาษาระหว่างภาษาแม่ของผู้เรียน (ภาษาไทย) กับภาษาเป้าหมาย (ภาษาอังกฤษ) ที่ผู้เรียนใช้ในการเขียนเชิงวิชาการ ซึ่งจากลักษณะภาษาทั้งสองภาษามีความแตกต่างกันนั้น ก็อาจทำให้เกิดปัญหาในการใช้ภาษาเป้าหมายได้ (Lado, 1996) และนำไปสู่การแทรกแซงทางภาษา ซึ่ง ธนิกานุจณ์ ชิงค์ (2550) กล่าวว่า การแทรกแซงทางภาษา (interference) เป็นอิทธิพลมาจากความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาเป้าหมายกับภาษาแม่ของผู้เรียน โดยจะส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาในด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ การออกเสียง การสะกดคำ และความหมาย เป็นต้น ซึ่งเป็นกรณีที่ผู้เรียนนำเอาพฤติกรรมเดิมซึ่งใช้ในภาษาแม่เข้าไปใช้

ในสถานการณ์การเรียนรู้ในภาษาเป้าหมายโดยอัตโนมัติและไม่รู้ตัว โดยอัจฉรา เฟ่งพานิช (2556) ได้ อธิบายเกี่ยวกับการถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer) ไว้ว่าในบางครั้งนั้นผู้เรียนภาษาที่สองก็จะ อาศัยภาษาแม่เพื่อเป็นตัวช่วยในการสื่อสาร เพราะขณะที่สื่อสารภาษาที่สองออกไปนั้น ผู้เรียนอาจไม่ สามารถใช้ศัพท์หรือโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาที่สองได้ แต่จะใช้ภาษาแม่ของตนเป็นตัวช่วย เป็นตัวช่วยในการสื่อสาร เช่นการแปลแบบคำต่อคำ เช่นในประโยค “มีต้นไม้หลายชนิดอยู่ในสวน” ผู้เรียนไทยบางคนจะแปลเป็นภาษาอังกฤษแบบตรงตัวเป็นคำต่อคำได้ว่า “Have many kinds of tree in garden” ซึ่งการแปลแบบดังกล่าวเป็นการแปลความที่ไม่ถูกต้องหลักไวยากรณ์ โดยรูปแบบ ประโยคที่ต้องการในภาษาอังกฤษที่ควรใช้คือ “There are many kinds of tree in the garden.” โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ (Framil, 1991) ที่ได้ทำการวิจัยการแทรกซ้อนของภาษาสเปนต่อการ เขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ที่พบว่า ข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาที่หนึ่งมีมากถึงร้อยละ 60

1.2 การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition) พบว่ามีข้อผิดพลาดทั้งหมด 72 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 19.46 โดยในกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีข้อผิดพลาด 34 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 9.19 โดยมีความใกล้เคียงกับกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ ที่มีข้อผิดพลาดในหัวข้อ ดังกล่าว 38 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 10.27 ซึ่งถือว่าเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดมากที่สุดเป็นอันดับสองของ กลุ่มนักศึกษาทั้งหมด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Lennon (1991) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการ วิเคราะห์ข้อผิดพลาดของผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาระดับก้าวหน้า ก็ยังกลับพบว่าผู้เรียนยังมี ข้อผิดพลาดในด้านการเลือกใช้คำบุพบท และงานวิจัยของ อุดม ศรีนนท์ (2542) ที่ได้ทำการวิเคราะห์ ข้อผิดพลาดในงานเขียนเรียงความของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยพบว่าข้อผิดพลาดด้านการ เลือกใช้คำบุพบทถึง 209 แห่ง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 7.29 โดย Mavrides (1990) ได้เสนอแนวทางในการ สอนคำบุพบทไว้ว่า ในขณะที่ครูสอนการใช้คำบุพบทให้กับผู้เรียนนั้น ผู้สอนจะต้องเน้นความแตกต่าง ระหว่างการใช้คำบุพบท ในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง และต้องเน้นโครงสร้างและความหมายของ prepositional verbs นอกจากนี้ผู้สอนอาจใช้วิธีการสอนคำบุพบทที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำ บุพบทได้อย่างถูกต้อง เช่น การสอนการใช้คำบุพบทโดยการใช้วิดีโอทัศน์ภาพเคลื่อนไหวเพื่อให้ผู้เรียน เกิดความสนใจและสามารถเลือกใช้คำบุพบทได้อย่างถูกต้อง ซึ่ง กิตติพงษ์ ศิริพงษ์ และ สุวิช บุตร สุวรรณ (2558) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาวิดีโอทัศน์ภาพเคลื่อนไหว เรื่อง คำบุพบทภาษาอังกฤษ

โดยพบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนจากวิดีโอทัศนภาพเคลื่อนไหว เรื่อง คำบุพบทภาษาอังกฤษ มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

1.3 ข้อผิดพลาดในด้านรูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix) โดยพบว่ามีข้อผิดพลาดทั้งหมด 61 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 16.49 เมื่อแยกเป็น 2 กลุ่มพบว่า กลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีข้อผิดพลาด 10 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 2.70 ต่างจากกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ ที่มีข้อผิดพลาดในหัวข้อดังกล่าวมากถึง 51 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 13.78 ข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดจากการที่ผู้เรียนเลือกใช้ประเภทของคำ (Part of speech) ผิด อัจฉรา เฟ่งพานิช (2556) กล่าวว่าเนื่องจากรูปแบบการใช้ประโยคในภาษาไทยไม่มีการเติมปัจจัย (Suffix) เพื่อบ่งบอกรูปแบบของคำในบริบทต่าง ๆ ของประโยค ซึ่งต่างกับภาษาอังกฤษที่มีการเปลี่ยนรูปแบบของคำอย่างชัดเจนเพื่อบ่งบอกถึงรูปแบบของคำ ซึ่งความแตกต่างของภาษานี้ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนในการเลือกใช้คำได้ นอกจากนี้อาจเกิดจากการที่ผู้เรียนเปลี่ยนกฎทางไวยากรณ์ให้ง่ายขึ้น (Simplification) โดยเป็นการสร้างกฎขึ้นเองโดยไม่คำนึงถึงข้อยกเว้นของกฎนั้น ๆ โดยเรียกการเรียนรู้ดังกล่าวว่า False analogy (James, 1998) เช่น การทำคำนามเอกพจน์ให้เป็นพหูพจน์โดยการเติม Suffix -s หรือ -es ทำยคำ เช่น เปลี่ยน คำว่า “child” ที่อยู่ในรูปเอกพจน์ ให้เป็นคำที่อยู่ในรูปพหูพจน์โดยเติม Suffix -s ทำยคำจนเป็นคำว่า “childs” ซึ่งที่ถูกต้อง คือ “children”

1.4 ข้อผิดพลาดที่ปรากฏน้อยที่สุดคือ ข้อผิดพลาดด้านการเลือกตัวสะกดผิด (Misselection) โดยทั้ง 2 กลุ่ม พบข้อผิดพลาดเพียงกลุ่มละ 1 แห่งเท่านั้น โดยคิดเป็นร้อยละ 0.27 สำหรับกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ และคิดเป็นร้อยละ 0.27 สำหรับกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ และยังพบว่าข้อผิดพลาดด้านการสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายคำเดิม (Blending) และข้อผิดพลาดด้านการเรียงตัวสะกดผิด (Misordering) เป็นข้อผิดพลาด 2 ประเภทที่ไม่พบในกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ และในกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ พบข้อผิดพลาดดังกล่าวเพียงร้อยละ 1.62 และร้อยละ 0.81 ตามลำดับ โดยในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ 1 นั้น ก่อนที่ผู้เรียนจะทำการเขียนงานเขียนของตน ผู้เรียนมีการเตรียมภาษาที่ตีมาก่อนจากการอ่านบทความที่เกี่ยวข้องกับหัวข้องานเขียน จึงทำให้ผู้เรียนมีความระมัดระวังในการใช้ภาษามากขึ้น ทำให้ผู้เรียนเกิดข้อผิดพลาดในลักษณะดังกล่าวในจำนวนน้อย จนทำให้เกิดผู้เรียนไม่เกิดความสับสนในการเลือกใช้คำในงานเขียน ซึ่ง Norrish (1983) ได้กล่าวว่า ความสับสนของผู้เรียนอาจเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนมีความตั้งใจไม่มากพอ ซึ่งอาจทำให้เกิดความผิดพลาดในการใช้ภาษาได้

โดยสามารถสรุปได้ว่าลักษณะการเกิดข้อผิดพลาดของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ นั้นพบน้อยกว่าข้อผิดพลาดของนักศึกษาสาขาวิชาอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อนุ ยอดพรหม มินทร และ นวมินทร์ ประชานันท์ (2550) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่กล่าวว่า นักศึกษาสาขาวิชา ภาษาอังกฤษจะมีแรงจูงใจและพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบผลสำเร็จหรือบรรลุตาม วัตถุประสงค์ตามความต้องการของผู้เรียน ซึ่งมีทัศนคติที่ดีอยู่แล้วต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีความเห็นตรงกันกับ Yule (1996) ที่กล่าวว่าผู้เรียนที่จะประสบผลสำเร็จในการเรียนสูงนั้นจะต้อง เป็นผู้มีแรงจูงใจในการเรียนสูงด้วย นอกจากนี้อาจเนื่องมาจากความถนัดทางการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยผู้ที่มีความสามารถเด่นชัดในด้านภาษานั้นจะถนัดใช้สมองซีกซ้ายมากกว่า ซึ่งผู้ที่มีความถนัดใน การใช้สมองซีกซ้ายมากกว่านั้นจะมีความสามารถในการคิด และแสดงออกโดยการใช้ภาษารูปแบบต่าง ๆ ตั้งแต่ การพูด การเขียน และการอ่าน สามารถสื่อภาษาให้ ผู้อื่นเข้าใจได้ตามที่ต้องการ การแสดงออก โดยการฟัง การพูด การเล่าเรื่อง การเขียนสื่อสารความคิด การโต้เถียง และการอภิปราย เป็นต้น (Elkhonon และคณะ 1994) ซึ่งเป็นสาเหตุให้นักศึกษาในสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีแนวโน้มที่มีความ ถนัดในการใช้ภาษาที่มากกว่า จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดในงานเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการน้อยกว่า นักศึกษาในสาขาวิชาอื่น ๆ

2. การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียนและสาขา ของผู้เรียน โดยมีความสอดคล้องกับการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างข้อผิดพลาดด้านการใช้คำใน งานเขียนและสาขาของผู้เรียน โดยใช้ค่าสถิติ Chi square ซึ่งพบว่าข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงาน เขียนเชิงวิชาการและสาขาของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($\chi^2 = 44.783, p\text{-value} = 0.00$)

3. การสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการเพื่อหาแนวทางใน การศึกษา อาจารย์ผู้สอนได้เสนอแนวทางการเรียนการสอนเพื่อแก้ไขคำผิดของผู้เรียน โดย สามารถสรุปได้เป็นประเด็นดังต่อไปนี้

3.1 อาจารย์ผู้สอนเสนอให้ผู้เรียนแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเองก่อน โดยให้ผู้เรียน อ่านงานเขียนของตนเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเองก่อน ซึ่งตรงกับแนวคิดของ Julian (1989) ที่ได้ เสนอให้ผู้เรียนแก้ไขงานเขียนของตนก่อน โดยได้อธิบายไว้ว่า อาจให้เพื่อนนักเรียนแก้ไขงานเขียนให้ (Peer correction) เมื่อนักเรียนแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยกัน ก็จะสามารถเกิดการเรียนรู้ร่วมกัน หรือ

อาจมีการแก้ไขข้อผิดพลาดเป็นกลุ่ม (Correction group) รวมไปถึงการแก้ไขข้อผิดพลาดงานเขียน ทั้งชั้นเรียน (Whole class correction) แล้วให้ช่วยกันแก้ไขข้อผิดพลาด โดยครูจะเขียนข้อผิดพลาด ของนักเรียนหน้าชั้นเรียน และให้นักเรียนช่วยกันอธิบายถึงลักษณะและวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น ๆ ซึ่ง วิธีการดังกล่าวที่เน้นให้ผู้เรียนร่วมกันแก้ไขงานเขียนของตนเองก่อนนั้น ก็มีความสอดคล้องกับวิธีการ จัดการเรียนรู้แบบอุปนัย (Inductive Learning) ของ John Stuart Mill (1882) โดยวิธีการสอน แบบนี้จะมุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการคิด วิเคราะห์ สามารถจับหลักการหรือประเด็นสำคัญ ซึ่งทำให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หลักการแนวคิดหรือข้อความรู้ต่าง ๆ ได้อย่างเข้าใจได้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ด้วย วิธีการจัดการเรียนรู้จึงเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญอีกวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียน เกิดความอยากที่จะเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ และเมื่อผู้เรียนเป็นผู้ลงมือกระทำเองแล้วจึงทำให้องค์ความรู้ที่ นักเรียนได้รับนั้นมีความคงทน (ทิสนา แคมมณี, 2550) ดังนั้นจะเห็นได้ว่าหากผู้สอนให้ผู้เรียนได้ฝึก แก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนของตนเองก่อน ก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ คิดวิเคราะห์ เกี่ยวกับ ข้อผิดพลาดในงานเขียนของตน และเมื่อผู้เรียนสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดในงานเขียนของตนเองได้ แล้วนั้น ก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดความระมัดระวังในการเขียนงานเขียนชิ้นต่อไป จนทำให้ไม่เกิดข้อผิดพลาด ในลักษณะนั้น ๆ อีก

3.2 อาจารย์ผู้สอนเสนอให้มีการเพิ่มบทอ่านให้กับผู้เรียน โดยเพื่อให้ผู้เรียนมีคลัง คำศัพท์เพิ่มมากขึ้นในการเขียนชิ้นงานแต่ละครั้ง ซึ่งทำให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างทักษะการ เขียนกับทักษะการอ่าน โดยสอดคล้องกับ Widdowson (1978) ที่กล่าวว่า หากผู้เรียนมีทักษะการ อ่านที่ดี ผู้เรียนก็จะมีทักษะการเขียนติดตามไปด้วย ด้วยเหตุนี้ในการเรียนการสอนควรมีการจัด กิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมซึ่งกันและกัน เช่น การฝึกทักษะการ เขียนก็ควรจะมีการฝึกทักษะการอ่านร่วมด้วย เพราะการอ่านจะเป็นสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้และเป็นแนวทางให้การพัฒนาการเขียนต่อไปได้ ซึ่ง ลดาวรรณ ฝาระมี และ ธีรชัย เนตรถนอม ศักดิ์ (2553) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการ สอนโดยโครงการ มีความเห็นที่ตรงกันว่า ทั้งสองทักษะนั้นมีบทบาทความสำคัญต่อการดำรงชีวิตใน สถานการณ์ปัจจุบัน โดยเฉพาะทักษะการเขียนที่ต้องอาศัยความรู้และข้อมูลต่าง ๆ จากทักษะการ อ่านมาเป็นพื้นฐานเพื่อให้ผู้เขียนสามารถใช้ความรู้ความสามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิด และ ความรู้สึกโดยการเขียน เพื่อให้ผู้อื่นรู้ความคิดของตนเองเป็นอย่างไร หรือต้องการสิ่งใด เป็นต้น จะเห็น ได้ว่าทักษะการอ่านกับการเขียนนั้นมีความสอดคล้องกัน เมื่อผู้เรียนได้รับการฝึกการอ่านที่เหมาะสม

และถูกต้อง ก็จะทำให้ผู้เรียนได้เห็นต้นแบบในการเขียนที่ดี และสามารถนำมาประยุกต์ใช้สำหรับงานเขียนของตนเองได้

3.3 อาจารย์ผู้สอนได้กล่าวถึงความสำคัญในการเลือกใช้คำให้ถูกต้อง โดยให้เห็นถึงความสำคัญในเรื่องของการสอนการใช้พจนานุกรมเพื่อเป็นตัวช่วยให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษ ซึ่ง Graves และ Graves (1995) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้พจนานุกรมไว้ว่า ทำให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบริบทของการใช้คำ โดยผู้เรียนสามารถเห็นตัวอย่างประโยคจากพจนานุกรม เพื่อเป็นต้นแบบในการใช้คำได้ สอดคล้องกับ Nation (1998) ที่กล่าวว่า การใช้พจนานุกรมบ่อย ๆ จะช่วยเพิ่มพูนทักษะด้านการเลือกใช้ภาษาได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งการเลือกใช้คำศัพท์ให้สอดคล้องกับบริบทจึงเป็นสิ่งที่นักเรียนควรได้รับการฝึกฝนให้ใช้ได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว และนอกจากนี้ในปัจจุบันที่เป็นยุคแห่งเทคโนโลยี พจนานุกรมออนไลน์ก็ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนการสอนและการเรียนรู้ในปัจจุบัน ทั้งยังได้มีการทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้พจนานุกรมออนไลน์อย่างต่อเนื่อง เช่น งานวิจัยของ กมล เกตุพันธ์ และ วราภรณ์ ศรีเพชรพันธุ์ (2559) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง ทักษะคิด พฤติกรรมและปัญหาการใช้ “กูเกิ้ล ทรานสเลท” (Google Translate) ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ดังนั้น การใช้พจนานุกรมในการเรียนการเขียนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากจะทำให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง และยังทำให้ผู้เรียนได้เห็นถึงตัวอย่างประโยค และลักษณะของการใช้คำนั้น ๆ อีกด้วย โดยผู้สอนอาจให้ผู้เรียนฝึกใช้พจนานุกรมออนไลน์ที่มีความสะดวกมากยิ่งขึ้น เนื่องจากผู้เรียนสามารถใช้พจนานุกรมออนไลน์ได้ทุกที่ทุกเวลาเพียงแค่ดาวโหลดโปรแกรมดังกล่าวไว้ในโทรศัพท์มือถือหรือแท็บเล็ต ซึ่งทำให้ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องพกพจนานุกรมเป็นเล่มที่ไม่สะดวกต่อการพกพา

3.4 อาจารย์ผู้สอนต้องคอยหากกลยุทธ์ใหม่ ๆ ในการสอนคำศัพท์อยู่ตลอดเวลา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำในการเขียนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม เช่น การใช้เกมส์คำศัพท์ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน ดังตัวอย่างในวิจัยของ สำเนา ศรีประมงค์ (2547) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้เกมส์คำศัพท์ประกอบการสอนที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยผลการวิจัยพบว่าการใช้เกมส์คำศัพท์ภาษาอังกฤษเข้ามาประกอบการเรียนการสอนนั้น ทำให้ผู้เรียนมี

ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่สูงขึ้น ทั้งผู้เรียนยังเกิดความสนุกสนานในการเรียนรู้อีกด้วย นอกจากนี้ พรรณนที โชติพงศ์ (2552) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยพบว่านักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์หลังการทดลองที่สูงขึ้น จากการวิจัยข้างต้นทำให้เห็นว่าการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนคำศัพท์ที่หลากหลายและให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีศักยภาพในการเรียนที่ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากการวิจัยครั้งนี้พบว่ามีย่อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer) มากที่สุด โดย Ellis (1985) กล่าวว่า เกิดมาจากการที่ผู้เรียนถ่ายโอนสิ่งที่ตนเองรู้อยู่แล้วในภาษาที่หนึ่งไปสู่ภาษาที่สอง โดยผู้สอนมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการแก้ไขปัญหาด้านการถ่ายโอนภาษาแม่ของผู้เรียน ครูผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในคาบเรียนอยู่ตลอดเวลา โดยเน้นการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ และอาจมีสื่อการสอนที่เอื้อแก่การเรียนรู้ เช่น วิดีโอภาษาอังกฤษ คลิปเพลงภาษาอังกฤษ และนิตยสาร เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นชินกับสำเนียง และรูปแบบการใช้ภาษาของเจ้าของภาษา นอกจากนี้อาจมีการให้ผู้เรียนทำกิจกรรมในห้องเรียนเพื่อพัฒนาการใช้ภาษา เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การเขียนเรียงความ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาในการใช้ภาษา และหากพบว่าผู้เรียนมีการใช้ลักษณะการถ่ายโอนจากภาษาแม่ ผู้สอนก็สามารถแก้ไข โดยบอกลักษณะของรูปประโยคที่ถูกต้องให้แก่ผู้เรียน โดยอาจยกตัวอย่างจาก คลิปวิดีโอ เพลง หรือบทความในนิตยสาร เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

2. ในด้านของการพัฒนาการเรียนการสอนนั้น ผู้สอนควรมีการสร้างสื่อการเรียนการสอนหรือแบบทดสอบทางภาษา เพื่อลดการเกิดข้อผิดพลาดด้านการใช้คำของผู้เรียน และอาจสร้างหรือพัฒนากิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนและผู้สอนมีส่วนร่วมในการแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เช่น การร่วมกันแก้ไขข้อผิดพลาดในชั้นเรียน โดยผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะแนวทางให้ การให้ผู้เรียนระบุและแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง โดยอาจให้เพื่อนร่วมชั้นช่วยกันตรวจสอบข้อผิดพลาด จากนั้นครูผู้สอนจึงค่อยเฉลยการแก้ไขข้อผิดพลาดให้ โดยครูผู้สอนอาจมีการทำการบันทึกข้อผิดพลาดในงานเขียนของผู้เรียนเพื่อการแก้ไขข้อผิดพลาดในครั้งต่อไป หรือมีมุมสำหรับการช่วยเหลือการแก้ไขข้อผิดพลาด โดยผู้สอนอาจมีการเตรียมพจนานุกรม หนังสือไวยากรณ์ หนังสือคำศัพท์ในลักษณะต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียน

สามารถฝึกแก้ไขข้อผิดพลาดได้ด้วยตนเอง นอกจากนี้อาจมีการแนะนำให้ผู้เรียนใช้พจนานุกรมออนไลน์ เนื่องจากในปัจจุบันผู้เรียนภาษาที่สองมักใช้พจนานุกรมออนไลน์เพื่อปรับปรุงการใช้ภาษาของตน เช่น โปรแกรม Google Translate และ Line Dict เป็นต้น ซึ่งทั้งสองโปรแกรมนี้มีการใช้งานที่ง่าย สะดวก รวมทั้งมีตัวอย่างประโยคเพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นถึงรูปแบบการใช้คำที่ถูกต้อง โดยผู้เรียนสามารถค้นหาคำศัพท์ ศึกษารูปแบบประโยคจากโปรแกรมดังกล่าวได้ทุกที่ทุกเวลาเพียงแค่มีโทรศัพท์มือถือ หรือแท็บเล็ตที่สามารถเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเฉพาะอย่าง เช่น ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer) ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition) รูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix) ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด 3 อันดับแรก ทั้งนี้เพื่อจะทำให้ทราบและแก้ไขปัญหาด้านการใช้คำในงานเขียนในระดับพื้นฐาน และพัฒนาไปสู่ระดับที่สูงขึ้นต่อไป
2. ควรมีการศึกษาสาเหตุทำให้เกิดข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียน เช่น วิธีการสอนของผู้สอน ระดับความสามารถของผู้เรียน ประสบการณ์การใช้ภาษาของผู้เรียน เพื่อที่จะได้พัฒนาความสามารถของผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง
3. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกเพื่อเพิ่มพูนศักยภาพในด้านการใช้คำศัพท์ในงานเขียนโดยใช้เทคนิคในการสอนงานเขียนในรูปแบบใหม่ๆ เพื่อลดการเกิดข้อผิดพลาดด้านการใช้คำศัพท์ในงานเขียนของผู้เรียน
4. ควรมีการศึกษาแนวทางในการใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษของผู้เรียนจากช่องทางที่หลากหลาย เช่น การใช้พจนานุกรมออนไลน์ การใช้พจนานุกรมจากแอปพลิเคชันในโทรศัพท์มือถือ หรือแท็บเล็ต เป็นต้น โดยเพื่อเป็นการศึกษาแนวทางการใช้คำศัพท์ของผู้เรียนในยุคปัจจุบัน

รายการอ้างอิง

- Amiri, F., & Puteh, M. (2017). Error Analysis in Academic Writing: A case of International Postgraduate Students in Malaysia. *Advances in Language and Literary Studies*, 8(4), 5.
- Andersson, B., & Beveridge, A. (2007). *A guide to assessments and skills in SCCA* (2 ed.). Perth, WA: Edith Cowan University.
- Barrett, N. E., & Chen, L.-m. (2011). English Article Errors in Taiwanese College Students' EFL Writing. *Computational Linguistics and Chinese Language Processing*, 3-4, 20.
- Bennui, P. (2008). A study of L1 interference in the writing of Thai EFL students. *Malaysian Journal of ELT Research*, 4, 30.
- Biber, D., Conrad, S., & Reppen, R. (1998). *Corpus Linguistics Investigating Language Structure and Use*. Cambridge: Cambridge University.
- Brown, H. D. (2000). *Principles of language learning and teaching*. Longman: Addison Wesley Longman.
- Corder, S. P. (1973). *Introducing Applied Linguistics*. Middlesex: Penquin.
- Crystal, D. (1991). *A Dictionary of Linguistics and Phonetics* (3 ed.). Oxford: Blackwell Publishers.
- Curtis, M. E., & Longo, A. M. (2001). Teaching vocabulary to adolescents to improve comprehension. *Reading Online*, 5(4).
- Ek, V. J. A., & Trim, J. L. M. (1991). *The Threshold Level 1990*. New York: Council of Europe Press.
- Elkhonon, G., Kenneth, P., & Mark, L. (1994). Lateralization of frontal lobe functions and cognitive novelty. *Journal Of Neuropsychiatry*, 6(4), 371-378.
- Ellis, R. (1985). *Understanding Second Language Acquisition*. Oxford: Oxford University.
- Fahmida, B. (2010). *Bangladeshi Tertiary Level Students' Common Error in Academic Writing*. (Master of Arts in Applied Linguistics and ELT), BRAC University,
- Famil, A. P. (1991). *Explorations and Innovations in ELT Methodology*. Bangkok: Chulalongkorn University Institute.

- Fraser, M., & Condrón. (2000). *Language and Linguistics*. Virginia: Virginia University Press.
- Graves, W., & Graves, F. M. (1995). *Classroom Teaching Elementary Reading*. USA: Chapter Developing Vocabulary.
- Harmer, J. (1991). *The Practice of English Language Teaching*. London: Longman Group.
- Harris, D. P. (1974). *Teaching English as a Second Language*. New York: McGraw-Hill, Inc.
- Hatch, E., & Brown, C. (1995). *Vocabulary, semantics, and language education*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Hemchua, S., & Schmitt, N. (2006). An analysis of lexical errors in the English compositions of Thai learners. *Prospect*, 21(3), 3-26.
- Higgins, E. T. (1991). Expanding the law of cognitive structure activation: The role of knowledge applicability. *Psychological Inquiry*, 2, 192-194.
- Ishak, H., Yahya, A., Zainal, Z., Faghat, L. J., & Yahaya, N. (2012). *Error analysis of L2 learners' writings, a case study*. Paper presented at the International Conference on Language, Medias and Culture. , Singapore.
- James, C. (1998). *Errors in Language learning and use: Exploring error analysis*. New York: Longman.
- John Stuart Mill. (1882). *A SYSTEM OF LOGIC, RATIOCINATIVE AND INDUCTIVE*. New York: Harper & Brothers, Publishers, Franklin Square.
- Khanom, H. (2014). Error Analysis in the Writing Tasks of Higher Secondary Level Students of Bangladesh. *GSTF International Journal on Education*, 2(1), 7.
- Lado, R. (1986). *Language Teaching: A Semantic Approach*. New York: McGraw-Hill,.
- Lado, R. (1996). *Linguistics Across Culture*. Michigan: The University of Michigan Press.
- Lado, R. (1997). *Language Teaching : A Scientific Approach*. New York: McGraw-Hill, Inc.
- Lewis, M. (1993). *The lexical approach: The state of ELT and the way forward*. Hove, England: Language Teaching Publications.
- Lewis, M. (1997). *Implementing the lexical approach: Putting theory into practice*. . Hove, England: Language Teaching Publications.
- McEney, & Wilson. (1996). *A Corpus Linguistics*. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- McEney, T., Xiao, R., & Tono, T. (2006). *Corpus-based Language Studies: An Advanced Resource Book*. London: Routledge.

- Nation, I. S. P. (1998). *Dictionaries and Language Learning. Learners' Dictionaries : sate of the art*. Singapore: SEMEO-RELC.
- Nation, I. S. P. (2003). *Learning vocabulary in another language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Newton, E., Padak, N. D., & Rasinski, T. V. (2008). *Evidence-Based Instruction in Reading: A Professional Development Guide to Vocabulary*: Pearson.
- Norrish, J. (1983). *Language Learners and their errors*. London: Macmillan Press.
- O'Hare, F., & Kline, E. A. (1993). *The modern writer's handbook*. New York: Macmillan.
- Reppen, R. (2010). *Using Corpora in The Language Classroom*. New York: Cambridge University Press.
- Richards, J. C. (1974). *Error analysis : perspectives on second language acquisition*. London: Longman Group.
- Richards, J. C. (1985). *Longman Dictionary of Applied Linguistics*. Harlow: Longman.
- Sattayatham, A., & Honsa, S. J. (2007). Medical Students' Most Frequent Errors at Mahidol University, Thailand. *The Asian EFL Journal*, 9(2), 21.
- Scott, M. (2012). Looking back or looking forward in corpus linguistics: What can the last 20 years suggest about the next? *Ibérica*, 24, 11.
- Sukritta Junthumrong, & Nisakorn Charumanee. (2013). *Problems in Writing for Research Articles in English for Publication Purpose: A Study of PSU Doctoral Students*. Paper presented at the 5th International Conference on Humanities and Social Sciences, Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University.
- Tognini-Bonelli, E. (2001). *Corpus Linguistics at Work*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins.
- Tribble, C. (1996). *Writing?* Oxford: Oxford University Press.
- Weigle, S. C. (2002). *Assessing Writing*. United Kingdom: Cambridge University Press.
- Whitaker, A. (2009). *ACADEMIC WRITING GUIDE*. Bratislava, Slovakia: City University of Seattle.
- Widdowson, H. G. (1978). *Teaching Language as Communication*. Oxford: Oxford University Press.
- Willis, D. (1994). *The lexical approach* (3 ed.). London: HarperCollins Publisher.
- Yule, G. (1996). *The Study of Language*. Cambridge: Cambridge University Press.

- กมล เกตุพันธ์, และ วราภรณ์ ศรีเพชรพันธ์. (2559). ทศนคติ พฤติกรรมและปัญหาการใช้ “กูเกิ้ล ทรานสเลท” (Google Translate) ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ. วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่, 8(1), 79-97.
- กิตติพงษ์ ศิริพงษ์, & สุวิช บุตรสุวรรณ. (2558). การพัฒนาวิดีโอทัศนภาพเคลื่อนไหว เรื่อง คำบุพบท ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลบุรีรัมย์. วารสารวิจัยและพัฒนายาลอยลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์, 1, 109-117.
- กิติพัฒน์ นนทปัทมะดุล. (2559). เครื่องมือในการเก็บข้อมูลวิจัยเชิงคุณภาพ และการสนทนากลุ่ม (Focus Group Study). เข้าถึงจาก http://rlc.nrct.go.th/ewt_dl.php?nid=896
- เกศินี บำรุงไทย. (2554). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษระดับย่อนหน้าของนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร,
- จรงค์ เลี้ยงพานิชย์. (2553). การพัฒนาชุดคลังคำศัพท์สำหรับนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจ. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี,
- ทิตนา แคมมณี. (2550). ศาสตร์การสอน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนิกานุจน์ ชิงค์. (2550). การออกเสียงวรรณยุกต์และสระในภาษาไทยของนักศึกษาที่พูดภาษาอังกฤษ เป็นภาษาแม่. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- นฤพนธ์ อายูวัฒนา. (2545). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนเค้าโครงงานวิจัยของนักศึกษาเอก ภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 4. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยขอนแก่น, บัณฑิตวิทยาลัย.
- พรรณนที ไซติพงศ์. (2552). การใช้กิจกรรมประกอบจังหวะเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์และความ คงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (ศิลปศาสตรมหา บัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- พิเชษฐ พินิจ. (2551). บริบทเกี่ยวกับการเขียนงานเขียนเชิงวิชาการ. เข้าถึงจาก http://pichet-pinit.in.th/wp-content/uploads/2012/06/part_1-1_ContextOfWriting.pdf
- ไพเราะ นราศรี. (2550). การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้ทั้งวิธีสอนที่เน้นกระบวนการ และวิธีสอนที่เน้นผลผลิต. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์,
- ภูวเรศ อับดุลดา. (2543). การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนิสิตเอกวิชา ภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ, บัณฑิตวิทยาลัย
- ลดาวรรณ ฝาระมี, และ ชีรชัย เนตรถนอมศักดิ์. (2553). การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยโครงการ. วารสาร ศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 4(พิเศษ).

- วัฒนา แซ่มวงษ์. (2556). การเขียนบทความ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วิโรจน์ อรุณมานะกุล. (2545). ภาษาศาสตร์คลังข้อมูล. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภลักษณ์ นางาม. (2548). ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบบ่อยในงานเขียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่มีคะแนนสอบเข้าวิชาภาษาอังกฤษสูงและต่ำ. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์,
- สมเกียรติ อ่อนวิมล. (2554). การใช้ภาษาอังกฤษ กับ อนาคตของไทยในอาเซียน. เข้าถึงจาก <https://www.facebook.com/notes/สมเกียรติ-อ่อนวิมล-somkiat-onwimon/การใช้ภาษาอังกฤษกับ-อนาคตของไทยในอาเซียน/196634893728574/>
- สำเนา ศรีประมงค์. (2547). การศึกษาผลการใช้เกมคำศัพท์ประกอบการสอนที่มีต่อความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอัสสัมชัญระยอง. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
- สุทธิ ชัดติยะ. (2551). ศาสตร์การเขียน. กรุงเทพฯ: สถาบันวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยเพื่อการศึกษา.
- สุวรรณี ลัคนวณิช. (2531). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. (ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศิลปากร, บัณฑิตวิทยาลัย
- อนุ ยอดพรหมมินทร, & นวมินทร์ ประชานันท์. (2550). กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์,
- อัจฉรา เฟ่งพานิช. (2556). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อุดม ศรีนนท์. (2542). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนเรียงความแบบอิสระของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนวมินทราชวิทยาลัย วิทยาเขตมหาวิซาลงกรณราชวิทยาลัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. (ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยศิลปากร, บัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของตารางแสดง
ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในด้านการใช้คำในงานเขียนเชิงวิชาการในรายวิชา
ภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร



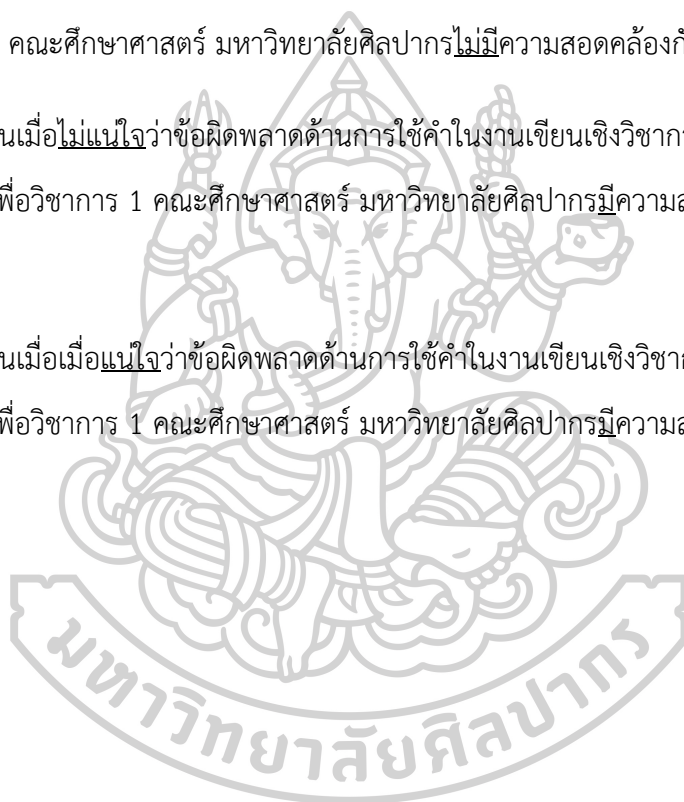
แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของตารางแสดง
ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในด้านการใช้คำในงานเขียนเชิงวิชาการในรายวิชา
ภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องความเห็นของข้อคำถามในแต่ละข้อและหากท่านมี
ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมให้เขียนลงในช่องข้อเสนอแนะที่กำหนดให้ โดยมีค่าระดับความคิดเห็นดังต่อไปนี้

-1 แทนเมื่อแน่ใจว่าข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียนเชิงวิชาการในรายวิชาภาษาอังกฤษ
เพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรไม่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

0 แทนเมื่อไม่แน่ใจว่าข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียนเชิงวิชาการในรายวิชา
ภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรมีความสอดคล้องกับ
วัตถุประสงค์

1 แทนเมื่อเมื่อแน่ใจว่าข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียนเชิงวิชาการในรายวิชา
ภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรมีความสอดคล้องกับ
วัตถุประสงค์



วัตถุประสงค์	ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียน	คำนิยาม	ตัวอย่าง	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
เพื่อศึกษาการใช้ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทย	<p>1. ข้อผิดพลาดจากรูปแบบคำ (Formal word errors)</p> <p>1.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำผิดรูปแบบ (Formal word misselection)</p> <p>1.1.1 รูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix type)</p> <p>1.1.2 รูปแบบการใช้อุปสรรค (Prefix type)</p>	<p>การใช้คำศัพท์ที่มีรากศัพท์ (root word) เดียวกัน แต่ใช้ปัจจัยอื่น (suffix) หรือไม่ปัจจัย (suffix) จนทำให้ความหมายของคำนั้น ๆ เปลี่ยนหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ</p> <p>การใช้อุปสรรค (prefix) ผิดโดยสะกดอุปสรรค (prefix) ไม่ถูกต้องหรือไม่ใส่อุปสรรค (prefix) จนทำให้ความหมายผิดเป็นไปจากเดิมหรือไม่</p>	<p>เช่น “Tom’s team win the football competitiveness.” ควรแก้ไขเป็น Tom’s team win the football competition</p> <p>เช่น “They preserve the room for two nights.” ควรแก้ไขเป็น They reserve the room for two nights.</p>				

วัตถุประสงค์	ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียน	คำนิยาม	ตัวอย่าง	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
		ความหมายในภาษาอังกฤษ					
	1.1.3 รูปแบบการใช้ตัวสะกดที่อยู่ในรูปเสียงสระ (Vowel-based type)	การเลือกใช้ตัวสะกดที่อยู่ในรูปเสียงสระผิด จนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ	เช่น “To <i>summarize</i> , the choice of food is essential to a healthy body” ควรแก้ไขเป็น To <i>summarize</i> , the choice of food is essential to a healthy body				
	1.1.4 รูปแบบการใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type)	การเลือกใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด จนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ	เช่น “I <u>thing</u> of you” ควรแก้ไขเป็น I <u>think</u> of you.				
	1.2 การแปลงรูปแบบการใช้คำ (Misformations)						

วัตถุประสงค์	ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียน	คำนิยาม	ตัวอย่าง	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
	1.2.1 การถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer)	การแปลคำศัพท์ วลี หรือประโยคจากภาษาแม่เป็นภาษาอังกฤษ	“ <u>Have</u> many kinds of tree in the garden.” ควรแก้ไขเป็น <u>There are</u> many trees in the garden.				
	1.3. การเปลี่ยนตัวสะกด (Distortions)						
	1.3.1 การละตัวสะกด (Omission)	การละตัวสะกดในคำหนึ่งจน... ทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มี ความหมายในภาษาอังกฤษ	“The human brain is divided into three sections that is Forebrain, Midbrain and Hindbrain.” ควรแก้ไขเป็น The human brain is divided into three sections that is Forebrain, Midbrain and Hindbrain.				
	1.3.2 การเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion)	การเพิ่มตัวสะกดในคำหนึ่งจนทำให้ความหมายของคำ	“John feels so proud of his daughter.” ควรแก้ไข				

วัตถุประสงค์	ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียน	คำนิยาม	ตัวอย่าง	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
		บิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มี ความหมายในภาษาอังกฤษ	เป็น John feels so proud of his daughter.				
	1.3.3 การเลือกตัวสะกดผิด (Misselection)	การเปลี่ยนตัวสะกดในคำหนึ่ง ผิดจนทำให้ความหมายของคำ บิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มี ความหมายในภาษาอังกฤษ	“I love Thai food because it is <u>dilitouse</u> .” ควรแก้ไขเป็น I love Thai food because it is <u>delicious</u> .				
	1.3.4 การเรียงตัวสะกดผิด (Misordering)	การสลับตัวสะกดในคำหนึ่ง ๆ ผิดจนทำให้ความหมายของคำ บิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มี ความหมายในภาษาอังกฤษ	“ <u>Frist</u> , you have to take care of your eating habit .” ควรแก้ไขเป็น <u>First</u> , you have to take care of your eating habit.				
	1.3.5 การสร้างคำใหม่ที่สะกด คล้ายคำเดิม (Blending)	การสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้าย คำเดิมจนทำให้ความหมาย ของคำบิดเบือนไปจากเดิม หรือไม่มีความหมายใน ภาษาอังกฤษ	“It is a waste time and energy trying to <u>advize</u> my daughter.” ควรแก้ไข เป็น It is a waste time and energy trying to <u>advise</u>				

วัตถุประสงค์	ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียน	คำนิยาม	ตัวอย่าง	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
			my daughter.				
	2. ข้อผิดพลาดด้าน อรรถศาสตร์Semantic errors 2.1 ข้อผิดพลาดด้านการเลือกใช้คำ (Confusion of sense relations)						
	2.1.1 การเลือกใช้คำผิดความหมาย (Wrong words choices)	การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ใช้ในบริบทต่างกัน ทำให้ความหมายของประโยคผิด	“It protects you from losing your brain.” ครู แก้วใจเป็น It protects you from losing your memory.				
	2.1.2 การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (Near synonyms)	การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันจนมีผลกระทบต่อความหมายของประโยคโดยรวม	“The big news did not seem to effect everyone.” ครูแก้วใจเป็น The big news did not seem to affect everyone.				

วัตถุประสงค์	ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียน	คำนิยาม	ตัวอย่าง	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
	2.2 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำปรากฏร่วม (Collocation errors)						
	2.2.1 การใช้คำปรากฏร่วมที่ไม่เหมาะสมร่วมกัน (Unusual word pair)	การใช้คำปรากฏร่วมที่ไม่เหมาะสมร่วมกันจนทำให้ความถูกต้องทางภาษาอังกฤษผิดเพี้ยน	“I often play yoga.” ควรแก้ไขเป็น I often do yoga.				
	2.2.2 การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partners)	การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสมหรือละการใช้คำบุพบทจนมีผลกระทบต่อความหมายของประโยคโดยรวม	“I always run onto my ex-boyfriend.” ควรแก้ไขเป็น I always run into my ex-boyfriend.				

ภาคผนวก ข

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเที่ยงตรง
เชิงเนื้อหาของตารางแสดงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในด้านการใช้คำในงานเขียนเชิงวิชาการใน
รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร



ตารางที่ 5 คำศัพท์ที่มีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของตารางแสดงข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในด้านการใช้คำในงานเขียนเชิงวิชาการในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

วัตถุประสงค์	ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียน	คำนิยาม	ตัวอย่าง	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่า IOC
				1	2	3		
เพื่อศึกษาการใช้ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทย	<p>1. ข้อผิดพลาดจากรูปแบบคำ (Formal word errors)</p> <p>1.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำผิดรูปแบบ (Formal word misselction)</p> <p>1.1.1 รูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix type)</p>	การใช้คำศัพท์ที่ไม่มีรากศัพท์ (root word) เดียวกัน แต่ใช้ปัจจัยอื่น (suffix) หรือไม่ได้ปัจจัย (suffix) จนทำให้ความหมายของคำนั้น ๆ	เช่น “Tom’s team win the football competitiveness.” ควรแก้ไขเป็น Tom’s team win the football competition	1	1	1	3	1

วัตถุประสงค์	ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียน	คำนิยาม	ตัวอย่าง	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่า IOC
				1	2	3		
		เปลี่ยนหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ						
	1.1.2 รูปแบบการใช้อุปสรรค (Prefix type)	การใช้อุปสรรค (prefix) ผิดโดยสะกดอุปสรรค (prefix) ไม่ถูกต้องหรือไม่ใสอุปสรรค (prefix) จนทำให้ความหมายบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ	เช่น “They preserve the room for two nights.” ควรแก้ไขเป็น They reserve the room for two nights.	1	1	1	3	1
	1.1.3 รูปแบบการใช้ตัวสะกดที่อยู่ในรูปเสียงสระ (Vowel-based type)	การเลือกใช้ตัวสะกดที่อยู่ในรูปเสียงสระผิด จนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไป	เช่น “To summmize, the choice of food is essential to a healthy	1	1	1	3	1

วัตถุประสงค์	ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียน	คำนิยาม	ตัวอย่าง	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่า IOC
				1	2	3		
		จากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ	body” ควรแก้ไขเป็น To summarize, the choice of food is essential to a healthy body					
	1.1.4 รูปแบบการใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type)	การเลือกใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด จนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ	เช่น “I thing of you” ควรแก้ไขเป็น I think of you.	1	1	1	3	1
	1.2 การแปลงรูปแบบการใช้คำ (Misformations)							

วัตถุประสงค์	ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียน	คำนิยาม	ตัวอย่าง	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่า IOC
				1	2	3		
1.2.1 การถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer)	การแปลคำศัพท์ วลี หรือประโยคจากภาษาแม่เป็นภาษาอังกฤษ	“Have many kinds of tree in the garden.” ควรแก้ไขเป็น There are many trees in the garden.		1	1	1	3	1
1.3. การเปลี่ยนตัวสะกด (Distortions)								
1.3.1 การละตัวสะกด (Omission)	การละตัวสะกดในคำหนึ่งจนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ	“The human brain is divided into three sections that is Forebrain, Midbrain and Hidbrain.” ควรแก้ไขเป็น The human brain is divided into three sections that is Forebrain, Midbrain and		1	1	1	3	1

วัตถุประสงค์	ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียน	คำนิยาม	ตัวอย่าง	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่า IOC
				1	2	3		
			Hindbrain.					
	1.3.2 การเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion)	การเพิ่มตัวสะกดในคำหนึ่งจนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มี ความหมายในภาษาอังกฤษ	“John feels so proud of his daughter.” ครวแก๊ซ เป็น John feels so proud of his daughter.	1	1	1	3	1
	1.3.3 การเลือกตัวสะกดผิด (Misselection)	การเปลี่ยนตัวสะกดในคำหนึ่งผิดจนทำให้ความหมายของคำ	“I love Thai food because it is dilitouse.”	1	1	1	3	1

วัตถุประสงค์	ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียน	คำนิยาม	ตัวอย่าง	ความคิดเห็น			รวม	ค่า IOC
				ของ ผู้เชี่ยวชาญ คนที่	1	2		
		ปิดเขียนไปจากเดิมหรือไม่มี ความหมายในภาษาอังกฤษ	ควรแก้ไขเป็น I Love Thai food because it is delicious.					
	1.3.4 การเรียงตัวสะกดผิด (Misordering)	การสลับตัวสะกดในคำหนึ่ง ๆ ผิดจนทำให้ความหมายของคำ ปิดเขียนไปจากเดิมหรือไม่มี ความหมายในภาษาอังกฤษ	“First, you have to take care of your eating habit ” ควรแก้ไขเป็น First, you have to take care of your eating habit.	1	1	1	3	1
	1.3.5 การสร้างคำใหม่ที่สะกด คล้ายคำเดิม (Blending)	การสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้าย คำเดิมจนทำให้ความหมาย ของคำบิดเบือนไปจากเดิม หรือไม่มีความหมายใน ภาษาอังกฤษ	“It is a waste time and energy trying to advise my daughter.” ควรแก้ไข เป็น It is a waste time and energy trying to advise my daughter.	1	1	1	3	1

วัตถุประสงค์	ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียน	คำนิยาม	ตัวอย่าง	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่า IOC
				1	2	3		
	2. ข้อผิดพลาดด้าน อรรถศาสตร์ Semantic errors 2.1 ข้อผิดพลาดด้านการเลือกใช้คำ (Confusion of sense relations)							
	2.1.1 การเลือกใช้คำผิดความหมาย (Wrong words choices)	การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ใช้ในบริบทต่างกัน ทำให้ความหมายของประโยคผิด	“It protects you from losing your <u>brain</u> .” คาร์ แก็เซเป็น It protects you from losing your <u>memory</u> .	1	1	1	3	1
	2.1.2 การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (Near synonyms)	การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันจนมีผลกระทบต่อความหมายของประโยคโดยรวม	“The big news did not seem to <u>effect</u> everyone.” คาร์แก็เซเป็น The big news did not	1	1	1	3	1

วัตถุประสงค์	ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียน	คำนิยาม	ตัวอย่าง	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่า IOC
				1	2	3		
			seem to affect everyone.					
	2.2 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำปรากฏร่วม (Collocation errors)							
	2.2.1 การใช้คำปรากฏร่วมที่ไม่เหมาะสมร่วมกัน (Unusual word pair)	การใช้คำปรากฏร่วมที่ไม่เหมาะสมร่วมกันจนทำให้ความถูกต้องทางภาษาอังกฤษผิดเพี้ยน	“I often play yoga.” ควรแก้ไขเป็น I often do yoga.	1	1	1	3	1
	2.2.2 การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partners)	การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสมหรือละการใช้คำบุพบทจนมีผลกระทบต่อความหมายของประโยคโดยรวม	“I always run onto my ex-boyfriend.” ควรแก้ไขเป็น I always run into my ex-boyfriend.	1	1	1	3	1

ภาคผนวก ค

แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสัมภาษณ์แบบ

กึ่งมีโครงสร้างของอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร



แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบ
สัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างของอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องความเห็นของข้อความในแต่ละข้อและหาก
ท่านมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมให้เขียนลงในช่องข้อเสนอแนะที่กำหนดให้ โดยมีค่าระดับความคิดเห็น
ดังต่อไปนี้

-1 แทนเมื่อแน่ใจว่าข้อความในแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างสำหรับอาจารย์ผู้สอนใน
รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรไม่มีความสอดคล้องกับ
วัตถุประสงค์

0 แทนเมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความในแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างสำหรับอาจารย์ผู้สอนใน
รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรมีความสอดคล้องกับ
วัตถุประสงค์

1 แทนเมื่อแน่ใจว่าข้อความในแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างสำหรับอาจารย์ผู้สอนใน
รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรมีความสอดคล้องกับ
วัตถุประสงค์



**แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบ
สัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างของอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1**

วัตถุประสงค์	ข้อความคำถาม	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนในด้านการใช้คำในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร	1. ผู้สอนมีแนวทางในการแก้ไขคำผิดของผู้เรียนอย่างไรบ้าง				
	2. การใช้คำผิดของผู้เรียนส่งผลกระทบต่อทางตรงและทางอ้อมต่อตัวผู้สอนและผู้เรียนอย่างไรบ้าง กรุณายกตัวอย่างประกอบ				
	3. ผู้สอนมีวิธีการทำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญในการเลือกใช้คำให้ถูกต้องอย่างไรบ้าง				
	4. ผู้สอนมีแนวทางการสอนใดบ้างที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม				
	5. หากผู้เรียนมีข้อสงสัยในการเลือกใช้คำในงานเขียนของตน ผู้สอนให้คำแนะนำหรือให้การตอบสนองกลับ (feedback) ต่องานเขียนของผู้เรียนโดยวิธีใด กรุณายกตัวอย่างประกอบ				

ภาคผนวก ง

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างของอาจารย์ผู้สอนใน
รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร



ตารางที่ 6 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างของอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

วัตถุประสงค์	ข้อความ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญคนที่			รวม	ค่า IOC
		1	2	3		
เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน การเขียนในด้านการใช้คำ ในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร	1. ผู้สอนมีแนวทางในการแก้ไข คำผิดของผู้เรียนอย่างไรบ้าง	1	1	1	3	1
	2. การใช้คำผิดของผู้เรียนส่งผลกระทบต่อทางตรงและทางอ้อมต่อตัวผู้สอนและผู้เรียนอย่างไรบ้าง กรุณายกตัวอย่างประกอบ	1	1	1	3	1
	3. ผู้สอนมีวิธีการทำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญในการเลือกใช้คำให้ถูกต้องอย่างไรบ้าง	1	1	1	3	1
	4. ผู้สอนมีแนวทางการสอนใดบ้างที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม	1	1	1	3	1
	5. หากผู้เรียนมีข้อสงสัยในการเลือกใช้คำในงานเขียนของตน ผู้สอนให้คำแนะนำหรือให้การตอบสนองกลับ (feedback) ต่องานเขียนของผู้เรียนโดยวิธีใด กรุณายกตัวอย่างประกอบ	1	1	1	3	1

ภาคผนวก จ
ประเภทของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ



ประเภทของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ

ผู้วิจัยได้แบ่งประเภทของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำทั้งหมด 2 หัวข้อหลัก คือ ข้อผิดพลาดจากรูปแบบคำ (Formal errors) และข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ (Semantic errors)

1. ข้อผิดพลาดจากรูปแบบคำ (Formal word errors) สามารถแบ่งเป็น 3 หัวข้อย่อย ได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำผิดรูปแบบ (Formal word misselection) การแปลงรูปแบบการใช้คำ (Misformations) และการเปลี่ยนตัวสะกด (Distortions)

1.1 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำผิดรูปแบบ (Formal word misselection)

1.1.1 รูปแบบการใช้ปัจจัย (Suffix type) หมายถึง การใช้คำศัพท์ที่มีรากศัพท์ (root word) เดียวกัน แต่ใช้ปัจจัยอื่น (suffix) หรือไม่ใส่ปัจจัย (suffix) จนทำให้ความหมายของคำนั้น ๆ เปลี่ยนหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ

1.1.2 รูปแบบการใช้อุปสรรค (Prefix type) หมายถึง การใช้อุปสรรค (prefix) ผิดโดยสะกดอุปสรรค (prefix) ไม่ถูกต้องหรือไม่ใส่อุปสรรค (prefix) จนทำให้ความหมายบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ

1.1.3 รูปแบบการใช้ตัวสะกดที่อยู่ในรูปเสียงสระ (Vowel-based type) หมายถึง การเลือกใช้ตัวสะกดที่อยู่ในรูปเสียงสระผิด จนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ

1.1.4 รูปแบบการใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด (Consonant-based type) หมายถึง การเลือกใช้ตัวสะกดพยัญชนะผิด จนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ

1.2 การแปลงรูปแบบการใช้คำ (Misformations)

1.2.1 การถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer) หมายถึง การแปลคำศัพท์ วลี หรือประโยคจากภาษาแม่เป็นภาษาอังกฤษ

1.3 การเปลี่ยนตัวสะกด (Distortions)

1.3.1 การละตัวสะกด (Omission) หมายถึง การละตัวสะกดในคำหนึ่ง จนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ

1.3.2 การเพิ่มตัวสะกด (Overinclusion) หมายถึง การเพิ่มตัวสะกดในคำหนึ่งจนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ

1.3.3 การเลือกตัวสะกดผิด (Misselection) หมายถึง การเปลี่ยนตัวสะกดในคำหนึ่งผิดจนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ

1.3.4 การเรียงตัวสะกดผิด (Misordering) หมายถึง การสลับตัวสะกดในคำหนึ่ง ๆ ผิดจนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ

1.3.5 การสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายคำเดิม (Blending) หมายถึง การสร้างคำใหม่ที่สะกดคล้ายคำเดิมจนทำให้ความหมายของคำบิดเบือนไปจากเดิมหรือไม่มีความหมายในภาษาอังกฤษ

2. ข้อผิดพลาดด้านอรรถศาสตร์ (Semantic errors) สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทย่อยได้แก่ ข้อผิดพลาดด้านการเลือกใช้คำ (Confusion of sense relations) และข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำปรากฏรวม (Collocation errors)

2.1 ข้อผิดพลาดด้านการเลือกใช้คำ (Confusion of sense relations)

2.1.1 การเลือกใช้คำผิดความหมาย (Wrong words choices) หมายถึง การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ใช้ในบริบทต่างกัน ทำให้ความหมายของประโยคผิด

2.1.2 การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน (Near synonyms) หมายถึง การเลือกใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันจนมีผลกระทบต่อความหมายของประโยคโดยรวม

2.2 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำปรากฏรวม (Collocation errors)

2.2.1 การใช้คำปรากฏรวมที่ไม่เหมาะสมร่วมกัน (Unusual word pair) หมายถึง การใช้คำปรากฏรวมที่ไม่เหมาะสมร่วมกันจนทำให้ความถูกต้องทางภาษาอังกฤษผิดเพี้ยน

2.2.2 การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสม (Preposition partners) หมายถึง การใช้คำบุพบทที่ไม่เหมาะสมหรือละการใช้คำบุพบทจนมีผลกระทบต่อความหมายของประโยคโดยรวม

ภาคผนวก ฉ

หัวข้อสำหรับการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ



หัวข้อที่ 1 How to improve your memory

Instruction: Write a five-paragraph cause and effect essay for the statement, and use the outline below to plan your essay.

Outline

Introductions:

Body paragraph:

2.1) Reason 1:

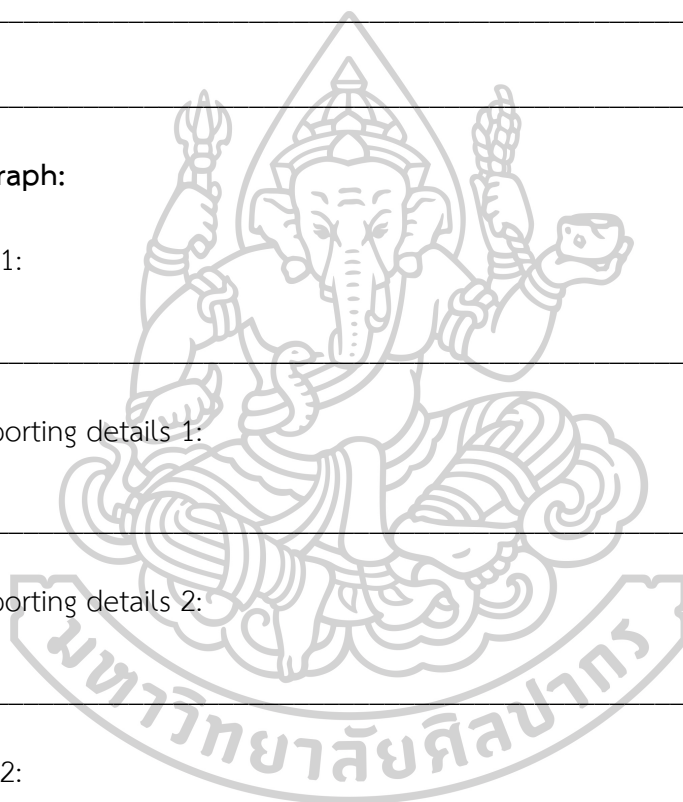
Supporting details 1:

Supporting details 2:

2.2) Reason 2:

Supporting details 1:

Supporting details 2:

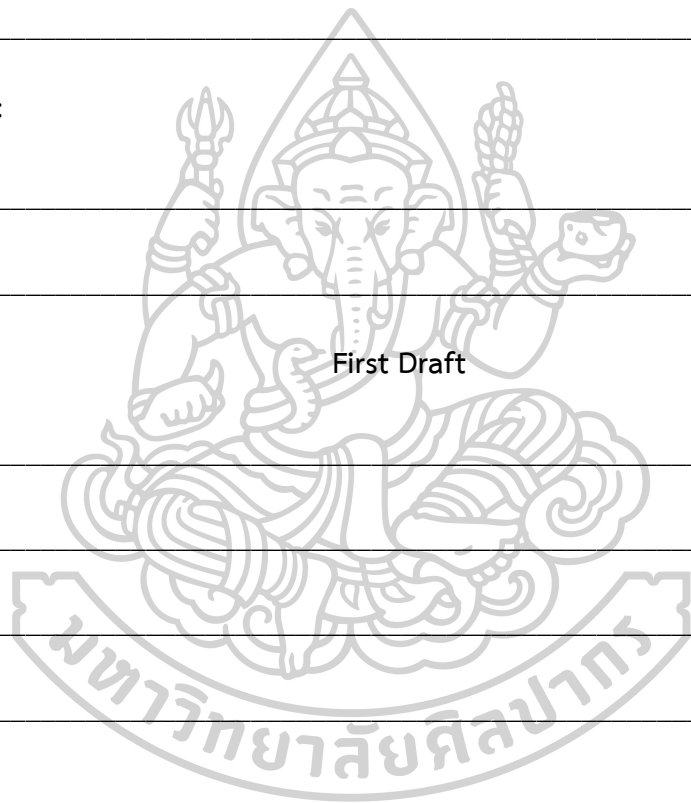


2.3) Reason 3:

Supporting details 1:

Supporting details 2:

Conclusion:



หัวข้อที่ 2

Instruction: Read the excerpt below and write a five-paragraph opinion essay for the statement. Choose **ONLY** agree or disagree with the statement below, and use the outline below to plan your essay.

“All human relationships depend on communication. Change the type of communication, and you change the relationships. Change the relationships, and you change the structure of society”, says Michael Weash. Do you think communication has caused those changes?



Outline

Introduction:

Body paragraph:

2.1) Reason 1:

Supporting details 1:

Supporting details 2:

2.2) Reason 2: _____

Supporting details 1: _____

ภาคผนวก ช
ตัวอย่างงานเขียน



หัวข้อที่ 1 How to improve your memory

กลุ่มสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

1

Improving your memory by doing recreation that everyone can do. First of all, you can play brain games to improve your memory. For example, playing puzzles like crossword or sudoku. Playing puzzles can stimulate your brain, make your brain active, and make you think frequently so your brain will ready to learn and remember new things. Secondly, doing exercise which is a common way that you can do. You have to choose activity that keep your blood plumping. When your blood is plumping, your heart can send oxygen to your brain. Oxygen is the brain's food. It recovers the brain to work more efficiently so it is good for your memory too. Finally, you can also improve your memory with a good night's sleep, your brain can rest, increase your ability to recall information, and be ready to receive new memory. Not only these three things can improve your memory but there are many ways that you might get over it, so pay more attention to improve your memory for be able to remember many things in your life.

2

The brain is a storage that keep your memories. Nowadays, many people lose their memory. So, in order to remember necessary information, there are three ways to help you improve your memory. First is walking, you should go out for a walk to relax at park, river, forest, or wood. These airy places can help your brain more refreshing and can improve your memory. Second is brain games like puzzles, crosswords, sudoko, and board grams. These games will , make your brain work and improve your memory. Last is classical musics like Mozart, Beethoven and Tchaikovsky. Their musics mill make your brain relax and ready for remembering. In conclusion, there are many ways to help your memory work will. By following these

simple recommendations you will have better memory and keep your memories longer.

3

Sleep is one of the activities that have been proven to be one of the most important for making a good memory because sleep is a time when the memory is collected and assembled together. I have 3 techniques that make you sleep easier. One way is exercise daily. The researcher confirmed that exercising every day for at 20-30 minutes or at least 3 time/ week can help people sleep better. However, should exercise away from the bedtime for at least 3 hours because exercise too close to bedtime will cause poor sleep quality and the body will wakefulness. Second way is eating right. Do not a have meal or dinner before going to bed. Should space between dinner and bedtime at least 2 hours because eating near bedtime makes the body work harder to digest. Last way is to avoid all screens before sleep at least 30 minutes to 1 hour to adjust the brain waves to relax before going to bed because the blue light emitted by screens trigger wakefulness and suppress hormones such as melatonin that make you sleepy. For the best efficiency, should do all 3 ways for better sleep regularly. It is clearly up when you do these ways at least 1 month. Do not expect too much because expectation create pressure. This will cause stress. Sleep or not sleep based on the relaxation or body and mind. When the body gets adequate rest, it will result in a better memory performance.

4

There are three different ways to Improve your memory, by repeating, listening and rest. First, repeat and review is the key to training your brain Repeat your memory little by little, you Should speak the main idea out loud. When you are speaking, you also review your memory step by step. second is listening to classic music. Listen to the classic music after reading or working for 10 to 15 minute. According to The Mozart Effect theory by California University, regularly high and low key in classic

song can stimulate brain wave and change short term memory to long term memory. Finally, improve your brain by getting some rest. It is better to take a nap when you feel exhausted, because our brain fixes itself when we are sleeping. The perfect time but if you still have things to do, just take a nap around 15-20 minutes will help you feel better. If you do not have a wink of sleep, your brain's ability will decrease and get risk on Alzheimer. There are ways to improve your memory, it seem normal but these three ways are important to do every day.

5

There are 3 main ways to improve your memory. by changing your lifestyles so that you can memorize important things easily First, you can improve your memory by getting some rest. The main reasons for this are while you are Sleeping, new information will transfer from the hippocampus to the neocortex which store long-term memories and getting enough sleep makes brain easily to encode new memories. Second, you can improve your memory by exercising. Because while you are exercising, nerve cells release protein called neurotropic factor which will benefit cognitive function such as learning. And blood will also flow to brain so it helps you learn quickly. Finally, you can improve your memory by eating right. As American Journal of Clinical Nutrition shows that some vegetable contain antioxidants which help brain health and stimulate the production of new brain cells such as broccoli and cauliflower. And fish are high in omega 3 fatty acids which can significantly your memory. These are just a few of the way to improve your memory that it may take a long time to evolve. But it is worst on changing your lifestyles toward better memory.

หัวข้อที่ 1 How to improve your memory

กลุ่มสาขาวิชาอื่น ๆ

1

The human brain is divided into three sections that is Forebrain, Midbrain and Hidbrain. Human use forebrain to memorize. Memory that good depend on mood, emotion, body and intelligence. Memory is important to remember the story, the exam, the person, etc. If a human relax and bot stress, they have a better memory.

First, human feel not stress by eating food. Some people choose eat more fruit and vegetables because it is packed with antioxdants, substances that protect they brain cells from damage. Colorful fruits and vegetables are particularly good antioxidant sources. Some people like drink green tea when they want to have relax because green tea contains polyphenols , powerful antioxidants are protact against free redicals that can damage brain cells. it can help enhance memory, mental alertness and slow brain agiag. When human eating food that make not stress and make healthy.

Next, human feel not stress by exercise they brain. There are many exercise that depend on them. Some people choose the aerobic. because it is particularly good for brain. Aerobic keep they blood pumping that is good for they heart and great for they brain. Some people choose exercise leisure. Exercise breaks can help people get past mental fatigue and afternoon slumps. Even a short walk or a few jumping jacks can be enough to reboot they brain. When human exercise they brain that make not stress and feel happy.

Finally, human feel not stress by playing games. People can exercise they brain by playing the gram such as crossword, Sudoku, and other games which are easy enough for anyone. it can learning a new language and challenging your brain.

Some people get out of comfort zone and pick something that is new and challenging which make you flex, your brain muscles. And they try to play chess or a board game. When human exercise they brain that make not stress and feel enjoy with it.

It can be seen that to not stress make people enjoy with activities such as eating food, exercise and play a game it is important for people because when people not stress that make feel relax improve memory.

2

Nowaday, people want to have a good rememberize but don't know how to keep their brain work well. Eating the right nutrients will make you have a good memorizing. Eating vitamin B, Iron and Omega 3 will improve your rememberize.

First, vitamin B1 can be found in rice, out and Vitamin B2 can be found in offal such as liver, kidney. Both of vitamin B are needed neuronal about rememberize.

Second is Iron, the mineral that bring Oxygen to brain, can be found in seafood for example, shrimp, squid and meats.

The last one is Omega 3, that is really important for human brain, can be found in fish such as sulman, sardime and in every type of nut especially in walnut and soybean.

That is the way to improve your rememberize by eating all of three nutrients.

3

Memory is more than recalling information for exams or games. It is an important work skill that you can develop and improve. Whether it is remembering key statistics during a negotiation, or impressing clients with your knowledge of their

product lines. People with good memories are often seen as knowledgeable, smart, competent and dependable. There are many techniques you can use to develop your own ability to remember information and then recall it when and where you need it. In my opinion, there are three things that can improve memory which are taking care of your health, using mnemonics and challenging your brain.

First, you should take care of your health by drinking plenty of water, most of your body is dehydrated when you do not drink enough water, your body and mind become weak and tired. Water makes red blood cells more active and gives you more energy to help memorization. On the other hand, during sleep, your brain needs sleep to change new memories into long-term memories.

Second, you should use mnemonics, there are many mnemonic techniques. For example, the journey system, you might go from your office to your home. Associate the things that you want to remember with each landmark on your journey. With a long enough, well-known journey, you can remember a lot of things. The Alphabet technique, this works well for lists of more than 9 or 10 items. Instead of finding a word that rhymes with the number, you associate the things you want to remember with a particular letter of the Alphabet, from A to Z. This is an efficient way to remember and help to improve your memorization.

Third, you should challenge your brain by learning a new skill or start a hobby, you can find activities that build skills you do not normally use in your daily life. For example, if your work with numbers all day, you can develop your creative side with art classes or photography. On the other hand, you should challenge your brain by keeping active socially, when you communicate and interact with people, you have to be alert. This helps to keep your brain strong and alive.

In summary, memory is essential to all our lives. Without a memory of the past you cannot operate in the present or think about future. I believe that everyone can improve memory by the good ways. If you have a successfully.

4

Memories are important in life. How to improve your memory. There some simple practices such as drinking enough water, enough sleep and humor.

First drinking enough water because drinking water helps to clear the brain. As result, further enhancing the memory for the better. So, after waking up in the morning, drink 1-3 glasses of water a day and drink water often gradual.

Second enough sleep because sleep will enhance the growth potential of the brain function better. Because you sleep, get 7-10 hours at night and 15-30 minutes a day will help enhance memory.

Third humor because laugh often help relaxing the brain memory. Because to laugh is more effective if there are others join such as to party with friends.

Concluding a simple practical method to drink water, sleep and laughter will help make memory better. From the practice of practice of regularly and used in daily life.

5

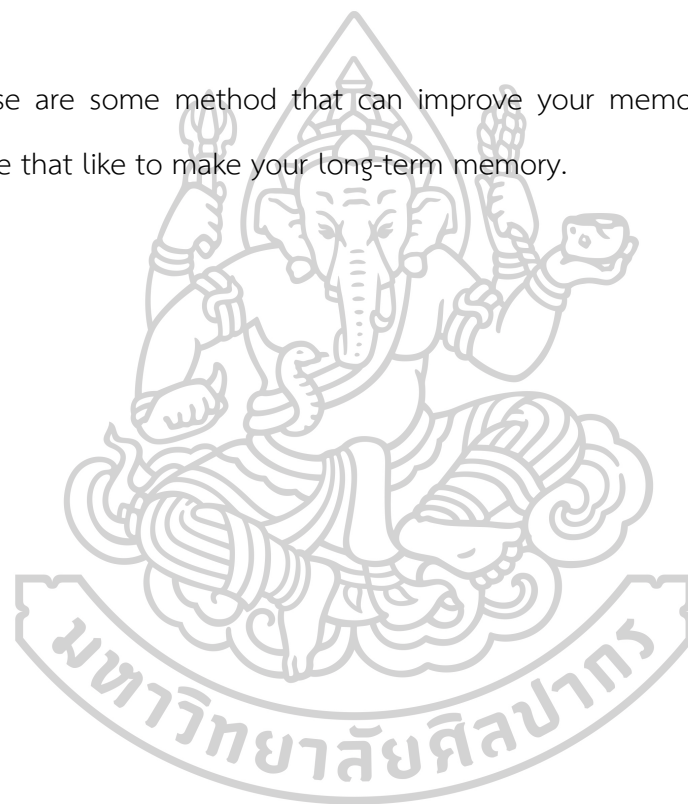
In present, people have problems about their memory. Alzheimer's disease was discovered in young people. So, researcher have some advice to improve memory.

Firstly, you should eat good food, such as fish, egg, amaranth or beans. These are Vitamin, Protein and Omega 3 to improve your memory. Besides, supplementary food, such as Brain, Banner are good to help memory.

Secondly, you should sleep well enough on each night. When you sleep, the brain will relax and remix your memory. The brain will ready to get new information. If you don't have enough sleep, you will feel confuse and forget data.

Lastly, if you record information from color, such as Red is important data, the brain was activated from different color. You will memorize information. Researcher discovered color can help students to record text of information from their books.

These are some method that can improve your memory. You can choose some choice that like to make your long-term memory.



หัวข้อที่ 2

Do you agree or disagree with the statement? “All human relationships depend on communication. Change the type of communication, and you change the relationships. Change the relationships, and you change the structure of society”, says Michael Weash. Do you think communication has caused those changes?

กลุ่มสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

1

Since the ancients, communication ways have been changed dynamically from a small letter to a miniature cell phone. I agree that human relationships depend on communication because some of them have an impact on us including newspapers, cell phones, and the internet.

To start with, the press, especially newspapers, change our relationships. You can get news correctly without asking anyone. Before a newspaper was invented, people got news from taverns. They sat on the table and began to talk about that they had heard before. From this reason, things which heard might be rumours which are not true. Besides, newspapers are a good way to advertise. Unlike a bulletin board which stands still, newspaper can spread widely. So, more people will see advertisement by using newspaper than a bulletin board.

Secondly, cell phones also change our relationships. Before a cell phone was invented, people have to talk face-to-face and this makes you see facial expressions. But, a cellphone makes you talk to someone you want to by calling them.

Furthermore, cellphones make you interact more with your family. For instance, when you study in a university which far from your home, you can call or send messages to them.

Thirdly, the internet has changed the relationships since it was invented. It makes people know anything which they want to. For example, you do not understand about how World War II began, so you search the internet instead of asking a history teacher. Moreover, you can give an influence on some social networks such as Youtube. You can upload your own video or leave a comment to the other video.

To sum up, many impacts happen because of communication ways including newspapers, cell phones, and the internet. These communication ways change your life slowly although you cannot feel it. In my opinion, we do not know when our relationships will change again. So, let the future answer us and adapt ourselves all the time.

2

Nowadays, the internet is become one of the most important thing in our daily life. Someone said that the internet was 5th of basic necessities. I agree that the internet is a cause of changing the relationship, and structure of societies, because it can change the way we show our opinion, and makes the new way of working more over it makes change in education.

Firstly, the Internet can change the way we show our opinion. Nowadays, it is very easy to tell their thought by posting on social media. We can comment or reacted to friends post, so it makes people dare to show their opinion more than in the past that we used to talk face to face. Moreover we can speak out without violent, for example, we can disagree about some government's project like Mae wong dam. Many people do not want this project, so more than 10,000 people sign a petition online, then this project are stopped. It shows that the internet can make our voice loud.

Secondary, the internet makes the new ways to working. Business process outsourcing is one kind of working that grow by the internet. It can make more than 50,000 people in Cambodia and Laos do not faced with unemployed problems. The employers in USA send them a file of treatise by the internet, and then the employee copy it and send a file back to USA. From the research of Universal McCann found that 49% of customer choose products from review on the internet. So there is new job born, we called Youtuber and blogger.

Finally, the Internet makes change in education 70 years ago, there are few of woman can study because people believe that woman should to stay at home and take care of their children. Nowadays we can study on the internet, so every gender can education. In addition, when you have a group work, it is not necessity to be in the same place. You can work together on Google drive by sitting in front of computer at your house and send a file to teacher. It gives an advantage for education.

In conclusion, the internet is a powerful technology because it can change the type of communication, change the relationships, and the structure of societies. Moreover, the internet can change the way we show our opinion, it make the new way of working and make change in education. However we have to use it wisely to make the great benefit for our life.

3

Communication is the way of making relationship. Human is a social animal which uses language for communication to each other. Relationship between large groups of people are the result of the way which people communicate. For this reason, I agree that communication can change relationship and structure of society. There are three examples of changing which depend on news of communication

include relationship in family, love in the era of technology, and living in everyday life.

Firstly, relationship in family is affected by the power of technology both in good way and bad way. The obvious example is the telephone. People still contact to their family easily even though they do not live together by using telephone. This is a good way for making relationship closer. In other way, many people spend most time using smartphone without talking to the people around them. This situation leads people to have less communication with their family and it may affect to the family relationship.

Secondly, technology influences people in various ways. One of them is couple life. According to the research of Erik Qualman, an American author, shows that one fifth of couples start their relationship on the internet. And one fifth of divorced causes happen from using social media. With an easy way of communication nowadays, people can familiarize with other people on the internet such as social media or dating website. In contrast, social media can be a cause of divorce for example, if someone flirts with others by chatting on Facebook

Finally, technology has a power to control people's life style in nowadays, people spend more time in online community than in real life such as chatting on Facebook or shearing photos on Instagram. But in real life, a lot of people have a look of social interaction because they only focus on social media. They may feel awkward to start talking with people.

In conclusion, relationship can happen in various ways both online and face-to-face communication. Different ways of communication can cause a change of relationship and structure of society in terms of relationship in family, love in the era of technology, and living in everyday life. In my opinion, technology both has

advantages and negative side effects on relationship. Everyone should use both way of communication in appropriate way for maintaining relationship with other people.

4

Communication is an essential and very important human need because people have to use communication as a tool to achieve their objective. When people communicated then they will build a relationship at the same time. Also the way they create relationship make the different structure of society. For example, social media. In the past we wrote the letter to contact friends or family and sending letter is taking long time. That makes communication is delayed too. But nowadays, we use social media to make our life easier and it affect our society, such as decreasing face to face interaction, online friendship and great advice to parents.

To start with, social media has led us to have fewer interactions with the people that they associate with because people who are addicted to social media, they only socialize through their phones and sometimes, it seems like they completely forget people around them. Moreover some people have confident only in the network. When you meet someone online that you have talked to for so long, you get nervous when you meet them face to face. But it is not hard if you talk with them on social media.

Secondly, social media makes new relationships easier and quicker. You can make a new friend online from the internet easier than making friend in real life. But it is hard to find real relationship because not everyone tell truth on social media. So you should be careful for finding new friends from the internet. Furthermore, Online relationships don't have to replace offline relationships. You also use social media to reconnect with your old friends without using a long time for waiting a respond letter.

Finally, social media is a good way for studying in touch and keeping up kids. Parents and children who didn't live together can continue to care for one another through social media such as Skype or Line. Then they can keep their relationship stronger. Moreover social media can increase the closeness between parent and children. Everyday, parents and children will have a common different topic to talk. With this advice, they can have the same topic to talk together by sharing information through social media, like, video, news or gossip.

In summary, nowadays, social media is a new tool for communication and it leads to different structure of society, and the effect depends on user to use social media wisely. At the end it is your choice to either use social media in a positive way and benefit from it in your social, or fall as victim of social medias negative impacts.

5

Communication is a part that can change the human relationships. And the human relationships is a part that can change the structure of society. Unless, communication there are many other things such as proximity, similar foudness and situation which can change the human relationships and change the structure of society.

The first reason is proximity. People who live near each other or work in the same place will have close relationship more than people who live or work in different place. For example, children who live with their parents, they can talk or consult with their parents more than children who live far from parents. So, children who live with their parents will have close relationship with their parents. Furthermore, you and your colleague have to work together that mean you have proximity and it can make you have close relationship together.

The second one is similar foudness. Some theory say “People will make good relationship with people who have similar foudness”. The first example is you go to health club because you want to have a good health, it is the same purpose with other people who go to health club. When you have same purpose or same foudness, you can talk and exercise with them. So, you will have a close relationship with other. And the second example is fanclubs of some boy band group such as One direction, Superjunior. These fanclubs have a similar foudness about this boy band group. So, they will have relationship each other too.

Lastly, situation is a important variable which cause relationship between human. When we in situation which be disparted from social from a long time, this caused us to think why ourselves be disparted from social and think about how to conxist with another people in social. This caused us to try to procitice to be a good person for making good relationships with other people again. In addition, if we in the situation that have to sympathize and help each other. It makes good relationship between us more.

To sum up, communication can change the relationship and change the structure of society. But in my opinion, proximity, similar foudness and situation can change relationship and change the structure of society too. So, I absolutely disagree that communication has caused those changes.

หัวข้อที่ 2

Do you agree or disagree with the statement? “All human relationships depend on communication. Change the type of communication, and you change the relationships. Change the relationships, and you change the structure of society”, says Michael Weash. Do you think communication has caused those changes?

กลุ่มสาขาวิชาอื่น ๆ

1

All relationships start with communication. When we change the communication, our relationships will be change the same. In my opinion, I totally agree that communication has caused these changes. Such as it makes human to downgrade relations, it can tell the importance level and the communications technology have developed.

Firstly, The communication does not match. It makes human to downgrade relations with the receiver. For example, when we talk with our friends and they do not understand, the relationships between friends and you will be change from close friends to normal friends. And then we downgrade relationship, the type of communication will change too.

Secondly, Communication can tell the importance level of relationships. For instance, we talk friendly with people who have close relationships. We use intimacy language to communicate and feel comfortable to talk. But with people who does not have close relationships. We talk different from close relationship people. We use informal language and be polite to talk.

Finally, The communications technology have developed in present. We have smart phone, E-mail, Facebook, Twitter, Face time on video call and chat online or application such as Line. It can make people communicate convenient and so fast. For this reason, it make the structure of society change. When we connect

each other so convenient, we can talk with people that we want to connect without going through a middle people and do not wait for a long time.

In summary, all human relationships depend on communication. The communication make human to downgrade relations, it can tell the importance level of relationships and technology of communications have developed. However, communication relationships with people who is a good person.

2

I agree with Michael's opinion because communication is important to all relationship and is an essential part of any healthy partnership. And social network change communication and more communication facilities conversations and facilitates relationships.

Frist, Communication is important of relationships because communication is basic factors of relationships with a partnership. We should communicate and participate with friend or partners in group work because discussion should have communication for the brainstorm. And in the classroom, we have interacted with friend and lecturer for make relationships with everybody in class because basic factors of human are communications, listening and conversations. Communications can make relationships with people in the world. And Listening is a very important part of effective communication. A good listener can encourage their partner to talk openly and honestly.

Second, Social network changes communication. In the past people can not more access to social networks than present, people used letter communicate and make relationships with a friend. Now, people can access to social networks such as Facebook Twitter Line etc. In the present, we use social networks to communications take the place of the letter. So, social networks make people live in a virtual environment and they are unable later to communicate face to face.

Finally, Due to communication assets and means, news provides much information about many things and makes people more open minded and more aware the problems all over the world. Because communications can provide information to partnerships but partnerships should communicate 2 ways for conversations with a speaker. So relationships will important with people who is want to make a friend and tell information to partner.

Nowadays, communication has caused relationships change. And people can access to social network communicate facility with a friend aboard. But you choose the type of communication for relationships. It takes two people to have a relationship and each person has different communication needs and styles. Couples need to find a way of communicating that suits their relationship. Healthy communication styles require practice and hard work; however, communication will never be perfect all the time.

3

I agree with what Michael Wesch said that "All human relationships depend on communication." I think changing the type of communication has caused the relationship changed and changing the relationship has caused the structure of society changed. The communication is a base of all relationships.

The first is all human relationship depend on communication. The communication of people has caused many relationships. How do people know each other? They have to talk to each other whether they be by the phone call, chatting online or meeting. Humans understanding caused by communication.

The second is the type of communication makes the type of relationship. I think that talking with verbal communication makes the true relationship more than chatting on only social media such as Facebook or Line. People should be able to meet. Talking face to face and hear the voice of people can show the feeling better.

The last one is the changed relationship will change the structure of society. In the present I see people are on their social networks even if they sit together. Each one look down on their smartphone without conversation. These things make people decrease socializing with their friends and family. It decrease the happiness in the society as well.

Changing the communication bring both good and bad things to our society. That depends on how to apply it. The rightly communication makes the good relationship. Good relationships make a great society. Although the communication is changed, so we should take care about other people feels as well.

4

Communication is at the heart of forming interpersonal relationships, which reach the achievement of relating through the everyday conversations and interactions that form the fabric of relationship. It is through a communication that we adapt to dynamic nature of relational, which a relationships depend on type of communication that effect on structure of society. The main types of communication such as social media, internet and nonverbal communication, which each type affecting on different way on relationship that also on structure of social.

The best way to communicate with people is to use eye contact, emotion and body language. It's very important to communicate. Listener can reach to conversation of speaker as well, and have interactive in relationship. For example, between teacher and children.

Relationship are affected by online communication such as Facebook, it is much easier to destroyed their relationship. Some people intentionally use the power of Facebook to make other jealous, a false sense connective. Most teenager always spend time on any kind of social media much greater than communicate with family. The whole world is just around the corner. Social media or social network is

easier to communicate with friend, it make the distance to be more closer. Therefore, the social media is a good way to interaction with people.

Type of communications effect on both positive and negative way of changing relationships and they also effect structure on society. Communication between past and present is very different. In the past, we communicate by verbal and which verbal communication is can protecting relationship because no intervene factor. Besides, technology can help relationships and global connections and provide opportunities of sharing and participating.

5

I agree with Michael. I think all human relationships depend on communication. Communication is the key factor in life. The human need to communicate with each other at all times.

Firstly, social media has changed people way of thinking for long times. It changes the way to written and spoken language. It is likely that will be used together to create a new word.

Secondly, it has used for communication. People have met someone from social media. It saves time for communication. The distance is not communication barriers. For example social media is Facebook and Skype this program have a good point is save your money for pay bill and you can see your friends, your parent or other people you want. This program can help you.

Finally, people in the world have learned information from social media. Social media have information that much more. People have used social media for convenience.

In summary, communication is very important for life because we communicate in every time of day and forever if you live. In my opinion, the communication is very changing and it makes the relationship with other people change.

ภาคผนวก ซ

แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างของอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1



แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้างของอาจารย์ผู้สอนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนในด้านการใช้คำในรายวิชาภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยอ้างอิงจากผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในงานเขียนเชิงวิชาการของนักศึกษา

ข้อคำถาม

1. ผู้สอนมีแนวทางในการแก้ไขคำผิดของผู้เรียนอย่างไรบ้าง
2. การใช้คำผิดของผู้เรียนส่งผลกระทบต่อผู้สอนและผู้เรียนอย่างไรบ้าง กรุณายกตัวอย่างประกอบ
3. ผู้สอนมีวิธีการทำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญในการเลือกใช้คำให้ถูกต้องอย่างไรบ้าง
4. ผู้สอนมีแนวทางการสอนใดบ้างที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม
5. หากผู้เรียนมีข้อสงสัยในการเลือกใช้คำในงานเขียนของตน ผู้สอนให้คำแนะนำหรือให้การตอบสนองกลับ (feedback) ต่องานเขียนของผู้เรียนโดยวิธีใด กรุณายกตัวอย่างประกอบ

คำถามอื่นๆระหว่างการสัมภาษณ์

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ของผู้สอน

ภาคผนวก ฅ

หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัยและขออนุญาตเก็บตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย





บันทึกข้อความ

ส่วนงาน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

โทร.034-218790

ที่ ศธ 6806 (๑๒๖) / 6113

วันที่ 13 กันยายน 2559

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ด้วย นางสาวกระรัตเพชร คงรอด รหัสประจำตัว 56254201 นักศึกษาระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การเปรียบเทียบคำที่ใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการในคลังคำของนักศึกษาไทยกับเจ้าของภาษา " มีความประสงค์ จะขอเก็บรวบรวมข้อมูลจาก นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ 1 จำนวน 326 คน เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร จึงขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดแจ้ง นักรียน ทราบ เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้แก่ศึกษาดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาราชการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย



ที่ ศธ 6806(นส)/๒๕๕๘

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

6 กุมภาพันธ์ 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์อรนุช เอกพงษ์เผ่า

ด้วย นางสาวกะรัตเพชร คงรอด รหัสประจำตัว 56254201 นักศึกษาระดับปริญญาโทบัณฑิต
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้
ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790



ที่ ศธ 6806(นส)/8๕9

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

6 กุมภาพันธ์ 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์กุสุมา พิทักษ์วงศ์

ด้วย นางสาวกระรัตเพชร คงรอด รหัสประจำตัว 56254201 นักศึกษาระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790

ที่ ศธ 6806 (พ.ศ.) ๕๙๐



บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์
อ.เมือง จ.นครปฐม 73000

6 กุมภาพันธ์ 2561

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.กมลพรรณ แจ่มอรุณ

ด้วย นางสาวกระรัตเพชร คงรอด รหัสประจำตัว 56254201 นักศึกษาระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง " การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ ของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรี "

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร มีความประสงค์ ขอเรียนเชิญท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้กับนักศึกษาดังกล่าว เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพทยศิริธรรม)

รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย

รักษาการแทน คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย
นครปฐม โทร.034-218790



ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	กะรัตเพชร คงรอด
วัน เดือน ปี เกิด	9 มิถุนายน 2534
สถานที่เกิด	จังหวัดสุราษฎร์ธานี
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2556 สำเร็จการศึกษาปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาภาษาเพื่อการพัฒนา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา (เกียรตินิยมอันดับ 1) พ.ศ. 2556 ศึกษาต่อหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (ศษ.ม) สาขาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม
ที่อยู่ปัจจุบัน	78/194 ม.1 ต.บางกุ้ง อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี 84000
ผลงานตีพิมพ์	กะรัตเพชร คงรอด และคณะ. (2557). วิจารณ์ลีลาของหนุ่มเมืองจันทน์ใน หนังสือรวมบทความเรื่อง “คำถามสำคัญกว่าคำตอบ”. วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่, 6(1), 44-60. กะรัตเพชร คงรอด. (2561). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในการ เขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการของนักศึกษาไทย. นำเสนอผลงาน ณ การ ประชุมวิชาการบัณฑิตศึกษาระดับชาติและนานาชาติครั้งที่ 8 ศูนย์ มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) กรุงเทพฯ.